Rodica Ojog-Braşoveanu

O BOMBĂ PENTRU REVELION

-roman poliţist – ciclul Cristescu&Dăneţ-

1981

ŞTAFETA

-titlu alternativ-

CAPITOLUL I

Înspăimântaţi, gata s-o rupă la fugă, oamenii încercau să străpungă cu privirea perdeaua de fum. Flăcările muşcau acoperişul înălţând torţe gălbui. Unul din zidurile clădirii se prăbuşise. Căzu apoi şi al doilea. O femeie ţipă scurt. Fumul şi molozul albiseră văzduhul.

— O fi cineva înăuntru? întrebă o voce gâtuită.

Urlete de sirenă înghiţiră răspunsul. Cisterna pompierilor şi două maşini ale miliţiei sosiră în acelaşi timp. După câteva minute Salvarea se ivi de după colţ. Un trecător înalt, cu pălărie tirolează, se interesă:

— Ce s-a întâmplat?

Rodica Ojog-Braşoveanu

O BOMBĂ PENTRU REVELION

-roman poliţist – ciclul Cristescu&Dăneţ-

1981

ŞTAFETA

-titlu alternativ-

CAPITOLUL I

Înspăimântaţi, gata s-o rupă la fugă, oamenii încercau să străpungă cu privirea perdeaua de fum. Flăcările muşcau acoperişul înălţând torţe gălbui. Unul din zidurile clădirii se prăbuşise. Căzu apoi şi al doilea. O femeie ţipă scurt. Fumul şi molozul albiseră văzduhul.

— O fi cineva înăuntru? întrebă o voce gâtuită.

Urlete de sirenă înghiţiră răspunsul. Cisterna pompierilor şi două maşini ale miliţiei sosiră în acelaşi timp. După câteva minute Salvarea se ivi de după colţ. Un trecător înalt, cu pălărie tiroleză, se interesă:

— Ce s-a întâmplat?

— A explodat o bombă.

* * *

Ora 19:00

Catastrofa – ancheta avea s-o stabilească ulterior – debutase cu un apel telefonic. Într-o cabină din apropierea *Cofetăriei Scala*, Andrei Gogan, responsabilul magazinului *Artex*, un bărbat cărunt, cu haine discret elegante, forma a treia oară acelaşi număr. Degetele tremurau în orificiile discului, greşeau mereu, luând-o de la capăt.

Femeia grăsună cu poşetă roşie, care-şi aştepta rândul afară, îl urmărea enervată. Când Gogan introduse fisa a patra oară, începu să bată cu inelul în peretele de sticlă. Ceilalţi răsuceau monedele în palmă, comentând cu umorul de circumstanţă al bucureştenilor:

— Tipul învaţă să numere până la zece.

— Ca să vezi! Ştiam că la seral se fac studii temeinice.

— Hai, tăticule, că ne-apucă Revelionul!

Era seara Anului Nou. Se desluşea limpede în ochii şi mersul trecătorilor un freamăt particular, specific marilor sărbători ce cuprinsese oraşul. Cucoane aferate îşi sărutau reciproc aerul de lângă urechi, bărbaţii îşi luau cu nostalgie rămas bun de la banii dosiţi pentru „una mică, la bodeguţă“, investindu-i în obiecte sclipitoare, de a căror inutilitate te putea încredinţa orice glas tăbăcit de trăscău.

Coada încolăcită în jurul cabinei telefonice începuse să-şi piardă umorul, trecuse treptat la genul de observaţii întâlnite prin staţiile de autobuz.

— Ei fir-ar al dracului de treabă!

— Ce naiba faci acolo, măi tovarăşe? Îţi dictezi memoriile?

Gogan le întoarse spatele, muşcându-şi buzele. Avea o figură cafenie, marcată, cu trăsături încă frumoase. Ochii terni, clipind neliniştiţi, nu spuneau nimic. Alarma însă era

pe obrazul aproape searbăd, gura umflată, pofticioasă, cu colţurile ridicate.

Telefonul sună lung şi responsabilul se întrebă dacă n-a greşit iar numărul.

* * *

În oglinda florentină, se zărea bradul aşezat pe consolă. Un brad rotofei, nu prea înalt, scăldat în poleială.

„Seamănă cu un ursuleţ“, îşi spuse încântată Corina Manea. „Un ursuleţ de argint.“ Luă de pe scrinul delicat cu picioare arcuite jardiniera cu portocale şi o puse alături. Dădeau bine… Orange, argint şi ceva mai la dreapta sfeşnicul de cristal, cu o lumânare groasă, violet. Avea s-o aprindă cu zece minute înainte de sosirea musafirilor. Lumânările şi sticlele cu băuturi scumpe trebuie totdeauna să pară începute. Demonstrează modul obişnuit de viaţă al gazdei.

Barul, cu luminile amplificate în pereţii de cristal, se prezenta mai mult decât decent. O sticlă de whisky *Four Roses*, aproape plină, o jumătate de *Ballantine’s*, coniac, gin, votcă, umplute aproximativ la fel.

Trecu în revistă cărţile de vizită cu crenguţe de brad şi globuri în miniatură, care indicau locul fiecăruia. O săptămână întreagă îşi bătuse capul schimbând aranjamentul musafirilor în zeci de variante. Sub nici o formă cei căsătoriţi nu trebuiau să stea alături. În definitiv, se plictiseau suficient acasă, în intimitate, trei sute şaizeci şi patru de zile. Ţinuse seama apoi de capacitatea fiecăruia de a amuza. Cinci-şase specimene cărora le ninge şi plouă chiar în noaptea Anului Nou, adunate la un loc, sunt în stare să compromită toată petrecerea. Criteriul subiectelor comune de discuţie făcuse şi el parte din calculele Corinei. Oricâtă falsă amabilitate ar consuma frecvent Raluca, balerina, e totuşi peste puterile unui om de artă cât de cât

normal să asculte o noapte întreagă felul cum vede economistul Vasiliade problema indicelui global. Iar Vasiliade, fapt constatat cu prilejul altor zaiafeturi, devine foarte risipitor în sugestii economice după două-trei pahare. Dorea să-i priască medicului Panaite piftia? În nici un caz nu trebuia aşezat lângă vreun septuagenar amator prin definiţie de consultaţii gratuite. Nevestele soţilor geloşi se cereau încadrate de bărbaţi care nu prezintă pericol, directorul fondului plastic, între fete tinere şi nostime.

Corina Manea se lipi de fereastră spre a realiza efectul de ansamblu. Chipul senzual, cu pomeţi înalţi, cărnoşi şi gură mare, frumos desenată radia o bucurie naivă, de copil. Îşi iubea interiorul, îi plăcea şi făcea parte dintre fericitele care nu se plictisesc niciodată să admire unul şi acelaşi obiect. Mocheta bleumarin punea minunat în evidenţă fragilitatea mobilei de culoarea dulce a lămâii, crizantemele galbene, în amforă chinezească, desăvârşeau nota festivă, făceau pereche crizantemelor lui Tonitza, înflorite în ramă grea de bronz.

De lângă fereastră se vedea o parte din dormitor: tapiseria enormă, portocalie, garoafa – una singură – în glastră zveltă de cobalt, şarpele lung din bucăţi de catifea multicoloră, ondulându-şi spinarea pe patul scund şi alunecând uşor pe blana de urs…

Corina suspină înfiorată de mulţumire şi îşi strânse mai tare cordonul halatului de baie. Pielea mată emana încă aburi parfumaţi. Glasul lui Dean Martin o făcu să se simtă dintr-o dată extrem de fericită. Învârti butonul magnetofonului amplificându-l. Râse ruşinată şi ridică braţele deasupra capului răsfirându-şi părul castaniu. Ochii cu gene groase şi dese şi buzele pline, întredeschise într-un surâs senzual îi împrumutau o expresie plină de voluptate.

Telefonul sună. Corina traversă încăperea. Îşi exageră voit mersul de odaliscă, cu unduiri feline din şolduri. Făcea paşi mari spre a-şi admira prin despicătura halatului

picioarele lungi, flexibile şi bronzate. Ridică receptorul. O schimă de plictiseală i se ivi pe chip.

— A, tu eşti Andrei!… Trebuie să fii nebun! Peste o oră îmi pică musafirii şi tu mă chemi în Cişmigiu… Ce naiba, nu mai suntem liceeni! Nu văd ce poate fi atât de grav în seara de Revelion… Exagerezi ca de obicei, sunt convinsă… Las-o pe mâine.

Şi-l imagina strângând receptorul în palma moale, veşnic umedă. Iarnă sau vară, indiferent de anotimp, Gogan transpira vârtos, soldăţeşte. Degetele roşii se acopereau imediat de mâzgă, deveneau jilave. Îşi zări în oglindă sânii plini, coapsele rotunde, pielea sidefie şi se întrebă cum de suportase mângâierea palmelor de cârnăţar.

„N-am pesemne un stomac prea sensibil“ gândi, ascultând bolboroseala precipitată a bărbatului de la capătul firului.

Avu senzaţia că vorbele care-i ajungeau la ureche aduceau cu ele mirosul constant neplăcut, de dantură neîngrijită, atât de familiar în clipele lor de intimitate. Îşi roti instinctiv privirea prin încăpere. Mobila scumpă, tablourile, covoarele, cutia de bijuterii cu piese remarcabile de pe consolă, fuseseră plătite suportând cu stoicism îmbrăţişările lui Gogan.

„Scumpă sau ieftină, rămân totuşi o cocotă.“

Se scutură de gând. O enervau insistenţele bărbatului şi ştia că va ceda. Trebuia să cedeze. O plictisea ideea să iasă din casă, certitudinea că se întâmplase ceva într-adevăr grav. Gogan nu era un bărbat isteric, avea alte păcate.

— Sper că nu-i vorba de nevastă-ta.

Grămada de şunci cu care-l împărţea pe Gogan îi răsări dinaintea ochilor. Era o femeie bondoacă, cu picioare atinse de elefantiasis şi pe care nici măcar nu se ostenea să le mascheze îmbrăcând pantaloni sau fuste lungi, o gâscă îndopată în rochiţe veşnic strâmte, crăpate la subţiori, de o gelozie penibilă. Îl pândea ceasuri întregi în coasta magazinului, îi urmărea mişcările prin vitrină ori de câte ori

intra un exemplar feminin reuşit, îl conducea până acasă, de la distanţă, cenzurându-i orice gest.

Primi morocănoasă asigurările lui Andrei Gogan şi trânti receptorul. Trecu în dormitor, îşi puse la întâmplare o pereche de pantaloni, scurta de antilopă îmblănită, peruca.

Lăsă în casă două aplice aprinse. Nu-i plăcea să se întoarcă pe întuneric.

* * *

Andrei Gogan agăţă receptorul şi ieşi din cabină ştergându-şi faţa de sudoare. Cei care-şi aşteptau rândul îl interpelară diversificat în funcţie de temperament şi dispoziţie.

— Mai ai fraţi pe-acasă, tăticu'? Toţi or fi aşa cuvântăreţi?

Gogan le zvârli o căutătură urâtă şi se îndepărtă.

* * *

Ora 19:30

Îl simţi prinzându-i braţul pe neaşteptate. Corina îşi reprimă tresărirea şi continuă să meargă mecanic înainte. Aleea întunecată şi umedă era pustie, bustul Maicii Smara părea o fantomă.

Andrei Gogan scruta neliniştit împrejurimile, se răsucea brusc la fiecare opt-zece paşi.

— Nu-i nici dracu' la ora asta! scrâşni Corina. Oamenii normali se pregătesc pentru Revelion. Pesemne ai devenit romantic.

— Eşti cretină!

— Eşti drăguţ, ca de obicei.

— Lasă tâmpeniile, situaţia e extrem de gravă. Ar fi trebuit să mă cunoşti până acum. Nu te-am deranjat niciodată pentru fleacuri.

O ştia. Se simţea însă prea enervată. Şi el era nervos. Îi simţea mâna tremurând. Respiră adânc şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Te-a mirosit Filofteia sau Marghioala, mă rog, cum o cheamă pe nevastă-ta?

— Concentrează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-am spus la telefon că nu de ea e vorba.

— Atunci?

Responsabilul privi din nou în jur. Băncile goale şi umede luceau sub lumina săracă a felinarelor. Printre sălcii, se zăreau ghirlandele de becuri colorate de la *Monte Carlo*.

„Am uitat să montez lumânările electrice!“ îşi aminti Corina Manea. „Ar mai fi timp, nu cred să sosească nimeni înainte de nouă şi jumătate.“

— Florea ştie! suflă Gogan.

— Cine-i Florea?

— Extraordinar! De cel puţin o sută de ori am discutat despre el.

— Ar trebui să te bucure. Nu mi-a stârnit interesul.

— Evident, stă numai pe leafă. Abia-şi stăpânea iritarea: Supraveghetorul.

— Ce vrea?

— Asta mă întreb şi eu. A prins mişcarea şi în loc să mă fiarbă până scot purcoiul de mii, imbecilul a trimis un denunţ la procuratură. Sunt informat precis.

— Care mişcare?

Andrei Gogan îi abandonă brusc braţul şi se opri. Era palid, ochii îi scăpărau.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă cu furie nestăpânită. Auzi, care mişcare?! Îţi închipui că primesc un salariu de douăzeci de mii de lei pe lună ca să şterg porţelanurile de praf?

Corina îl cercetă curioasă.

— Atâta ciupeşti? Mie mi-ai dat să înţeleg că mult mai puţin.

— Când, femeie?! Când nu ţi-am satisfăcut orice capriciu, indiferent de preţ? Nu ţi-a lipsit nimic, nimic n-a fost prea

scump pentru tine. Oftă: După Anul Nou, îmi pică controlul economic.

— N-ai decât să pui banii la loc.

Andrei Gogan începu să râdă. Un râs din gât, cu fălcile încleştate, care o sperie.

— Ori eşti iremediabil dobitoacă, ori beată. Să pun la loc jumătate de milion! Doamne sfinte! Te-ai întrebat aşa, din curiozitate, numai brăţara cu safire cât m-a costat? Mobila, tablourile, argintăria, toate cârpele de pe tine? Cea mai modestă vizită a ta la *Consignaţia* îmi ajustează portmoneul cu două-trei mii.

— Nu fă eforturi să mă convingi, am observat de mult că eşti mojic.

— Puţin îmi pasă.

— Şi asta am observat. În fond, poate ai dreptate, te iubesc prea mult ca să nu trec cu vederea orice-ai face.

— Banii mei îi iubeşti! Lasă fiţele de mironosiţă, nu m-am născut ieri-alaltăieri.

— Oricum, ai lipsit şapte ani de-acasă.

Responsabilul îşi păstra greu calmul. Rosti întunecat:

— Slăbeşte-mă, fetiţo! Nu gust genul acesta de spirite în general, iar acum, şi mai puţin. Într-o săptămână, s-ar putea să *locuim* după gratii.

— *Să locuim.* Bine spus. Aşa e, pe cel drag îl însoţeşti şi în faţa plutonului de execuţie.

— Mă enervezi, Corina.

— Mă plictiseşti, Andrei.

Lăsară un tânăr încărcat cu pachete să se îndepărteze. Purta o canadiană lucioasă, ca de tablă. Corina observă amănuntul mecanic. Începea să se simtă îngrijorată.

— Îmi făceam iluzii că lacunele din educaţie sunt compensate de o oarecare abilitate. Cum naiba i-ai lăsat să te prindă?

— Încă nu m-au prins.

— Dacă am înţeles bine, peste trei zile îţi fac inventarul.

— N-or sa aibă ce inventaria.

Gogan îi prinse din nou braţul. Vorbea precipitat, febril, prea aproape de urechea ei.

— Fii liniştit, spuse femeia, nu te aude nimeni.

— M-am gândit mult. Am o singură soluţie… Una singură. S-arunc magazinul în aer.

— Poftim?

— Voi provoca o explozie.

Corina Manea începu să râdă.

— Nu te mai recunosc, Andrei. Dai semne de evidentă inteligenţă.

— Iar începi?

— Ascultă, ce-ar fi să măreşti puţin doza de trotil sau ce naiba se foloseşte şi să distrugi tot cartierul? Şansele de a te caza într-un ospiciu ar spori considerabil.

Andrei Gogan îşi scutură capul enervat de întrerupere. Vru s-o tragă pe aleea scriitorilor, apoi se răzgândi.

— Nu pot împiedica altfel efectuarea inventarului.

Femeia se opri în mijlocul drumului.

— Hm, puteam paria că printre altele eşti total lipsit de umor. Bancul e excelent, merita deranjul.

— Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! scrâşni responsabilul zgâlţâindu-i umerii. Uită-te la mine, am eu aerul că mă ţin de farse?

— Atunci eşti nebun! Nebun de legat, suflă sufocată. Te-ai gândit la pagube? Sunt milioane de lei acolo… porţelanuri, orfevrerie chinezească, cristaluri, toate drăciile alea de import…

* * *

Artex, magazinul de artă, se străduia să nu facă concesii gustului îndoielnic. O hotărâre inspirată dusese la restaurarea unei clădiri rococo vechi, năpăstuită de-a lungul anilor de o altă hotărâre mai puţin inspirată care o transformase în depozit de vinuri.

Elementele decorative interioare şi exterioare, flori, panglici şi frunze îşi recăpătaseră culoarea uşor patinată, cenuşiul strident întâlnit în toate WC-urile publice fusese alungat de galbenul catifelat al trandafirilor *Gloire de Dijon*. În locul tuburilor de neon, se iviseră vechile lustre complicate din bronz, mocheta de vinilin pierise, lăsând la vedere dale lungi de piatră.

Exponatele, aranjate în vitrină de o mână inspirată, câştigau enorm prin rafinamentul împerecherilor, spaţiul de respiraţie şi o lumină discretă, camuflată, cu reverberaţii aurii. *Artex* impunea prin decor, valoarea obiectelor şi personal. Fuseseră angajate fete tinere, posedând două limbi străine şi dispuse să facă reclamă dentistului şi un supraveghetor avizat şi prezentabil. Doar la numirea responsabilului funcţionase practica vorbei bune. Andrei Gogan, de profesiune inginer agronom, avea în materie de comerţ cunoştinţe foarte sumare, dar în schimb un excelent număr de telefon.

Produsele meşterilor în cristal de Mediaş făceau casă bună cu iscusinţa celor chinezi, oglinzile florentine şi veneţiene reflectau porţelanurile Rosenthal, vasele de Bohemia, cobalturi, servicii de cafea japoneze, statuete de fildeş şi argint, păsări din alabastru şi jad, casete încrustate cu peruzele, agate, ochi de tigru. Preţurile erau, fireşte, pe măsura lucrăturii şi a bunului gust.

Ionel Florea înregistra surâzând reacţia vizitatorilor. Avea – constatase de la înfiinţarea magazinului – clienţi şi în special vizitatori, oameni cu venituri modeste, dar iubitori de frumos care păşeau cu pioşenie ca într-un muzeu. Privirea-i fu atrasă de doi ochi capabili să perforeze geamul vitrinei.

„A, doamna Gogan! M-aş fi mirat să nu apară!“

Femeia se ascundea fără şanse în spatele unui stâlp, zvârlind căutături de fiară rănită. Responsabilul nu se zărea.

* * *

— Ştiu mai bine decât tine ce am în magazin, rânji Andrei Gogan. Asta-i situaţia.

Corina Manea îl privi lung. Întrebă neaşteptat de tare:

— Câţi trebuie să crape cu ocazia asta? Supraveghetorul şi mai cine?

— Nu sunt criminal, fetiţo.

— Numai ticălos.

— Ţi-aş sugera să te controlezi, nervii mei au o limită. Explozia se va produce după ora închiderii. Şi vorbeşte, te rog, mai încet.

Femeia îşi reluă mersul maşinal. Gogan începea s-o înspăimânte. Un om gata să se arunce în gol. Nu mai avea ce pierde şi în consecinţă nimic nu l-ar fi putut opri acum. Era în stare de orice crimă abjectă sau doar aberantă.

„Ce puţin îl cunosc!“ îşi spuse înfiorată.

Săptămâna trecută încă îl speriau cicălelile neveste-si, schimba trei autobuze ca să ajungă la Corina evitând filajul conjugal. În doi ani nu petrecuseră o singură sâmbătă sau duminică împreună, îşi cronometrau cu rigurozitate întâlnirile. Toate, de teama Lucreţiei.

Deşi agasată, acceptase situaţia. Gogan era un amant comod, generos, fără pretenţii. Genul care nu te întrebă de ce azi noapte la ora unu nu te-a găsit acasă. După ceilalţi, o adevărată vacanţă.

— Ce părere ai?

Femeia respiră adânc. Se desprinse de braţul lui şi lăsă mâinile să-i atârne.

— Hotărât, eşti nebun. Spune-mi că a fost o glumă!

— O glumă, fireşte, rânji Gogan. Hai să-ţi mai spun una! Îmi pare rău, fetiţo, dar n-am încotro. În toată aiureala asta ai să mă ajuţi tu!

Corina Manea întoarse brusc capul.

— Eu?!

— Tu, draga mea. Trebuie să plasăm bomba în magazin. Să fiu mai clar: vei plasa bomba în lipsa mea.

— Asta-i tot?

— Nu emit niciodată pretenţii nesăbuite.

— Ia te uită! Trăgeam nădejdea c-o să-mi propui cel puţin un asasinat.

Responsabilul scoase cu precauţie evidentă un casetofon din servietă. Corina Manea făcu instinctiv un pas înapoi.

— Bomba atomică?

— Una obişnuită, cu explozie întârziată. Uite cum o să procedăm. Mă întorc la unitate şi după zece minute plec din nou, sub pretextul unei dureri cumplite de măsele. Chestia se poate verifica ulterior, o să trec realmente pe la policlinică. Acesta-i momentul în care intri tu în acţiune.

— Abia aştept.

— Cred. Ai înţeles, fireşte, că navigăm sub acelaşi pavilion. Ghinionul tău! Nu mă mai întrerupe, te rog... Soseşti deci în lipsa mea şi cumperi un vas cât mai mare... Ai bani la tine? Nu, mi-am închipuit... În plicul acesta sunt trei mii de lei. După ce ţi-l împachetează, o rogi pe vânzătoare să ţi-l păstreze împreună cu casetofonul până găseşti un taxi. Nimic mai normal în seara de Revelion. Complicat?

— Jignitor de simplu.

Andrei Gogan aprinse nervos două ţigări. Îi întinse una, trase avid câteva fumuri şi o luă de umeri.

— Oamenii mei nu te cunosc. Nimeni nu ne-a văzut vreodată împreună. Încercă să râdă: Tot ne-a servit la ceva poliţia Lucreţiei. Cu altă nevastă n-am fi fost atât de prudenţi... Văd că ţi-ai pus perucă. Perfect! Nu te-ai fardat. Şi mai bine! În mod obişnuit, foloseşti cel puţin un kilogram de *Max Factor* pe zi.

— Ce veşti reconfortante îmi dai!

— În consecinţă, e practic imposibil ca ulterior să te repereze cineva.

Femeia păşea mărunt, punând cu atenţie picioarele unul în faţa celuilalt. O făcea concentrată, ca şi cum operaţia în sine ar fi prezentat o importanţă nebănuită. Gogan îşi pierdu răbdarea.

— Ei, ce zici?

— Împuşcă-te!

— Corina!

— Sau aruncă-te de la etaj! În viaţa mea n-am auzit ceva mai aberant.

Glasul răsunase sec, metalic. Femeia continuă netulburată:

— Nu ştiu ce-ţi închipui tu despre mine, dar nu sunt o nemernică. Am un pachet de cusururi şi fără ăsta. Nu m-am recăsătorit pentru că e mai rentabil genul meu de viaţă, n-am făcut copii pentru că sunt egoistă, da, egoistă până la extrem, sunt îngrozitor de superficială, indiferentă, sclava cârpelor şi a bijuteriilor, şi, ca să te citez, a produselor *Max Factor*. N-am vicii criminale, dar nici virtuţi, n-am făcut rău, dar nici bine, într-un cuvânt sunt o japiţă oarecare cum întâlneşti cu miile pe alte meleaguri.

— Ai isprăvit?

— Nu. Bate la alte uşi, Andrei! N-am să accept niciodată, auzi? Niciodată!

— Ascultă, fata mea, dacă te legeni cumva în nădejdea că eu îmi rup gâtul, iar tu o să-ţi continui fără dureri de cap micile partide de picioare în aer, e momentul să te dezmeticeşti! În cel mai bun caz, rămâi cu coliba goală. Zidurile şi telefonul pe parchet. Insist, în cea mai bună situaţie.

— Şantaj?

— Pe ce lume trăieşti, femeie!? Cum îţi imaginezi că o să-ţi lase acareturile după ce se va afla provenienţa banilor? Îţi umflă tot! Şi repet, asta în cel mai bun caz.

— Care ar fi cel mai rău?

— Puşcăria, iubito! Complicitate la delapidare sau în ultimă analiză, furt din avutul obştesc.

— Nu mi-am însuşit un singur fir de aţă şi nu eu te-am împins să furi.

— Dar ştiai că o fac. Dacă erai Sfânta Vineri cea bună, despre care îmi povesteai, aveai sacra datorie cetăţenească să mă denunţi.

— De ce eu şi nu Lucreţia?

— Ea mi-e nevastă, iar legea o scuteşte de distracţia asta.

Corina Manea îşi cuprinse obrajii în palme.

— Ce situaţie cumplită, Dumnezeule!

— Vrei să-ţi mai spun ceva? S-ar putea ca în ceea ce te priveşte, lucrurile să ia o întorsătură mult mai dezagreabilă. Ăştia condamnă parazitismul.

— Muncesc!

— Hai să fim serioşi! Semnezi vreo condică? Eşti salariată? Munceşti, dacă ceea ce faci tu se cheamă muncă pe cont propriu, în ultimele şase luni ai semnat un singur contract şi acela pentru decorarea Aprozarului din Feteşti. Doi morcovi care duelează artistic de dragul unei roşii în şorţuleţ de dantelă.

— Nu fi mârlan.

Responsabilul o prinse de umeri.

— Eşti prea seducătoare, Corina, ca orice complet de judecată să nu conchidă că mi-ai sucit deliberat minţile ştiind ce mărfuri am în magazin.

— Până la urmă ajungi şi victimă. Spune-mi, te rog, am aerul de imbecilă?

— Nu! De femeie fatală. Urlă prin toţi porii tăi. Statul încurajează căsătoria, iar tu te distrezi făcând-o praf. Patru soţi şi-au părăsit nevestele şi copiii de dragul fundului tău.

— Hm! Numai pe tine n-am reuşit să te despart de Filofteia sau cum o cheamă.

— Nadăjduieşti, urmă responsabilul, că asemenea antecedente vor fi ignorate? Că-ţi vor ovaţiona modul de viaţă?

Tăcu. Femeia înţelese că într-un eventual proces, Gogan nu va şovăi s-o tragă după el, în aceeaşi barcă. O barcă pe

cale să se scufunde. Privea întunericul ud, inventariind consecinţele. Responsabilul adăugă mieros:

— Să nu crezi că vreau să-ţi forţez mâna. După ce scăpăm de dandanaua asta şi dacă te mai interesez îndeajuns, bineînţeles, putem pleca în străinătate. Eu oricum o s-o fac. Am bani în Elveţia.

Corina Manea oftă obosită.

— Lasă! Nu te cred şi nici… În sfârşit. Ce trebuie să fac?

Andrei Gogan îi luă mâna şi i-o duse la buze. Îi sărută apoi uşor tâmpla.

— Peste zece minute te îndrepţi spre magazin. Ştii cum trebuie să procedezi. După ce ieşi, intri în cofetăria de vizavi. Vei supraveghea dacă totul decurge normal. N-ai mult de aşteptat, la opt şi jumătate se închide. La nouă fără un sfert, ne întâlnim din nou aici.

— Putem comunica la telefon… Am invitaţi.

— Nimeni nu soseşte înainte de zece, zece şi jumătate. Am un cadou pentru tine. Piatra e… În fine, vreau să fie o surpriză.

— Bine, spuse Corina înainte de a se despărţi.

Gogan meşteri ceva în spatele casetofonului.

— Din clipa asta, ceasul a început să meargă. Ai grijă! Poate vrei să te distrezi şi-i dai drumul! Cum apeşi pe start, se declanşează explozia.

Femeia ridică din umeri.

— Îmi şi arde de distracţie.

* * *

Ora 20:00

— E un cadou, presupun, zâmbi profesional Ionel Florea.

Cumpărătorul întinse bonul ursuz, mormăind ceva de circumstanţă. Luă pachetul ambalat artistic în hârtie festivă roşie, imprimată cu crenguţe de brad.

— Mulţumim şi la mulţi ani! îi ură supraveghetorul.

Lica, vânzătoarea de la raionul „chinezării“, îi strecură o căutătură ironică. „Face şi ăsta pe nebunul!… Ar fi trebuit să ne dea drumul mai devreme azi.“ Întâlni privirea lui Florea şi-i zâmbi luminos. Era un manechin splendid, o păpuşă cu ochii mari şi un surâs de o falsitate cutremurătoare, într-un cuvânt o vânzătoare model.

Se întoarse spre clientă. „Proasta asta grasă nu se hotărăşte deloc!“

Înşirase nouă cloisonneuri ca pe nişte soldaţi de plumb şi se repezea când într-o parte, când în alta, pentru a surprinde efectul. O ţinea aşa de aproape un ceas.

— Dumneavoastră ce mă sfătuiţi? Care v-ar place mai mult?

Lica îşi înghiţi cuvintele: „Nici unul! Lasă-mă dracului în pace, bivoliţă pisăloagă.“ Surâse fermecător:

— Toate sunt frumoase, doamnă. Eu l-aş lua pe ăsta şi puse la întâmplare degetul.

În magazin intrară trei bătrâni, apoi o pereche de tineri. Lica suspină privindu-şi ceasul: „Nu le-a ajuns tot anul! Acum i-a găsit.“

Îi servea Ionel Florea sincer prevenitor, vioi, bine dispus, de parcă afară ar fi fost mai, iar păsărelele ciripeau.

O femeie agăţată ostentativ sentimental şi posesiv de braţul unui aviator dădea semne că-şi strivise cel puţin un deget în *Larousse*. Vorbea tare, cu competenţă, preciza dintr-o singură privire stilul şi maniera, arunca verdicte.

— Epatant galeu! Nu ţi se pare, Alex?

O făcea pentru galerie. Florea zâmbi discret. Fabrica vestitului Emile Gallé încetase să funcţioneze de decenii.

„Hm, snobismul noii burghezii!“

Nu ştia că printr-un joc al întâmplării, destinele lor aveau să se împletească câteva ore mai târziu.

Casieriţa, proaspăt coafată, îşi bâţâia piciorul plimbând nervoasă pixul de-a lungul unor coloane de cifre. După

unghiile verzi, Lica ghici culoarea rochiei pe care avea s-o îmbrace diseară.

Uşa depozitului se deschise şi apăru Gogan, cu paltonul pe umeri. Părea mohorât, mai mohorât ca de obicei. Îi făcu semn lui Florea. Supraveghetorul abandonă clienţii cerându-le scuze şi se apropie.

— Mi-e al dracului de rău! spuse încet Andrei Gogan.

Florea îl cercetă alarmat.

— Inima?

— Nu, o măsea. Îmi vâjâie capul de durere… Ascultă-mă, eu o să mă reped până la policlinică.

Lica trăgea cu urechea afişând un aer serafic.

„Dumnezeu nu bate cu parul! îşi zise, recăpătându-şi brusc buna dispoziţie. În sfârşit, o veste bună.“

— Fiţi fără grijă, îl asigură supraveghetorul.

— Dacă întârzii, încuie dumneata şi ia cheia. Fii atent doar să nu facă zăpăcitele astea vreun pocinog.

Ionel Florea se dădu instinctiv un pas înapoi. Avea un chip drăguţ, expresia francă, deschisă.

— Nu iau cheia, şefu’. Dumneavoastră ţineţi gestiunea.

— Am toată încrederea.

— Nu, şefu’, n-o iau! În noaptea asta, am alte griji pe cap. Surâse: Mă logodesc.

— Bravo, felicitările mele.

— Mulţumesc.

Andrei Gogan îşi apăsă falca cu degetele. Părea sfâşiat de durere.

— Mă rog! Atunci încuie, fetele sunt martore, şi aruncă cheia în orificiul pentru scrisori. Mai am una acasă… Dar poate mă întorc.

— M-aş bucura.

— Cred. În fond, eşti un om drăguţ, care ţine la mine. Îl privi ţintă: Nu-i aşa că ţii la mine?

„Ştie că ştiu“ îşi zise Ionel Florea. Răspunse în doi peri:

— Aveţi nevoie de asigurări?

— Nu. Sunt încredinţat.

Deschise uşa, ezită câteva secunde în prag şi ieşi. Clienta vânzătoarei model încă nu ostenise. O dirija cu pântecele rezemat de tejghea.

— Nu acela, domnişoară… celălalt violet… Acolo în spate, exact…

Corina Manea dădu întâi o raită prin magazin, apoi se opri la raionul Licăi. Oscilă de circumstanţă între două amfore chinezeşti şi se hotărî pentru cea mai pântecoasă, de vreo şaizeci de centimetri.

— Cât costă?

— Numai două mii opt sute, spuse fata cu aerul că vinde în pagubă.

— Îl iau, zâmbi Corina. Aveţi grijă, vă rog, cum îl împachetaţi, stau cam departe.

— Desigur, desigur.

Când se întoarse de la casă, îi strecură odată cu bonul douăzeci şi cinci de lei. Surâdea mereu, fermecător.

— Ce ochi frumoşi aveţi!

„Asta-i putoare mare! Mă taie! Pesemne vrea ceva“, reflectă vânzătoarea. Îşi dezveli dantura în întregime.

— Mulţumesc. Dumneavoastră sunteţi desăvârşită.

— V-aş ruga să-mi faceţi un serviciu, continuă degajată Corina. N-aş putea lăsa aici vasul şi casetofonul? Câteva minute doar, până găsesc un taxi. E o nebunie în oraş, ca niciodată, chiar dacă e Revelion!

— Desigur, cu plăcere. Numai că ar trebui îndeplinită o mică formalitate. Discutaţi cu supraveghetorul. Florea, doamna vrea să te roage ceva!

Chipul tânărului se destinse într-un zâmbet, care însemna mai mult decât cel obişnuit, profesional. Casieriţa îşi săltă capul şi clipi spre Lica. Apoi, evaluă expert, dintr-o singură privire, hainele Corinei: atâta scurta de antilopă, atâta ghetele, poşeta… „Cinci mii patru sute… Fără inel, bineînţeles. Dacă perla-i veritabilă, e o avere…“

— Oricând la dispoziţia dumneavoastră, spuse Ionel Florea înclinându-se uşor. Un singur lucru, vă rog, aveţi

grijă să nu întârziaţi. Peste douăzeci de minute închidem.

Corina Manea mulţumi cu un zâmbet şi părăsi magazinul.

* * *

— Gata! spuse medicul.

Trecu la chiuvetă şi începu să-şi spele mâinile. Andrei Gogan se ridică de pe scaun, pipăindu-şi falca.

— V-am pus un pansament, vorbi dentistul prin oglindă, fără să se întoarcă. Să sperăm că n-o să vă supere… Gargară cu muşeţel călduţ de două-trei ori pe zi şi evitaţi să mâncaţi pe partea asta. În caz de forţă majoră, vă duceţi la Camera de gardă, la Colţea… O clipă!

Deşurubă capacul stiloului şi deschise registrul.

— Cum va numiţi, vârsta, domiciliul.

Le completă în picioare, citeţ, cu cerneală roşie. Andrei Gogan se interesă:

— Aveţi un ceas?

— Da. E opt şi jumătate.

— Mulţumesc. Vă urez un An Nou fericit!

* * *

Ora 20:30

Corina Manea îşi ridică instinctiv manşeta de blană. Uitase să-şi ia ceasornicul. Se uită la mâna fetei care făcea nota la o masă alăturată.

Luă încă o linguriţă de îngheţată. Înghiţea greu. I se părea searbădă, frişca acră. La magazinul lui Gogan, luminile începură să se stingă.

* * *

Lica se bâţâia pe tocuri nerăbdătoare. Şalul lung îi atârna de-o parte şi de alta a şubei, până la genunchi.

— Haideţi odată, oameni buni! Ce dracu', stăm aici după toate căscatele?!

Vânzătoarea de la raionul de oglinzi, o fărâmă de femeie, numai pistrui, aştepta inertă privind în gol.

— Unde faci Revelionul? întrebă casieriţa.

Fata nu-i răspunse. Lica o privi ascuţit.

— Doarme pe ea.

— Veşnic doarme, râse Florea.

Casieriţa o scutură de umăr.

— Alo, scumpa! Unde petreci Revelionul?

— Acasă, spuse fata încheindu-şi nasturii paltonului cenuşiu… Abia aştept să mă culc. Poate o să mă uit o oră-două la televizor.

— Vine şi individul?

— A, nu… Vorbeşte mult, mă oboseşte.

— De ce nu-i faci vânt?

— Altul ar fi poate şi mai rău.

Florea îmbrăcă încet canadiana măslinie, cu ochii agăţaţi de vitrină. Casieriţa îl pisa aranjându-şi mereu zulufii.

— Nu mai vine! Ascultaţi-mă pe mine, aici ne prinde Anul Nou.

Tânărul stinse încă o lumină, îşi puse sacul de sport şi pachetele pe tejghea.

— I s-o fi întâmplat ceva, spuse Lica. Nu laşi aşa de izbelişte un casetofon şi un vas de trei mii.

Casieriţa ridică din umeri.

— E plină de bani, se vedea cât de colo.

— Faceţi ce vreţi, eu am plecat, spuse hotărâtă Lica.

Ionel Florea scrută încă o dată strada.

— Mda…, mormăi scărpinându-şi barba. Plecăm. Pe undeva, s-a nimerit bine. Tot n-aveam muzică.

* * *

Ora 20:35

— Mai serviţi ceva?

Corina Manea tresări. Ridică ochii. Femeia între două vârste, înaltă şi uscăţivă care-i trântise în faţă îngheţata, o măsura cu o expresie imposibil de confundat. „Cară-te odată! Suntem şi noi oameni!” Îşi prinsese guleraşul de dantelă al uniformei cu o broşă ieftină, părul într-o spelcă de plastic.

Corina încercă să zâmbească.

— Mersi, vreau să plătesc.

Peste drum, la *Artex*, supraveghetorul închidea uşa. Corina îl văzu luându-şi rămas bun de la fete. Părea vesel şi gesticula larg, atât cât îi permiteau sacul sport şi pachetele. Mai zăbovi câteva clipe privind în lungul străzii, apoi se îndreptă grăbit spre bulevard.

Corina Manea încremeni. Supraveghetorul luase cu el casetofonul. Îl ţinea lipit de picior, ferindu-l de sacoşele trecătorilor. Simţi că se scufundă brusc în beznă. Sări de pe scaun şi părăsi alergând cofetăria. Puţin îi păsa de privirile consumatorilor, îi era peste putinţă să se stăpânească. Toată fiinţa i se concentrase asupra unui singur gând. Casetofonul trebuia recuperat.

Corina încercă să treacă pe roşu. Maşinile se încrucişau săgeţi în jurul ei, un troleibuz frână brusc, evitând-o în ultima secundă. Nu auzi înjurăturile şoferului. Rămăsese prizonieră în mijlocul străzii. Silueta supraveghetorului apărea şi dispărea, înghiţită de marea de oameni.

O eliberă stopul. Începu să alerge disperată, ciocnindu-se de trecători, împiedicându-se de grupurile înghesuite în faţa vitrinelor. Peruca îi alunecase pe-o ureche, simţi că-şi pierde fularul.

Cineva o strigă, dar Corina nu-i dădu atenţie. Gonea cu ochii agăţaţi de canadiana măslinie. Încă puţin… Îl văzu

ridicând mâna. Un taximetru opri la marginea trotuarului şi supraveghetorul urcă.

— Florea! urlă Corina Manea, stai! Aşteaptă!

Câţiva trecători se opriră – nici măcar efervescenţa Revelionului nu reuşea să alunge interesul bucureştenilor pentru senzaţional – comentând:

— Încă unul scăpat de sub papuc.

— Şi mâine e o zi…

Supraveghetorul n-o auzi. Trânti încântat portiera şi taxiul demară.

* * *

Era lac de sudoare, buzele îi tremurau, scruta înnebunită aleea. Andrei Gogan se ivi brusc din umbra unui chioşc romantic, cu acoperiş ţuguiat, unde vara se vindeau napolitane pentru adulţi şi ţigări pentru liceeni. Privi atent în jur. Înţelese în aceeaşi clipă inutilitatea oricăror precauţii, şi un tanc s-ar fi putut camufla acum în Cişmigiu, fără riscul de a fi reperat. Se apropie pe nesimţite de Corina şi îi prinse braţul.

— Cum a fost?

— Ucigaşule!

— Corina!

Expresia răvăşită a fetei îl sperie.

— Ce s-a întâmplat, vorbeşte!

— O nenorocire. Ascultă! Trebuie să-l găsim imediat! Hai!

— Unde, nebuno?

— La Florea! izbucni exasperată. A luat casetofonul cu el.

Începu să plângă, înfigându-şi degetele în păr, sub perucă. Andrei Gogan o privi iute. Îşi stăpâni greu enervarea.

— Nu-ţi pierde firea şi vorbeşte clar. De ce a luat Florea casetofonul?

— De unde dracu’ vrei să ştiu?! ţipă fata. L-a luat şi gata! M-a aşteptat până la nouă fără douăzeci şi cinci şi pe urmă a plecat cu aparatul. Am fugit după el. N-am reuşit să-l opresc. A urcat într-un taxi…

Gogan îi abandonă braţul şi respiră adânc.

— Imbecilul! Mi-a dat totul peste cap. Trebuie născocit altceva…

— Ce?

— O spargere… Nu-i grozav, dar nu văd cum s-o scot la vopsea.

Corinei nu-i venea să-şi creadă urechilor, îl măsura înmărmurită.

— N-ai înţeles! Florea a luat bomba cu el.

— Din păcate. Vorbeşte, te rog, încet. Al doilea rând de chei îl am acasă… Acolo, altă isterică…

— Extraordinar! izbucni exasperată femeia. Dacă probează casetofonul, s-a isprăvit.

— Şi?

— Hai la el!

Îl zgâlţâi cu putere. Andrei Gogan se desprinse sâcâit.

— Ţi-ai pierdut minţile?! Imaginează-ţi ce cap ar face când s-ar trezi cu mine la uşă, cerându-i aparatul. De unde ştiu povestea, ce-mi veni să umblu după obiectele clienţilor tam-nisam în noaptea de Anul Nou şi aşa mai departe! Hai să fim serioşi! De altfel, habar n-am unde petrece Revelionul.

Corina întoarse faţa plină de lacrimi.

— Poţi afla.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scrâşni Gogan, vorbeşte mai încet. Am, vorba lui, altele pe cap. Toată combinaţia s-a dus de râpă.

— Asta te preocupă acum?! Un om poate să moară în orice clipă.

— Un nemernic.

— Indiferent. E înconjurat de prieteni, de familie… Se întâmplă o catastrofă, nu pricepi? Se opri brusc şi i se agăţă

de reverele paltonului: Trebuie să faci ceva!

Responsabilul se uită cu furie la faţa umflată de plâns. Convulsiile îi descopereau dinţii până la gingie. Ar fi cârpit-o cu voluptate.

— Lasă-mă! scrâşni.

— Trebuie! E o crimă!

— N-am nici o compasiune pentru turnători. Canalia îşi merită soarta.

— Fiară!

Îşi bălăngănea capul într-o parte şi alta. Gogan îşi încleştă pumnii în fundul buzunarelor. Glasul îi tremura de iritare.

— Controlează-te, Corina!

— Să mă controlez…

— Şi nu ţipa! Te-am rugat de zece ori.

— Puţin îmi pasă dacă aude cineva! Trimiţi deliberat la moarte sigură zeci de oameni!

Andrei Gogan ridică din umeri.

— Nu-i obligatoriu. Moare cui i-e scris.

Corina îşi şterse obrajii plini de lacrimi. Vorbea greu, printre suspine.

— Eşti un monstru! Am acceptat să te ajut, socotind că e prea dur să condamni pe cineva la gratii, pentru câteva mii de lei.

— Sute de mii.

— Nu mă întrerupe.

Responsabilul ignoră intervenţia:

— Te-ai hotărât să mergi pe mâna mea din alte considerente. Ţii prea mult la confortul tău, la lemnele din apartament, la cazierul virgin ca să înfrunţi riscurile unui proces. Ai fost gata să arunci în aer un imobil-muzeu şi marfă în valoare de câteva milioane, aşa că nu-mi fă, te rog, pe fecioara moralistă.

— Obiecte, nu oameni!

— Ce să-ţi povestesc! Oricum valorează mai mult.

— Cum poţi fi atât de cinic?

— Eu cinic şi tu, iremediabil, idioată.

Gesticula exasperat, incapabil să se mai cenzureze.

— Ce să le povestesc, nenorocito! Că am vârât o bombă într-un casetofon şi acum m-au apucat remuşcările?

— Inventează altceva.

— Ce? Că m-am dilit şi fac bancuri cu miliţia? Că m-a apucat un dor sfâşietor de Florea şi nu pot face Revelionul fără el?

Corina Manea oftă sleită.

— Dacă nu găseşti nimic mai bun, ai să le spui adevărul.

— Niciodată, auzi? Niciodată! N-au decât să crape! Zece, douăzeci, o mie! Nu-mi pasă!

Corina făcu un pas înapoi, înspăimântată.

— Ce ticălos monumental eşti tu, Andrei!

— Dacă-ţi număr cinci mii de lei acum, să vezi cum devin iar iepuraşul tău.

Femeia respira greu. Prin haina deschisă i se vedea grumazul umflat, mişcarea ritmică a sânilor. Îşi muşcă buzele şi rosti încet:

— De astă dată te înşeli. Ai să vezi.

Se răsuci brusc. Gogan o ajunse din urmă.

— Ce vrei sa faci?

— Mă duc la miliţie.

— Corina!

— Dă-te la o parte sau ţip!

Gogan o prinse de umeri şi încercă să o tragă spre el.

— Corina, fii calmă.

— Dă-te la o parte!

— Un singur sunet dacă scoţi, un singur pas în plus şi te ucid.

— Lasă-mă!

— Nu mai am nimic de pierdut. Vino-ţi în fire!

— La o parte!

Femeia i se smulse din braţe şi-o luă la fugă. Andrei Gogan se luă după ea.

— Corina, ascultă-mă…

Alerga zăpăcită, fără să ţină seama aleilor, căuta o ieşire din grădina asta blestemată. Paşii lui Gogan se apropiau. Îşi acceleră ritmul urlând:

— Ajutor!!

O creangă neagră de alun o izbi drept în ochi. Se opri descumpănită. În aceeaşi clipă, simţi două mâini uriaşe, fierbinţi căutându-i gâtul. Se zvârcoli sălbatec sub apăsarea puternică. Ţipătul i se opri în furca pieptului.

Auzi un fluierat ascuţit, zgomot precipitat de cizme. Apucă de subţiori trupul moale al femeii şi-l trase în spatele unui tufiş, cu spinarea rotunjită, de arici.

Doi miliţieni şi un paznic sosiră alergând. Lanternele retezau întunericul, răscoleau umbrele. Responsabilul se făcu una cu pământul, ţinându-şi respiraţia. Lumina se prelinse la câţiva centimetri de trupul Corinei, trecu nehotărâtă mai departe.

— Spre izvorul lui Eminescu! ordonă un glas gutural.

Zgomotele se îndepărtară. Gogan atinse malul lacului înaintând în patru labe, se tupilă ferind ochiul felinarelor.

CAPITOLUL II

Ora 20:45

Ionel Florea îşi aşează cu grijă pachetele, puse radiocasetofonul pe spatele banchetei, deasupra unei reviste *Flacăra*. Suflă mulţumit şi căută în oglinda retrovizoare ochii femeii de la volan.

— Ce noroc am avut ca v-am găsit.

Şoferiţa râse. Avea dinţi albi, sănătoşi, un chip de creolă cu trăsături mari, armonioase. Părul întins şi strâns într-un coc pe ceafă scotea bine în evidenţă figura energică. Părea de vreo patruzeci de ani, capabilă şi plină de îndrăzneală. Trupul mare, puternic, cu umeri de atlet, accentua impresia de masculinitate. Avea mişcări sigure, multă adresă la volan, o voce plină şi hotărâtă.

Ionel Florea îşi mută privire pe geam, urmărind agitaţia din oraş. Toţi se grăbeau, erau aferaţi, cărau damigene şi magnetofoane, pachete şi plase în care pantofii de seară ai cucoanelor se înghesuiau lângă cratiţa cu sarmale sau cozonacul destinat revelioanelor cu participaţie.

Şoferiţa comentă fără să-l privească.

— Acum e tevatură mare. După unşpe jumătate, se linişteşte şi până pe la cinci, şomez…

— Sunteţi în tură de noapte?

— Da.

— Aţi avut ghinion, zâmbi Ionel Florea învârtind ţigara între degete.

— Fleacuri!… Da, puteţi s-o aprindeţi, şi eu fumez.

Frână brusc şi scoase capul pe fereastră apostrofând pe conducătorul unui turism roşu:

— Rândul viitor o să-ţi rup urechile!

Florea cântări gabaritul femeii, braţele mari, puternice şi îşi zise că hotărât, nu face parte dintre cele care se fălesc în pustiu. O privi cu luare-aminte.

— Parcă v-am văzut fotografia în ziar…

Şoferiţa râse sănătos.

— Am fost balerină.

— Poftim?!

Întrebarea îi scăpase. Femeia continua să se amuze manipulând volanul cu o singură mână.

— După treizeci de ani, am început să mă dezvolt… multilateral, şi, fireşte, nu mai ţinea figura.

— Nu-i riscant să lucraţi noaptea?

— De ce?

— Există tot soiul de specimene. Huligani, derbedei…

Fruntea femeii se încreţi.

— E periculos, într-adevăr. Acum o săptămână şeful mi-a atras atenţia că-mi desface contractul dacă se mai întâmplă să mă apăr folosind pumnii… Numai cu palmele am voie.

Ionel Florea tremura de nerăbdare. Fusese o idee grozavă să se logodească de Revelion. Era de fapt ideea Emiliei. „Original şi economic. Nu cheltuim de două ori. Gândeşte-te ce nostim o să fie când îi anunţăm la douăsprezece noaptea că ne-am logodit. Numai să-ţi ţii tu gura! Nu vorbi nici la serviciu. Totul e surpriza. Mai dă-mi o dată inelele să le văd.“

Îşi pipăi reflex buzunarul de la piept. Simţi cutiuţa pătrată şi dintr-o dată îl năpădi un val de fericire. Aproape nu mai putea respira. Îşi slăbi uşor nodul cravatei sub fular. Era în costumul nou, cafeniu. Tot ideea Emiliei: „De ce să mai treci pe acasă? Şi aşa ieşi târziu. Cămaşa ţi-o schimbi la noi…”

„O să se bucure grozav când va vedea casetofonul“, îşi zise mulţumit. Înţepeni brusc. Dumnezeule, cum putuse uita?!

— Ce s-a întâmplat? întrebă şoferiţa zâmbind. Până acum eraţi în al nouălea cer.

— Nu ştiţi vreo florărie pe aproape? Trebuie să cumpăr neapărat un buchet de garoafe.

Femeia dădu din cap sceptică. „Flori în ajun de Revelion!“

— Puteţi încerca lângă Biserica Armenească. Întorc!

— Dacă sunteţi amabilă.

Îi zâmbi recunoscător şi femeia se simţi înduioşată. „Ce tânăr e!“

Iubea oamenii care ştiu să se bucure de viaţă. Ea nu prea avusese prilejul, dar atunci când se ivise totuşi, făcuse tumbe. Opri în faţa florăriei şi Ionel Florea coborî sprinten. Şoferiţa îşi aprinse o ţigară, ca bărbaţii, ferind flacăra cu amândouă palmele. Se uită la ceas. „Dacă prind o cursă în Drumul Taberei, urc până la ai mei să le spun la mulţi ani.“

Îşi imagina ambianţa. Bătrânica slăbuţă, cu şalul pe umeri, şi băieţelul dolofan, doi prieteni buni, aşezaţi în faţa televizorului.

— Bunico, trăiesc oameni pe Jupiter?

— Trăiesc. După ce mor acolo se duc. Cred că e o înghesuială straşnică.

„Biata mama! surâse şoferiţa. Îşi închipuie că face ştiinţă.“

Ionel Florea se întoarse cu un ghiveci de ciclame albe.

— Asta-i tot ce am găsit, spuse necăjit. În faţa mea s-a vândut ultima garoafă.

— E pentru logodnica dumneavoastră?

— Cum aţi ghicit?

— De treisprezece ani lucrez pe taximetru. Îmi permiteţi?

Luă ghiveciul şi intră în florărie. Îl puse pe masa vânzătoarei împreună cu o bancnotă de zece lei.

— S-au încurcat pachetele, spuse clipind şiret. Maestrul Florin Piersic v-a rugat să-i reţineţi cinci garoafe.

— Într-adevăr…

Luă bacşişul cu dezinvoltură şi-i „bricolă“ un buchet artistic.

Ionel Florea, rezemat de maşină, clipi nedumerit.

— Mie mi-a spus că s-au terminat.

— Sunteţi îngrozitor de tânăr.

Supraveghetorul privi garoafele cu bucurie copilărească. Rosti emoţionat.

— Mulţumesc. Cât vă datorez?

— Nimic. Să mergem.

* * *

Ora 20:55

După ce ieşise din strada Sfântul Constantin, încetase să mai privească în spate. Pe Plevnei era linişte. Întâlni două grupuri în haine de seară încărcându-şi de zor maşinile. Damigene, pachete, platouri enorme acoperite cu hârtie albă. Erau veseli, vorbeau tare, râdeau. Femeile împopoţonate, sclipind la toate încheieturile, îşi ţineau de poale rochiile lungi, ferindu-le de noroi. Purtau pantofi eleganţi, cu tocuri înalte, care peste câteva ceasuri aveau să se bălăngăne sub masă, pe vârful picioarelor.

Gogan grăbi pasul, ferindu-şi instinctiv faţa.

„Va să zică n-am izbutit nimic. Am ucis, imbecilul celălalt e ca şi mort şi cine ştie câţi îl vor întovărăşi… Totul a fost în zadar. N-am putut împiedica inventarul.“

Îşi ştergea degetele pe pantaloni, încerca să alunge senzaţia contactului cu gâtul cald şi moale al femeii.

„O isterică! Trebuia s-o suprim!“

Spaima şi furia îi tăiau respiraţia. Fără să-şi dea seama, vorbea tare şi un trecător îl cercetă mirat.

„Calm, calm, totul e să nu-mi pierd capul. Simularea spargerii nu ţine… N-am când s-o pregătesc. Orice anchetator cât de isteţ poate demonstra fără efort înscenarea… O să provoc un incendiu, n-am altă soluţie… Calm! Să vedem ce urme am lăsat! Dacă m-a urmărit Lucreţia? Exclus, la prima vorbă schimbată cu Corina s-ar fi dat de gol, ar fi făcut o criză. Altă dementă… O să mă ocup mai târziu de ea. Nu, n-am lăsat urme. Moartea lui Florea nu-mi va putea fi atribuită. Corelaţia e imposibilă. Nici a Corinei…“

N-avea remuşcări şi indiferenţa cu care se gândea la cadavrul abandonat în spatele unui tufiş din Cişmigiu îl surprindea. Cândva, viaţa fără Corina i se păruse de neconceput. O legătură de trei ani… O cunoscuse la Eforie Nord, într-un bar de zi. Lucreţia era la nămol, binecuvântată fie-i spondiloza! Rezistase hotărât tuturor insistenţelor de a o însoţi. Trei ore de adevărată vacanţă în fiecare zi nu puteau fi plătite îndeajuns. Corina arăta bine în pijama de plajă portocalie şi părul strâns într-un turban. Cerceii mari, ţigăneşti şi chipul bronzat sugerau impresia că e deghizată. Deghizată şi al dracului de ispititoare! Lucra la shop-ul unui hotel.

— Şi în restul anului?

— Sunt liber profesionistă. Decoratoare de vitrine.

— Rentabil?

— Nimeni nu s-a îmbogăţit aranjând artistic combinezoane, chiloţi şi valuri de stambă.

— Pot să vă mai ofer un Martini?

— Puteţi.

Când râdea era de-a dreptul cuceritoare. Îi amintea de negresele graţioase pictate pe cutiile de cafea. Se simţea vesel, tânăr, departe de Lucreţia, la capătul lumii.

— Pot sa vă mai văd?

— Uneori, seara, după ce închid.

— Seara mi-e imposibil.

— De ce?

Fusese totdeauna adeptul jocului dur, direct.

— Sunt însurat. Nevastă-mea e cu mine.

— Înţeleg… Destul de neplăcut, nu?

O văzuse că şovăie, începuse să-şi strângă alene ţigările şi portmoneul mic, auriu, le căuta locul în sacul de plajă.

— La Bucureşti, lucrurile se schimbă.

Corina ridicase din umeri şi se strâmbase, ţuguindu-şi buzele cărnoase.

— Nu-mi plac încurcăturile şi nici combinaţiile lipsite de perspectivă.

— Vreţi să vă măritaţi?

— Nu. Dar dacă aş vrea, îmi place să ştiu că pot s-o fac oricând. Îmi pare rău…

Gogan îşi scosese lanţul de la gât, cu un Donald de aur masiv şi i-l pusese în palmă.

— Permiteţi-mi să vi-l ofer. În amintirea unei conversaţii de jumătate de ceas, la Eforie.

Se opri locului încremenit. Inelul… Se pipăi febril, începu să-şi scotocească buzunarele, o dată, de două ori, de trei ori. Cadoul Corinei. Simţi că îngheaţă de frică. Îl pierduse fără îndoială în Cişmigiu. Corina se zvârcolise ca un şarpe, se luptaseră. După aceea o târâse în spatele tufişului. Nu mai fusese atent, obsedat doar de grija să nu-l surprindă cineva, apoi să dispară cât mai repede.

Andrei Gogan avu dintr-o dată imaginea limpede a dezastrului. Citise anunţul în Mica Publicitate. „Magnetofon Grundig, haină de blană, inel splendid…” Era într-adevăr splendid, un safir rar, aproape alb, într-o cunună de rubine mici.

„Bătrâna o să-şi aducă aminte de mine. Când cineva dă azi opt mii de lei pe un fleac din ăsta, te uiţi bine la el. Orice miliţian o reperează pe babă în patruzeci şi opt de ore… Drumul până la mine e şi mai scurt. În plus, inelul are amprentele mele, iar la locul crimei am lăsat urme.“

Se întoarse brusc şi o luă înapoi spre Cişmigiu. Era o greşeală, o greşeală care putea fi decisivă, dar n-avea

încotro. Trebuia să recupereze inelul.

* * *

Ora 21:00

Paznicul şi miliţianul ciuliră urechile în aceeaşi clipă. Undeva, în apropiere, cineva gemea înfundat. Sergentul aprinse lanterna. Un jet puternic de lumină ţâşni, scotocind tufişul. Femeia zăcea cu faţa îngropată în iarba umedă. O răsuci încet.

— Trăieşte.

— Crezi, ’nea Mitică? întrebă sceptic paznicul. După cum arată… O fi sugrumat-o vreun ticălos… Femeie tânără.

Sergentul fluieră prelung. Şuierături scurte îi răspunseră aproape concomitent. La capătul aleii, se iviră trei uniforme cafenii. Miliţianul le ieşi în întâmpinare:

— Nu lăsaţi pe nimeni să se apropie. A fost atacată o femeie. Mă duc să anunţ Salvarea.

Se strecură în grădină cu paşi furişaţi, încordat, atent la orice zgomot. Se rezemă de un castan uriaş şi rămase la pândă. Nu, nu era o impresie. Se auzea clar tropăit de cizme, larmă, lătratul câinilor. Aleea fu inundată brusc de lumină. Farurile Salvării periau asfaltul. Andrei Gogan lipi umbra.

„Trăieşte! Dacă era moartă, n-o ridicau atât de repede.“

Îşi duse mâna la gât cuprins de panică.

„Sunt pierdut!“

* * *

Ionel Florea ţinea buchetul pe genunchi, încercând să nu boţească hârtia subţire. Se uită intrigat ia şoferiţă, apoi clătină din cap.

— Ciudată mai sunteţi!

— Nici măcar. Obişnuită.

— N-aş zice. Mă întreb care alt şofer în locul dumneavoastră se dădea peste cap să-mi facă rost de flori.

— Nu m-am dat peste cap, spuse femeia surâzând.

— Logic, cursele scurte sunt mai rentabile.

— Va gândiţi la… ciubuc?

— Da.

— Mult mai rentabile. Râse: Nu sunt o sfântă, iau şi eu. Cât despre garoafe… Toţi am fost cândva tineri. Nimic extraordinar.

Era atentă la circulaţie, încerca zadarnic să depăşească un Fiat albastru.

— E frumoasă? întrebă fără să-l privească.

— Cine?

— Logodnica dumneavoastră… Adică, firește. Toate logodnicele sunt frumoase. Lucraţi în comerţ?

Ionel Florea făcu ochii mari.

— Sunteţi informată…

— Sunt atentă.

Îi arătă ecusonul care se zărea prin canadiana deschisă. Supraveghetorul îl băgă în buzunar.

— Până la vară. Explică: Fac ştiinţele economice la fără frecvenţă. De ce râdeţi?

Nu-i răspunse.

— Imediat după miezul nopţii, anunţăm logodna. Emiliei îi plac grozav surprizele. Vestea o să pice ca o bombă!

Femeia dădu din cap. „Cu siguranţă că surpriza asta o cunosc toţi de cel puţin o lună şi tot de-o lună se întreabă ce cadou să le facă.“

— Va felicit! Sunt sigură c-o să-i lăsaţi paf.

— Şi eu sunt sigur, declară cu naivitate tânărul.

Emilia îşi cususe singură o rochie galbenă, cu flori mari. Păcat că se tunsese. „Am faţa prea ascuţită pentru pletele astea…“ Ionel o privise mirat. Putea să jure că în viaţa lui nu văzuse un chip mai drăgălaş. Ochii mici, căprui sclipeau jucăuşi, când zâmbea, făcea o gropiţă în obrazul stâng. Se

gândi la musafiri. Bine că s-a hotărât şi Nelu să vină. Dintre toţi fraţii Emiliei, cu el se înţelege perfect. Straşnic băiat! Cântă la chitară, ştie peste cinci sute de bancuri, odată le-au numărat împreună, şi când îl imită pe Puiu Călinescu, toată lumea e pe jos.

Ionel Florea recapitulă încă o dată lista invitaţilor. Doamne, cât mai pritociseră ei lista asta! „Să-i mai numărăm o dată, propunea Emilia şi începea să-i scrie pe ce-i venea la îndemână: un colţ de ziar, muşamaua de pe masa din bucătărie, ori în parc, zgâriind cu un beţişor pământul. Douăzeci şi şapte cu totul! N-avem ce face. Strângem mobila şi întindem două mese. Nu încap toţi într-o singură cameră…“

Femeia de la volan muşcă dintr-un covrig. Mai scoase unul şi i-l întinse supraveghetorului. Era cald, crocant.

— Nu-mi place să mănânc singură. Când ai mei nu-s acasă, cobor la Expres. De, hachiţe…

* * *

— Ce îmbraci, tată?

Colonelul Dăneţ, întins pe pat cu mâinile sub ceafă, întoarse încet capul. O măsură pe fiică-sa din creştet până în tălpi, cu un ochi pătrunzător, critic şi se strâmbă imperceptibil. Otilia, suplă, blondă şi în mod evident încântată de propria persoană, avu un gest de nerăbdare.

— M-a trimis mama să te întreb ce îmbraci.

— Pe tine te-a întrebat?

Otilia oftă şi începu să cerceteze ostentativ pereţii. Purta o rochie fluidă, azurie, fără mâneci şi adânc decoltată în spate, până la talie. Dăduse cu albastru pe pleoape, în păr îşi prinsese o cicoare de catifea.

În sufragerie, Ovidiu, fiul colonelului, căuta de jumătate de ceas o anumită melodie şi schimba mereu benzile

magnetofonului. Hărmălaia şi răgetele cântăreţilor îl nedumereau pe Dăneţ până la stupefacţie.

„Asta-i muzică, domnule? se întreba neîncetat. Se zbuciumă, se vaită şi behăie. Potop de omenire, vite şi căruţe nu iscau atâta huiet în zi de târg la Ghijasa.“

— Bag de seamă c-ai rămas în cămaşă de noapte.

— Se putea să nu mă indispui? Asta aşa, ca să-mi priască Revelionul. Ce urmează? „Văpseaua de pe pleoape“ şi mai ce? A, da, să mă „ţesal.”

Colonelul surprinse în oglindă chipul lui Ovidiu. Îi făcea semne soră-si să-l lase în pace.

„Tata a rămas la *Mi-s fecior din Maramureş* şi *Rugăciunea unei fecioare*“, obişnuia să spună. Maică-sa, cârlionţată, veselă, şi încă frumoasă la patruzeci şi cinci de ani, râdea cu ei. Acum îşi vârî nasul cârn pe uşa dormitorului şi se prefăcu mirată.

— Ce, nu eşti gata?

— Nu-i place rochia mea, o anunţă Otilia şi se îndepărtă repede, bâţâindu-se din pricina tocurilor prea înalte.

— De ce-o laşi să umble despuiată? mormăi Dăneţ.

Nevastă-sa scotocea în dulap. Îi răspunse cu nasul vârât între haine:

— Aşa se poartă. Şi-i studentă în ultimul an.

— La vârsta ei, tu îţi împleteai cozi.

— Şi eram de trei ori mai bleagă. Ce ştiam eu în afară de cusut şi douăsprezece reţete de prăjituri?

— Ăştia în schimb au aflat deja câte nu deprinzi într-o viaţă de om… Cusutul şi gătitul mie mi-au fost de ajuns.

— Dar mie? Nu zău, Olimpiu, uită măcar azi cât erau de supuse muierile pe vremea ta la Ghijasa.

Colonelul se ridică enervat şi rămase pe marginea patului cu mâinile înfipte în saltea.

— Supuse, nesupuse nu admit ca fiică-mea să umble în haine necuviincioase şi cu obrazul vopsit ca un afiş de circ! La lunganul ălălalt te-ai uitat? Umeri de scripcar, bernevecii sub buric, în cap grăunţe şi ciocârlii.

— Eu ştiam că are o diplomă de inginer.

— Ca să fii om, nu diplomă îţi trebuie.

— Sunt tineri, Olimpiule!

Şi râse veselă, parcă fericită de constatare.

— Tineri! pufni Dăneţ. Am şi eu subalterni tineri. Numai că ăia ştiu ce se cheamă o haină cumsecade…

Se întrerupse, muşcându-şi buzele, prea onest ca să continue. Cu o săptămână în urmă îl întâlnise pe locotenentul Moşoianu în faţa cinematografului *Patria*. Rămăsese cu gura căscată. Tânărul, în palton liliachiu – Dăneţ nu-şi închipuia asemenea culoare fistichie nici la pijamale – şi o şapcă vârstată curcubeu, ţinea de braţ o căscată cu părul în patru culori şi cercei care trebuie să fi cântărit fiecare câte o jumătate de kilogram.

„Dibaci, spuneau subalternii despre colonel, dar alt secol. Să vezi instrucţie la el în familie! Copiii îi spun sărut mâna, tată, pe ăl mare, inginerul, dacă nu-i la zece post meridian cel mai târziu acasă, îl pune la colţ, fiică-sa îl întreabă dacă are voie să citească *Dama cu camelii*. Un autor prea îndrăzneţ, înţelegi…“

Bineînţeles, exagerau şi nimeni nu-şi îngăduia cea mai vagă intenţie de ironie în prezenţa colonelului. Pe Dăneţ însă, prea isteţ ca să nu sesizeze zâmbetele camuflate, îl sâcâia lipsa de înţelegere, opacitatea şi ceea ce numea el degradarea simţului estetic la tineret.

„Cum nu pricep ei, domnule dragă, discuta cu amici transilvăneni de pahar, cu atât mai frumoasă este o fată cu cât e mai bine împlinită, cu obrazul curat, într-o rochiţă simplă albă şi cu o floare în mână? Fiică-mea stă toată ziua pe cântar şi umblă prin casă cu fruntea încinsă într-un ştergar, să nu facă, vezi Doamne creţuri…“

Astfel de gânduri îi întunecau chipul masiv cu trăsături aspre, colţurile gurii îi intrau adânc în obraji. Nevastă-sa îi aruncă o privire iute.

— Eşti un om inteligent, Olimpiu! Mă gândesc de multe ori cum nu înţelegi tu un lucru elementar. Alungi copiii de-

acasă.

— Eu?

— Cât crezi că au să suporte dresura asta? Să nu te miri dacă Otilia se mărită mâine cu primul individ pe care-l lasă rece ce nuanţă de ruj preferă.

— Nu mă mai miră nimic, oftă colonelul. Ridică din umeri. Se vede treaba că am îmbătrânit.

— Altceva se întâmplă. În fine, nu-i acum momentul să discutăm. Îi mângâie tâmpla şi-i puse în braţe costumul şi cămaşa. Grăbeşte-te. Au început să vină. S-o chem pe Otilia să-ţi lege cravata.

Dăneţ mai zăbovi vreo jumătate de oră în baie, apoi trecu „dincolo“ străduindu-se să-şi imprime o expresie surâzătoare. Din primele secunde, îşi dădu seama că n-are pentru cine să facă eforturi. Nimeni nu-l băga în seamă. Era hărmălaie, fum, urla şi magnetofonul şi aparatul de radio, din pricina mişcărilor dezordonate toţi păreau că au braţele prea lungi. Colonelul se întrebă dacă nu cumva pentru tinerii ăştia gălăgia echivala cu buna dispoziţie. Băieţi şi fete umblau de colo-colo cu paharele în mână, amănunt care iarăşi îl nedumerea. Ce-i aia să bei cu un ceas ori două înainte de a te aşeza la masă?!

Şi-apoi vorbeau tare, prea tare, toţi deodată, râdeau mult, din orice fleac. Dăneţ încercă zadarnic să înţeleagă ce-şi spun.

— Ăsta a căpiat! A luat rolele cu romanţe.

— Şi le-a lăsat puriilor pe Georgio Morade.

— …Am ultimul disc al lui *Bee Gee’s*.

— Eşti în urmă flăcău! De patru săptămâni, *Queen* ţine primul loc în topul din Marea Britanie!

— Mă gândeam eu să dau o fugă până la Londra, dar n-am vrut să scap alegerile sindicale.

Observară în sfârşit prezenţa colonelului şi amuţiră subit. Otilia îl luă de braţ, ostentativ afectuoasă.

— Tăticul meu, cel mai vestit *policeman* dâmboviţean. Aviz amatorilor! Nu-mi speriaţi vreo linguriţă, că v-aţi ars!

Îl uitară repede. Dăneţ observă cu coada ochiului muieruşca slabă, fardată şi cu părul roşu care se agăţase de umărul lui Ovidiu. Îi şoptea ceva la ureche şi lunganul părea tâmpit de fericire.

Intră în bucătărie. Nevastă-sa, agitată, tăia friptura cu cuţitul încins şi o dichisea pe platouri.

— Ce cauţi aici, Olimpiu? Ocupă-te de musafiri.

— Nu-ţi fă griji. Nici unul nu dă semne că ar avea nevoie de mine.

Se aşeză pe un taburet, mai departe de aragaz, şi începu să inventarieze maldărul de bucate.

— Bagă ăştia în ei atâta? În viaţa mea n-am pomenit asemenea adunătură de slăbănogi.

— Bagă. Olimpiu, te rog, nu-mi sta pe cap.

— Otilia de ce nu te ajută?

— M-a ajutat destul.

— Aşa e. I-am văzut cozonacul. Tăciune, poţi să scrii cu el pe garduri.

— Uită-te la proiectul ei de diplomă. A fost primit cu felicitări. De ce mă necăjeşti?

Colonelul admise că la urma-urmei toate astea se puteau discuta şi a doua zi. Îşi propuse în consecinţă să tacă, dar nu rezistă mai mult de un minut.

— Ştiuca aia cu părul ca morcovul, cine e?

— Care ştiucă?

— N-o vezi? Stă agăţată de gâtul lui fecioru-tu, precum iedera.

Doamna Dăneţ se uită peste umăr în sufragerie şi clipi încântată.

— A, Măriuca! E o fată grozavă. Arhitectă, l-am cunoscut părinţii, oameni foarte cumsecade.

— Eu de ce nu i-am cunoscut?

Se uită la colonel cu ochii şireţi, din tinereţe, şi-şi lipi tâmpla de umărul lui. Ţinea mâinile depărtate de trup, să

nu-şi murdărească rochia.

— Dragul meu, aş vrea…

Glasul Otiliei o întrerupse:

— Tata! La telefon.

Îşi făcu greu loc printre musafiri, intră în odaia lui de lucru, închise uşa şi luă receptorul.

— Da, te-am recunoscut… De unde vorbeşti? Nu înţeleg. A, spitalul de urgenţă… Bine, aştept maşina.

Se întoarse în bucătărie şi-o anunţă pe nevastă-sa că trebuie să plece. Otilia clătea nişte pahare în chiuvetă.

— Ştiţi numărul de la pompieri? întrebă Dăneţ.

— De ce?

— Din câte bag eu de seamă, o să aveţi nevoie de el…

Se îndreptă spre ieşire. Fata ridică iute capul şi doar un orb, îşi zise colonelul, n-ar fi observat că respiră uşurată. Doamna Dăneţ îl conduse până în vestibul, sincer necăjită. În urma lui magnetofonul începu să urle cu frenezie. Ovidiu îl dăduse la maximum.

Colonelul Dăneţ ridică din umeri şi începu să coboare scările.

„Hm! Pe undeva e o greşeală…“

* * *

Ora 21:15

Colonelul Dăneţ o asculta atent. Din când în când îşi ridica privirea şi îi cerceta figura cărnoasă. Corina Manea se simţea destul de bine, îşi manifestase chiar dorinţa să părăsească spitalul.

„O muiere după care bărbaţii îşi pierd în general minţile. Ispititoare din cale-afară… Mde, tot mai bună-i ştiuca roşcată. Dacă fecioru-meu intra pe mâna ăsteia, era terminat!“

Îşi aminti de anii tineri. Trecuse pe lângă asemenea ciozvârte, grăbind totdeauna pasul.

— Aţi avut noroc.

— Sunt o norocoasă…

Îşi strâmbă gura într-un zâmbet amar, privind undeva în gol.

— Toate femeile, fără excepţie, reluă Corina Manea, doresc să placă. Eu mi-am stricat viaţa pentru că am plăcut prea mult.

„În fond, medită colonelul, are dreptate. E cumplit de greu să trăieşti cinstit când ţi se pune la picioare marea cu sarea. Virtutea, vorba francezului, e o fată urâtă după care nu se ia nimeni.“

— De când îl cunoaşteţi?

— În vară se împlinesc trei ani.

— V-a făcut impresia unui dezechilibrat? Numai un dement ar fi în stare să născocească asemenea poveste. Există indivizi din ăştia, obsedaţi de maşinile infernale…

Femeia clătină din cap, îşi duse mâna la gât.

— Delapidarea se ridica la o jumătate de milion. Vă puteţi imagina în ce panică a intrat, ştiind că peste două-trei zile vine controlul.

— De unde ştie?

— Habar n-am. În viaţa mea n-am văzut un om mai disperat. E în stare de orice.

— Încep să cred. Îşi umezi buzele. La ce oră va exploda?

Aşteptă răspunsul crispat, privind-o pe sub sprâncene. Corina ridică din umeri.

— De fapt, acum îmi dau seama că nici nu l-am întrebat. Mi-a spus de mai multe ori însă că va exploda după ora de închidere a magazinului sau dacă e pus în funcţiune.

— Da! oftă Dăneţ. Daţi-mi datele taxiului în care a urcat Florea. Culoare, marcă, poate aţi reţinut chipul şoferului, în sfârşit orice amănunt, cât de neînsemnat.

Ochii Corinei goniră în lungul pereţilor. Piatra de pe degetul mic strălucea ca o boabă de scoruş.

— Era o Dacie 1300.

— Culoarea?

— Deschisă. Alb murdar sau bej.

— Altceva?

— Îmi pare rău dar… Nu, realmente nu văd ce v-aş mai putea spune.

— Ce direcţie au luat?

— Spre Şosea.

Colonelul se ridică.

— Mă întorc în câteva minute. Ce număr de telefon are Gogan?

Şi-l notă pe un bilet de tramvai, rătăcit în pardesiu. O soră ursuză îl conduse în lungul coridoarelor albe. În saloane, bolnavii ascultau la tranzistoare programul de Revelion. Dăneţ se înfioră. „Nefericiţii! Să faci Anul Nou în spital…“

Ajunseră într-o odaie strâmtă, cu un pat de campanie, curat înfăţat, o chiuvetă, un mic birou şi un scaun. Sora îi indică inutil aparatul.

— Vă aştept?

— Nu, mulţumesc. Nimeresc singur înapoi.

Formă numărul atent, consultând biletul la fiecare cifră. Ar fi pariat pe orice că Gogan nu-i acasă. Îi răspunse imediat o voce subţire, nerăbdătoare. „În general miaună“, îşi zise colonelul. Femeia insistă să afle cu cine stă de vorbă şi colonelul spuse un nume la întâmplare:

— Ştefan Popescu.

— Iar?!

— Daţi-mi voie…

— Ascultă, beţivanule, de câte ori ţi-am spus să-mi laşi bărbatul în pace?! urlă femeia.

Colonelul respiră adânc. „Nu-s deloc inspirat.“

— Am impresia că-i o confuzie…

— Confuzie? Ai? Tot mătur eu odată şi odată strada cu tine!

Închise. Dăneţ formă din nou numărul.

— La telefon Ilie Plămădeală, improviză prudent voalându-şi vocea.

— Nu te cunosc.

— Sunt din provincie. Am vrut să-l felicit.

— N-a venit încă, domnule. Nu ştiu unde poate fi la ora asta.

Era furioasă, gata să izbucnească în plâns.

— Pot sa încerc mai târziu?

— Încearcă…

Colonelul se întoarse în rezerva Corinei Manea. Fata se ridică iute dintre perne privindu-l avidă.

— L-aţi găsit?

— Nu. Credeţi că ar putea petrece Revelionul undeva, fără nevastă-sa?

Corina clătină hotărâtă capul.

— În nici un caz. N-o cunoaşteţi pe Lucreţia.

— Am făcut cunoştinţă prin telefon.

— O nefericită. Îi cenzurează până şi respiraţia.

— Admiţând că se ascunde, şi bănuiesc că asta se întâmplă acum, aveţi idee unde ar trebui căutat?

— Ştiu eu? N-am discutat niciodată o asemenea eventualitate.

— Are rude?

— O soră care locuieşte în acelaşi bloc cu el şi un văr, la Ploieşti.

„Destul de puţin“, reflectă Dăneţ, încheindu-şi nasturii la palton.

— Vă felicit pentru curaj.

— Oricine în locul meu ar fi procedat la fel, spuse moale femeia.

— Mi-ar place să cred…

* * *

Taxiul trecu mai departe, ignorând semnalele clienţilor înşiraţi pe trotuare. Oamenii priveau cu invidie silueta lui Ionel Florea. O explozie puternică îi făcu să tresară.

CAPITOLUL III

Ora 21:20

Locotenentul Marin Moşoianu se admira în oglindă. Pe chipul asimetric şi pistruiat ochelarii cu rame groase, negre făceau o impresie ciudată. Împlinise douăzeci şi trei de ani dar părea un elev în preajma examenului de bacalaureat. Se înclină adânc şi invită la dans o imaginară parteneră suplă, cu părul de aur. Toate frumuseţile lui Moşoianu aveau plete de aur şi încăpeau în buzunarul de la ceas. Înconjură odaia într-un vals ameţitor, până când zâna epuizată, îi căzu la piept, culcându-şi genele rimelate *Helen Rubinstein II Ultra* pe obrazul diafan.

În aceeaşi clipă, sună telefonul. Frumoasa fu abandonată pe un fotoliu cu arcurile stricate şi locotenentul ridică receptorul gâfâind. Când recunoscu glasul lui Dăneţ, surâse înduioşat.

„Ce drăguţ din partea lui! A vrut să-mi ureze la mulţi ani.“

— Vă mulţumesc pentru atenţie. Tocmai mă pregăteam să plec la petrecere.

— Ce şi cât ai băut, flăcău?

— Sunt neprihănit.

— Rămâi aşa. Ţi-am trimis maşina. Te aştept la minister.

— Am înţeles. Mă schimb şi…

— Deprinderea de a pierde timpul să o schimbi, flăcăule! Ai exact şapte minute la dispoziţie din clipa asta.

Moşoianu rămase cu receptorul în mână. Ridică din umeri şi îmbrăcă raglanul liliachiu, atent să nu strivească

garoafa de la butonieră. Exprimă cosiţelor de aur regretul şi dezolarea sa, făcu o închinăciune de nouăzeci de grade şi stinse lumina.

* * *

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ionel Florea.

Şoferiţa parcă maşina lângă trotuar şi-şi pocni necăjită pumnul în palma mâinii stângi.

— A explodat un cauciuc.

— Al naibii ghinion.

— Sunt altele şi mai mari, remarcă femeia recăpătându-şi buna dispoziţie.

— Aveţi roată de rezervă?

Era neliniştit, se uita în lungul străzii cu nădejdea firavă că s-ar putea ivi vreo maşină liberă.

— Dacă m-ajutaţi, în cinci minute suntem gata.

Femeia deschise portbagajul şi scoase roata. Tânărul o cercetă din cap până-n picioare, surprins. Era cu circa cincisprezece centimetri mai înaltă ca el, de-o masivitate agresivă. Privind-o din spate, oricine ar fi confundat-o comod cu un bărbat.

— Ştiţi să montaţi o roată?

— Ştiu, răspunse Florea. Unde-i cricul?

— Nu-i nevoie de cric.

Sub privirea stupefiată a lui Florea, sălta cu o singură mână taximetrul.

— Daţi-i bătaie!

Trei bărbaţi cu paltoanele descheiate şi pălăriile pe ceafă se opriră ca la panoramă.

— Sexul slab, săracul!…

— Uite ce firavă e biata copilă!

— O suflă vântul, nu alta!

Şoferiţa lăsă maşina şi se apropie de grup, sumecându-şi mânecile. Bărbaţii îşi amintiră suspect de oportun că e

târziu şi plecară grăbiţi, azvârlindu-i peste umăr:

— La mulţi ani, Bubulina!

Ionel Florea râdea.

— Sunteţi formidabilă! Încerc să mi-l imaginez pe soţul dumneavoastră.

Surâsul din ochii femeii se topi.

* * *

Ora 21:20

Andrei Gogan îşi pierduse complet cumpătul. Ochii îi alergau înnebuniţi, încercau să detecteze eventualii urmăritori. Mergea repede, fără ţintă, izbindu-se de pietoni. Oamenii se răsuceau miraţi şi responsabilul înţelese că abia aşa atrage atenţia. Scrâşnind din dinţi, îşi impuse un pas normal. Vru să aprindă o ţigară, dar mâinile nu-l ascultau şi scăpă pachetul şi bricheta. Se opri lângă cabina unui telefon public. Avea nevoie de bani şi de alte haine.

Un glas trist, moale, lipsit de interes întrebă abia şoptit la celălalt capăt al firului:

— Da?

— Tu eşti, Coralia?

— Ce întrebare caraghioasă! Cine ar putea fi?

Gogan şi-o imagină întinsă pe divan în odaia supraîncărcată de cărţi şi o mie una de tâmpenii, singură, veştedă şi urâtă.

— La mulţi ani, surioară!

— Da, fireşte, la mulţi ani!

Responsabilul îşi umezi buzele.

— Uite care-i chestia, Coralia! Aş vrea să discut ceva cu tine. Nu te grăbi, n-am de gând să-ţi ţin discursuri. Poţi să cobori cinci minute? Te aştept în scuar, după colţ.

— Nu fi stupid, ştii că nu ies.

— Trebuie!

— Mă enervezi, Andrei.

— Coralia, ascultă-mă, nu putem vorbi prin telefon.

— Ah, ce pisălog!

Responsabilul strivi o înjurătură groasă între buze. Reluă străduindu-se să-şi păstreze cumpătul:

— Draga mea, fii te rog înţelegătoare. Mă aflu într-o situaţie cu totul ieşită din comun. Nu pot urca la tine.

— La revedere.

— Coralia!

— Nu insista. Vrei să-mi strici toată seara?

Andrei Gogan izbucni, ignorând toate consecinţele:

— Cretino! Imbecilo! Ai să crăpi fată bătrână cu toate diplomele tale.

Femeia îngână sfâşietor de lucidă:

— Ştiu.

Închise. Responsabilul agăţă receptorul în furcă şi părăsi cabina spumegând de furie.

* * *

Ora 21:30

Colonelul Dăneţ nu-şi ascunse stupoarea. Inventarie fiecare amănunt din ţinuta locotenentului, haina bleumarin cu căptuşeală de tafta roşie, cămaşa cu plastron şi manşetă de dantelă, papionul în buline, pantofii de lac, garoafa albă. Oftă cu amărăciune.

— Ce-o fi în capul tău, fecior?

— Cu permisiunea dumneavoastră, vă amintesc că mi-aţi ordonat să-mi schimb unele obiceiuri, nu şi hainele.

— Stau să mă socotesc ce zice mumă-ta când te vede în straie de operetă?

— Cu permisiunea dumneavoastră, vă reamintesc că mama locuieşte în provincie.

— Bag de seamă. Dacă era mai pe aproape, nu te lăsa să umbli ca ţircarii.

Moşoianu ridică imperceptibil din umeri şi îşi coborî privirea. Locotenentul Azimioară, placid, gras şi jovial surâdea în spatele colonelului. Nu-şi putea îngădui excentricităţi vestimentare din cauza gabaritului, iar cravata fistichie nu însemna nimic faţă de ţinuta lui Moşoianu.

— Ia pildă de la Azimioară! spuse Dăneţ. Nu în toate celea, vezi bine, năravul de a te hlizi în spatele omului nu cinsteşte pe nimeni.

Oftă încă o dată şi îi puse succint în temă.

— Un dement! suflă Moşoianu.

— Aşa gândesc şi eu. Nebun sau numai disperat, chestiunea în sine nu schimbă ecuaţia cu nimic. Supraveghetorul a luat casetofonul cu el. E de presupus că-l va folosi. Dacă-l pune în funcţiune, explodează instantaneu.

Azimioară păli.

— S-ar putea să-şi petreacă Revelionul undeva, într-o familie…

— Aproape sigur. Îşi plimbă privirea de la unul la celălalt: Suntem angajaţi într-o cursă drăcească. O cursă drăcească, insist, căci dacă ştim unde trebuie să ajungem, habar n-avem şi în cât timp. Bomba poate exploda în cinci minute, într-un ceas sau patru. Este cel mai greu examen pe care l-aţi avut de dat vreodată şi mă îndoiesc că eu m-aş fi aflat în treizeci de ani de meserie într-o situaţie asemănătoare. Acţiunile noastre se vor desfăşura deocamdată pe două planuri paralele. Unu, găsirea lui Andrei Gogan, şi doi, reperarea lui Ionel Florea. Ştim că supraveghetorul a sesizat miliţia economică în legătură cu afacerile lui Gogan. Cine semnează un denunţ îşi dă şi adresa.

Locotenentul Moşoianu se apropie de telefon. Dăneţ dădu uşor din cap.

— Da, ia legătura cu maiorul Vlad. Adăugă încet, cu ochii pe harta agăţată lângă uşă: Aş vrea să mă văd mâine pe vremea asta.

* * *

— N-am întârziat mult, constată cu satisfacţie Ionel Florea.

Se uita încruntat, prin geamul portierei, la trafic. Dacă-şi subţia privirea, farurile maşinilor lăsau în urmă panglici lungi, galbene şi roşii. Taximetrul ocoli un teren viran. Blocul căzuse la cutremur. Florea şi-l amintea bine. Fusese o clădire impunătoare, cu intrare şi trepte de marmură neagră, unul din imobilele bine cunoscute în Bucureşti. O umbră îi întunecă obrazul.

— Bieţii oameni!

Şoferiţa suspină uşor.

— Paisprezece ani am locuit aici. M-am mutat cu două săptămâni înainte de cutremur.

Florea făcu ochii mari. Se aplecă înainte. Bărbia atingea scaunul şoferiţei.

— Cu două săptămâni?! Extraordinar! Asta zic şi eu şansă.

— Soarta. Trebuia să trăiesc. Îi azvârli o privire scurtă: Nu v-am convins.

— Există un joc al întâmplării care nouă ne scapă.

— Ştiu eu… rosti femeia pe gânduri. Unul din foştii mei vecini plecase în oraş cu o oră mai devreme.

— Aşa au scăpat mulţi, observă Ionel Florea.

— El n-a scăpat. Intrase în cofetăria Scala… Înţelegeţi? Trebuia să moară. Clătină din cap. E prea perfect mecanismul universului pentru ca tocmai viaţa să rămână la voia întâmplării. N-am eu destule cunoştinţe ca să vă explic. Eram atât de nenorocită când m-am mutat! Colegii, neamurile, prietenii îmi repetau că sunt o proastă. „Laşi casă bună în centru, pentru care alţii dau filodorme grele, şi te duci în Drumul Taberei?!“

— N-aveau dreptate?

Şoferiţa îşi trecu palma peste frunte, înlăturând câteva fire de păr care-i intrau în ochi.

— Hm! Judecând la rece sigur că da. Nu mă mai înţelegeam cu bărbatu-meu defel. Viaţa ajunsese un iad. Noapte de noapte venea beat, se punea pe ocărât, pe spart.

— Nu… Ionel Florea îşi căuta cuvintele încurcat: Nu-l puteaţi domoli?

Femeia râse. „Vrea să ştie de ce nu i-am tras câteva la fund ca să se potolească.“

— Nu, declară liniştită. N-am putut. Mi-am luat copilul şi pe mama şi ne-am mutat.

— Norocul dumneavoastră.

— Norocul! Poate, nu ştiu. Niciodată, cel puţin în ultima vreme, nu se întorsese înainte de miezul nopţii. Venea când îl dădeau afară din cârciumi. Puteţi să-mi spuneţi de ce tocmai în seara cutremurului, a intrat pe uşă la ora nouă?

— Ciudat, admise Ionel Florea. L-aţi găsit?

Femeia dădu din cap.

— Am sperat tot timpul că s-a îmbătat pe undeva. Trei zile cât au durat operaţiile de salvare nu m-am mişcat de-acolo. Nu l-aş fi recunoscut dacă nu-i găseau CEC-ul în buzunar. Deci abia venise acasă, nu apucase să se dezbrace… Da, a fost un om slab. Completă zâmbind: Băiatul a împlinit cinci ani.

Tăcu. Florea pipăi tulburat pachetul de flori, dovada palpabilă a fericirii lui. Şi-i păru rău că femeia asta cumsecade nu se bucura defel, că se va întoarce în zori obosită, fără ca cineva să-i întindă un pahar de vin şi să-i ureze la mulţi ani. Cu romantismul vârstei, îşi închipuia un interior trist, unde o bătrână prăbuşită geme în somn, iar băieţelul palid şi matur a adormit în faţa televizorului cu o negresă de cauciuc în braţe.

* * *

Ora 21:40

Maiorul Vlad, înalt, zvelt şi elegant răsfoia paginile unui dosar subţire. Mişcările lui emanau o aromă fină de *Men's Club.* Dăneţ îşi drese de câteva ori glasul şi măsură gânditor puzderia de nasturi, câte patru la fiecare manşetă, opt la haină, cinci la vestă care străluceau stins.

„Uite-l şi pe ăsta! Parcă ar fi ţambalagiu de profesie, nu miliţian. Şi ce gusturi! Să faci Revelionul la birt!"

Moşoianu zâmbi. Îl cunoştea îndeajuns de bine pe colonel ca să traducă exact tusea aceea seacă.

„La birt se duce omul când călătoreşte sau când l-a lăsat muierea. Nu-i serios ăla pe care-l salută toţi chelnerii…"

Pe Vlad îl găsiseră la *Ambasador*. Tocmai se aşezase la masă cu nevastă-sa, o ingineră graţioasă şi încă două familii, oameni veseli, tineri şi hotărâţi să se distreze formidabil.

— Asta e sesizarea lui Florea, spuse maiorul.

Scoase din dosar o hârtie de care era ataşat plicul. Colonelul parcurse primele rânduri.

— Stă pe strada Anemonelor 118. Unde vine asta?

— În Tei, spuse competent Azimioară. Între restaurantul *Mureşana* şi bufetul *Colibri*.

— Hm, tuşi colonelul, nu-ţi lipsesc punctele de reper.

Locotenentul încercă s-o dreagă.

— Lângă casa de cultură.

— Las-o baltă, fecior, spuse Dăneţ. Se răsuci spre ofiţerul de la „economic". Dacă făceaţi la timp controlul, Gogan nu mai avea timp să născocească porcăria asta.

Maiorul Vlad îşi ascunse zâmbetul.

— Ieri am primit sesizarea. Dima, expertul contabil, mi-a dat asigurări că un magazin cu obiecte de artă nu-i o mercerie comunală unde se vând panglicii, lână de tricotat şi parfumuri ieftine. Inventarul va dura cel puţin o săptămână. Probabil însă că nu trebuia să-l cred pe cuvânt…

— Te asigur, mormăi Dăneţ.

Ştia că nu are dreptate. Nimeni nu închide magazinul în zile de mare dever. Pe 31 decembrie se înregistrează, totdeauna, cele mai ridicate încasări.

— Azimioară!

Locotenentul făcu un pas înainte. Stătea aplecat, încercând să-şi camufleze vesta stacojie care se zărea discret dintre reverele hainei. Dăneţ clătină din cap edificat, dar nu comentă.

— Mi-l scoţi pe Gogan din pământ!

— Am înţeles.

— Sper. N-are decât două rude. O soră care locuieşte în acelaşi bloc şi un văr în provincie.

— La soră-sa nu cred să se ascundă, e prea aproape de propriul domiciliu.

— Încearcă să dai de urma lui văru-său. Am un singur indiciu. Locuieşte în Ploieşti. Ia legătura cu nevasta lui Gogan. Este exclus să nu ştie de existenţa lui.

— Îmi permiteţi? întrebă maiorul Vlad.

— Te rog.

— Observ ca aţi exclus complet posibilitatea ca Gogan să se întoarcă liniştit acasă convins fiind că şi-a ucis amanta, singura care-i cunoştea intenţiile. Adăugă scuzându-se: Evident e o simplă presupunere. Aş putea paria că lucrurile sunt mai simple decât par.

Colonelul îl măsură lung:

— Pui rămăşag pe ultimul dumitale nasture?

* * *

Ora 21:45

Casa era bătrânească şi idilică, primăvara liliacul bătea în ferestre, iar trandafirii din faţa marchizei de sticlă albastră şi galbenă rezistau până toamna târziu.

Elvira Baciu, gazda lui Florea, le deschise greu, după mai multe apeluri. Era o femeie cam de şaizeci de ani, distrată,

umbla în capot şi cu părul strâns în fileu. Îl asculta pe Dăneţ cu o jumătate de ureche azvârlind mereu ochii spre televizor.

Locotenentul Moşoianu observă amuzat farfuria cu fursecuri şi sticluţa de lichior pe care bătrâna şi le pregătise pe bufet. După toate aparenţele, avea să petreacă Revelionul singură, dar amănuntul nu o deranja. Dintr-o ramă ovală, cu fundă de bronz în creştet, privea o femeie cu dantele bogate la piept, mâini eterice şi aerul celuilalt veac.

— La ce oră obişnuieşte să se întoarcă?

— Cine?

— Chiriaşul dumneavoastră.

— Care chiriaş?

— Aveţi mai mulţi? întrebă sâcâit colonelul.

Bătrâna reuşi să se rupă o clipă de televizor.

— Nu, numai pe Florea. Depinde! E cavaler, uneori mai întârzie. Astă seară n-a mai trecut pe acasă. Era şi normal.

— De ce?

— V-am spus ca se logodeşte.

— Nu mi-aţi spus.

— Nu? Ca să vezi… Îşi pocni palmele încruntată. Ei, ce părere aveţi?

Dăneţ chibzui că e mai bine să nu-i comunice opinia. O întoarse.

— Mă rog, n-are importanţă.

— Cum să nu?! E pur şi simplu divină.

— Cine, doamnă?

— Angela. Arată spre cântăreaţa de pe ecran.

Colonelul respiră adânc. Moşoianu îşi stăpâni zâmbetul. Deşi se legitimaseră, bătrâna, zăpăcită, nu reţinuse nimic şi îi trata ca pe nişte amici întâmplători.

— M-au poftit, fireşte şi pe mine, au insistat, dar n-am vrut să mă duc. Cu vârsta, nu-ţi mai place să pierzi nopţile… Uite-o pe Pâslăriţa!… Nu-i aşa că-i delicioasă?

Dăneţ îşi încleştă degetele pe spătarul de paie al unui scaun.

— Vreţi să fiţi puţin atentă?

— Bineînţeles! exclamă miratăbătrâna cu capul răsucit spre ecran.

— Unde se face logodna?

— La viitorii socri. Are nişte toalete extraordinare… Totdeauna a ştiut să se îmbrace.

— Logodnica?

— Aşi! Margareta, frate! Pe ce lume trăieşti?

— Stimata doamnă, scrâşni Dăneţ apăsând cuvintele, v-am întrebat unde anume are loc logodna lui Florea?

Bătrâna se holbă stupefiată.

— Păi, nu v-am spus? La Emilia… Un înger de fată! Cam comună, dar ştiţi cum se întâmplă, tinereţea completează mult. Şi părinţii ei sunt oameni cumsecade… Cresc iepuri. Ca să fiu sinceră, m-ar plictisi să mănânc iepure în fiecare zi.

Dăneţ schimbă o privire cu Moşoianu. Locotenentul trecu de cealaltă parte a mesei, astupând ecranul şi zâmbi fermecător.

— Unde locuieşte Emilia?

— La părinţii ei, nu v-am spus? Cam incomod, cinci oameni în două odăi, vă daţi seama…

— Exasperant! izbucni colonelul.

— Fireşte, e neplăcut, dar s-au văzut situaţii mult mai grele. Verişoară-mea Nana, de pildă, stă împreună cu bărbatu-său, trei copii, socri şi şase pisici claie peste grămadă într-o singură cameră.

Se ridică pe vârful picioarelor, încercând să se uite peste umerii locotenentului. Moşoianu îşi balansa torsul şi femeia îl rugă extrem de amabilă:

— Daţi-vă puţin la o parte! E Melidoneanca!

— Unde locuiesc părinţii logodnicei lui Florea şi cei şase iepuri de casă? întrebă răspicat Moşoianu.

— Treizeci. Nu sunteţi deloc atent. Şase e numărul pisicilor Nanei.

— Mă rog…

— Habar n-am unde locuiesc. V-am mai spus-o de două ori. Şi, în definitiv, dacă nu v-a poftit la petrecere, mi se pare nedelicat să insistaţi.

„E capie rău!“ conchise Dăneţ fluierând uşor a pagubă.

— Care-i camera lui?

Bătrâna arătă cu degetul gros în spate o uşă cafenie încadrată de două ghivece cu frunze late şi ascuţite ca nişte săbii, incapabilă să-şi desprindă privirea de pe ecran.

— Citeam undeva că televiziunea distruge conversaţia, îşi aminti Moşoianu, pătrunzând în încăperea supraveghetorului.

— Scleroza, băiete! precizã Dăneţ. Tem ziua când voi începe şi eu să bat câmpii la modul voios… Pocni din degete. Firul s-a rupt. De la zăpăcita asta nu scoatem nimic, aşa că nu ne rămâne decât să căutăm acul într-un car cu fân.

— Emilia, parcă a spus că o cheamă pe logodnică.

— Mai poţi să ştii? N-ai văzut cum le încurcă?

Se uitară jur-împrejur. Era o odaie obişnuită, cu mobilă veche, desigur a bătrânei, şi o fereastră îngustă care dădea în curte. Pe noptiera cu placă de marmură roz se aflau trei cărţi, un tranzistor mic de buzunar, o cutie de chibrituri şi fotografia înrămată a unei fete. Privea peste umăr, zâmbind. Genul de poză ce putea fi văzut în sute de exemplare, în vitrinele cooperativelor din Buzeşti şi Griviţa. Moşoianu citi pe verso: *Celui drag, Emilia.*

— Asta-i şoricuţa. Se corectă. Ăă… vreau să spun, persoana.

Excesul de culoare în exprimare răspândit printre ofiţerii tineri, avea darul să-l irite pe Dăneţ la fel ca şi ţinuta care nu se supunea canoanelor clasice.

— Mă socotesc de multe ori ce-o fi la gura voastră când nu-s de faţă.

— Scuzaţi-mă!

— Numai treaba asta fac de când lucrăm împreună. Scuz…

Cercetă şifonierul înalt cu oglindă, îşi plimbă ochii nehotărât în lungul pereţilor şi se apropie de masă. Ridică învelitoarea de pluş şi trase sertarul cu un mormăit care nu putea fi calificat. Dădu peste mai multe ilustrate legate cu un elastic, salutări din Olăneşti sau Techirghiol sau Vatra Dornei, semnate invariabil, Emilia. Într-o pungă de plastic, se aflau vreo zece fotografii. Îl reperă imediat pe Ionel Florea în tânărul cârlionţat şi vesel care apărea alături de fata din ramă în diverse ipostaze. Pe o bancă, pe litoral, în costume marinar lângă o yolă care nu atinsese niciodată apa, dansând într-un restaurant.

Moşoianu se uită peste umărul colonelului.

— Îmi permiteţi? Cred că pot reînnoda firul…

— Cred că ţi-aş ierta multe…

Degetul lui Moşoianu se opri asupra unui grup numeros, ieşit de la o cununie civilă. După trepte şi balustradele laterale cu flori, colonelul reperă primăria sectorului unu. Locotenentul indică un chip negricios, din dreapta miresei.

— Pe ăsta îl cunosc.

— Cine e? Frizerul tău?

— Nu. Little Tedy.

Dăneţ făcu ochii mari şi se uită la Moşoianu dintr-o parte.

— Cum ai spus?

— Little Tedy. De fapt, îl cheamă Tudor Chisăliţă. E cântăreţ de bar. Are un succes fantastic. Ovidiu îl ştie…

Îşi muşcă imediat buza. Nu era deloc recomandabil ca Dăneţ să afle ce fel de localuri frecventa fiu-său, când el îşi închipuia că băiatul efectuează ore suplimentare lucrând la un proiect „de importanţă naţională“.

— Hm! făcu Dăneţ. Ce te determină să crezi că Ovidiu îl ştie?

Moşoianu zâmbi încurcat.

— Aşa-mi imaginez. Tineretul îl apreciază grozav. Nu cântă doar la bar…

— Unde mai cântă?

— La vreo două-trei restaurante, iar duminica dimineaţă în corul unei biserici. Are un program foarte încărcat.

— Cum s-ar zice, îl împacă şi pe Ăl de sus şi pe ăl cu corniţe. Little Tedy, repetă colonelul. Ce nume!

— E foarte scund. Şi-apoi, trebuie să recunoaşteţi, Chisăliţă nu face de un artist.

— Dacă trebuie…

Colonelul oftă imperceptibil şi se ridică.

— Să mergem. Bănuiesc că ai idee unde e cazul să-l căutăm.

— *Mărul de Aur*, *Bucur*, *Ambasador* şi *Atlantic*. Mi-au povestit nişte prieteni. Eu, ştiţi…

— Ştiu, spuse Dăneţ şi-o luă înainte. Tu eşti un sihastru.

Elvira Baciu îi conduse până la uşă.

— Păcat că n-aţi văzut-o pe Stela. Dar poate o prindeţi mâine, la reluare.

— Neapărat! o asigură colonelul.

— Cine să-i spun lui Ionel că l-a căutat?

Moşoianu îl aşteptă pe Dăneţ să se îndepărteze şi-i şopti:

— Surorile Kessler.

— Sunteţi surori?

— Gemene.

Bătrâna încuie repede şi se întoarse la televizor. Trase un gât de lichior, reflectând:

„Surorile Kessler… Numele îmi pare cunoscut. Dar nu erau surori. Poate fraţi… Pesemne, n-am înţeles eu bine…“

* * *

Ora 22:00

Urcară în maşină, Moşoianu la volan, colonelul alături.

— La ce oră încep ăştia să behăie prin birturi? întrebă Dăneţ consultându-şi ceasornicul.

— Va referiţi la solişti?

— Aşa le spune? Mă rog.

— Din câte sunt informat, după zece.

Colonelul făcu un calcul rapid.

— Trecem întâi pe la dispeceratul ITB.

Îi primi o funcţionară aferată, numai gropiţe, gata de plecare. Legitimaţia colonelului nu-i produse cine ştie ce impresie, stătea cu ochii pe fereastră în aşteptarea schimbului. Dăneţ o privi acru, apoi îşi zise că în definitiv femeia avea dreptate, era totuşi noaptea Anului Nou. O luă cu duhul blândeţii:

— V-aş rămâne extrem de îndatorat dacă m-aţi ajuta într-o anumită chestiune.

— Cel puţin jumătate din bucureşteni îmi sunt îndatoraţi peste cap, dar nici unul nu mi-a făcut până acum o propunere serioasă. Luă un creion şi o foaie de hârtie. Căutaţi desigur un client. Sexul, vârsta, cum era îmbrăcat, unde a urcat şi datele taxiului.

Dăneţ se strădui să-i zâmbească fermecător, îşi surprinse chipul în oglinda aşezată strategic pe birou şi hotărî să lase operaţia pe seama lui Moşoianu. Locotenentul o puse la curent cu datele lui Ionel Florea şi a taximetrului, precizând:

— L-a luat din faţa magazinului *Artex* la ora 20:35 de minute. Amănuntul s-ar putea să vă ajute.

— Să sperăm.

— Vă atrag atenţia că problema e de maximă urgenţă.

— Toţi ofiţerii de miliţie care vor să repereze un individ, mă avertizează la fel. Infractor?

— Nu. Un om onest. Se hotărî s-o pună în temă: Transportă fără să ştie, o maşină infernală.

Femeia deveni brusc atentă.

— Poftim?!

— Un casetofon bombă. În orice clipă poate să explodeze.

Moşoianu îşi zise că funcţionara ar fi renunţat cu dragă inimă la Revelion, numai să afle toate amănuntele. Cu asemenea „chestie“ nu te întâlneşti în fiecare zi. Îşi fixă ochelarii la rădăcina nasului şi tuşi uşurel.

— Luaţi, vă rog, imediat legătura cu şoferii de taximetre. Orice secundă e preţioasă.

— Cred că nu e nevoie să le comunicaţi motivul, îi recomandă colonelul. În mai puţin de zece minute, tot Bucureştiul va fi pe jeratic.

— Sunteţi convins că nu e un banc prost? În noaptea de Revelion se întâmplă lucruri bizare.

— Nu, din păcate, zise Dăneţ.

— Un nebun?

— Probabil. Grăbiţi-vă!

Femeia intră în emisie. Repetă de cinci ori mesajul, la interval de un minut. Colonelul îşi frângea nervos degetele. Moşoianu asculta încremenit, cu ochii pe difuzor. Nu răspunse nimeni.

— Din păcate, spuse funcţionara scuzându-se parcă, nu toate maşinile au o instalaţie radio. Ar fi singura explicaţie.

— Înţeleg, spuse colonelul pe gânduri. Al naibii ghinion!

— Îmi pare rău, bâigui femeia emoţionată.

Dăneţ respiră adânc. Părea mai bătrân cu cel puţin zece ani.

— Nu împrăştiaţi vestea, spuse, panica ne-ar incomoda serios. Bună seara.

— Nici o grijă!

„Aia e, că am!“ îşi spuse colonelul.

Ajunşi în stradă, Moşoianu observă tonic:

— Rămân celelalte piste. Gogan şi Little Tedy. Cu puţin noroc…

— Totdeauna am fost încredinţat că norocul şi-l face omul. Uite că nu-i chiar aşa. Numai aşa! Să nădăjduim că măcar Azimioară e mai norocos…

* * *

Ora 22:00

Prima impresie a locotenentului Azimioară, când intră în locuinţa familiei Gogan, fu că se scufundă. Se rezemă instinctiv de perete şi încercă să se dumirească. Senzaţia o dădeau covoarele persane puse câte trei-patru, unul peste altul.

„*Decretul 18*, zâmbi. Le e frică de un denunţ. O stivă de covoare făcute sul şi învelite în plastic îngălbeneşte de invidie chipul vecinilor.“ A doua impresie fu că vizitează o expoziţie a fabricii *Stirex*. Slăbiciunea Lucreţiei Gogan erau probabil cristalurile. Existau într-o cantitate impresionantă, dispuse pe tot ce se putea numi suprafaţă plană. Locotenentul numără, dintr-o singură privire opt scrumiere, paisprezece vaze, nouă coşuleţe, nenumărate platouri, o vitrină care-ţi lua ochii, ticsită cu seturi de pahare, plus cristalul masiv de pe masa sufrageriei.

„Gogan, ăsta, n-a luat cu linguriţa. Imprudent totuşi“, observă Azimioară.

Femeia îi trase un scaun, invitându-l să ia loc. Se aşează şi ea, se ridică imediat, iar se aşează. Era limpede că fierbea. Cândva fusese extrem de nostimă. Avea un nas cârn şi ochi vioi, ca două virgule. Trăsăturile însă se pierdeau acum în grăsime. Guşa îi inunda gâtul, iar părul, care constituise probabil dintotdeauna o problemă pentru Lucreţia, era scurt şi puţin. Melcişorii din jurul frunţii încremeniseră grei de fixativ.

Azimioară cântări căutătura ascuţită, de cobră, rochia asudată la subţiori, picioarele extrem de groase, cu vene întortocheate, albăstrui şi înţelese combinaţia responsabilului cu Corina Manea.

„Încă una care a uitat că e femeie“ îşi zise locotenentul.

Lucreţia Gogan se interesă pentru a doua oară:

— Zici ca eşti fratele supraveghetorului?

— Da.

— Hm, nu prea semănaţi.

— E adevărat, improviză Azimioară. Pe Ionel tata l-a avut în prima căsătorie…

Femeia continua să-l foarfece din ochi. Neîncrederea era evidentă.

— Trebuie neapărat să discut cu soţul dumneavoastră, precizează Azimioară.

— Dracu-l ştie unde e! explodă femeia. Dac-aş şti, ţi-aş spune, dar nu ştiu. Eu nu ştiu nimic. Nu fac altceva decât să robotesc, să frec, să şterg. Atât.

Se duse la fereastră, săltă nervoasă perdeaua, se întoarse apoi la Azimioară. Locotenentul clătină înţelegător capul şi îşi plimbă ochii prin jur.

— Trebuie să fiţi o gospodină excepţională.

— Sunt, domnule, sunt! Aşa am apucat la maică-mea, aşa e soră-mea, asta sunt eu. E luxul meu şi nu mi-e ruşine s-o spun. O casă curată şi un bărbat cumsecade, asta-i tot ce pretind. Pretind mult? Nu-i mult!… Bun! Perfect. Poţi să-mi spui pe unde umblă acum?

— Chiar! se mira Azimioară.

— De două ore a închis magazinul! Cât să facă până aici? Trei minute? Cinci? Poftim, zi zece!

— S-o fi oprit să ia una mică la colţ, cu fratele meu… Ştiţi cum se întâmplă între salariaţi.

— Salariaţi, mie-mi spui! Şi-a adus trei târfe vopsite, vorba aia şi-n fund! Trăzni-le-ar Dumnezeu şi Măiculiţa Domnului.

„E atât de furioasă“ îşi zise, încât a uitat să mă suspecteze.

— O dată în an, domnule, o dată în an ieşim şi noi din casă şi nici ziua asta nu-mi prieşte. Eu nu mă spânzur după petreceri, o carte, un ziar, televizorul îmi ajung… Şi ce folos?

Trăgea de poalele rochiei portocalii, presărată cu paiete albastre. Braţele goale, enorme până la cot, se subţiau după aceea în mod neaşteptat. Azimioară îşi drese glasul şi se interesă cu oarecare şovăială:

— E posibil să fi acceptat o invitaţie în altă parte, fără să vă avertizeze?

Lucreţia Gogan, sufocată de eventualitate, explodă:

— E posibil, de ce să nu fie posibil? O fi cu vreuna, câte muieri a avut el în douăzeci şi cinci de ani, atâtea sute de lei să am eu acum! N-a fost vecină, n-a fost prietenă, n-a fost o vânzătoare în magazin să nu-i adulmece el fustele. Îşi aminti: Ieri a meşterit patru ore, pe ascunselea, un casetofon stricat. L-am văzut pe gaura cheii. Avea, vezi bine, nevoie de muzică…

I se păru că aude zgomot pe stradă şi se repezi la fereastră.

— Nu-i el! exclama furioasă. Cred şi eu… Dacă apare poimâine, e mare lucru…

Azimioară îşi privi ceasul:

— Mi se pare ciudat că nu v-a telefonat.

— De ce să telefoneze? De ce să nu mă fiarbă dacă poate?

Blestemă ţigăneşte o vreme, imploră mânia cerului până osteni. Tăcerea deveni apoi stânjenitoare. La urmă, se interesă:

— Dar dumneata ce treabă ai cu el?

Locotenentul surâse.

— De fapt, nu cu soţul dumneavoastră am treabă ci cu văru-său, din Ploieşti.

— Cu Titi?

— Exact. Celălalt nume îmi scapă…

— Vintilescu. Altă podoabă! Ăsta-i neamul dracului, n-aş mai fi apucat ziua când i-am cunoscut!

Părea gata să-şi reia repertoriul de blesteme. Azimioară strecură repede întrebarea:

— Puteţi să-mi daţi adresa lui?

— Dar ce-ţi închipui dumneata că pe mine m-a scos la vreun botez sau la vreo cununie? Făcu un gest cu mâna spre tavan. Soră-sa şi-atât!

— Dacă am înţeles bine, sora soţului dumneavoastră locuieşte la etaj.

— Păi, cum altfel? Boierii sus, slugile la bucătărie…

* * *

— Al doilea bloc pe dreapta, spuse Ionel Florea.

Şoferiţa parcă în dreptul intrării şi opri aparatul:

— Patruzeci şi cinci de lei. Am ocolit mult.

— N-am de gând să strâng avere, spuse supraveghetorul întinzându-i cinci hârtii de zece. Opriţi restul.

Femeia ezită o clipă apoi clătină din cap.

— Eu vă rămân îndatorată. M-aţi ajutat să schimb roata.

Ionel Florea insistă inutil. Ochii i se opriră asupra numelui înscris pe ecuson: Persida Ionescu.

— Sunteţi un om deosebit, doamnă Persida. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Şi mie. Cred că logodnica dumneavoastră a ales bine.

Supraveghetorul coborî încărcat de pachete. Îi ură sărbători fericite şi urcă grăbit scările.

* * *

Imobilul, susţin octogenarii, fusese vândut de bancherul Chrisoveloni principesei Elisabeta. Vicisitudinile unor vremuri îngropate demult au transformat clădirea în *Clubul Miliardarilor*, pentru ca ulterior, printr-o ironie la îndemâna oricui, să devină *Casa Ziariştilor*. De câţiva ani, o iniţiativă inspirată a înfipt pe frontispiciul portalului firma: *Restaurantul Mărul de Aur*. În definitiv nimic nu este imuabil.

Construcţia, de o arhitectură puţin incertă, câştiga considerabil în lunile de vară când în grădina din spate, literalmente divină, explodau trandafirii, lămâiţa şi nervii consumatorilor imprudenţi, decişi să controleze nota de plată.

Un portar, numai fireturi, îl întâmpină pe Moşoianu cu temenele entuziaste, ca pe unul de-al casei:

— Coane Marinică! Ce plăcere! Parcă v-aţi vorbit, zău aşa, numai lumea a bună face Revelionul la noi. E şi dom' Miky şi Betty Tărcata şi…

Locotenentul alb la faţă îşi spuse că a încurcat-o definitiv. Îl ajunse din urmă pe colonel improvizând lamentabil:

— Un vecin… Mă rog, unul din cartier…

— Nici dacă-şi găsea fratele rătăcit, nu avea o expresie mai elocventă, spuse colonelul măsurându-l tăios.

— Om sucit…

— Las-o moale, coane Marinică.

Moşoianu îl urmă cu inima purice; zărise în forfota de la garderobă câteva cunoştinţe din vremea studenţiei, toţi băieţi buni şi cu o cultură impresionantă în materie de restaurante. Tocmai când îşi zise că a reuşit să se strecoare neobservat, o zvârlugă, îmbrăcată extrem de sumar, îi sări de gât:

— Colombo! La mulţi ani, *mon vieux*!

Colonelul se opri, clipind nedumerit. Fata picată în braţele locotenentului avea obrazul văruit din belşug, kilograme de funingine pe gene, unghiile verzi şi rochia despicată până la şold. Moşoianu îşi simţi brusc lentilele ochelarilor aburite de transpiraţie. Se desprinse din îmbrăţişare, bâiguind:

— O colegă de liceu. *Tovarăşa* avocat, Gabriela Teodoriu…

— Tăticu'? întrebă fata, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Şeful meu.

— Ştii că semănaţi?

Dăneţ respiră adânc:

— Era bine să-mi semene… Hai, Colombo!

Schiţă un gest cu capul şi se îndepărtă.

Decoratorul etalase o emoţionantă lipsă de bun gust. Din capitelurile coloanelor scunde, adevărate bijuterii, curgeau

lanţuri de hârtie colorată, răsăreau crengi de vâsc. În perimetrul garderobei, se scoteau din sacoşe pantofii de seară, se descălţau cizmuliţe, cape de vulpi cândva argintii, obosite de ani şi naftalină, luau locul paltoanelor, bărbaţii aprindeau neglijent ţigări Kent, simulând dezinvoltura cotidianului. Se friza la modul clasic abundenţa cu mijloace insuficiente.

Colonelul cântări din mers aperitivele aşezate artistic pe mese şi îşi zise că, hotărât, responsabilul n-o să moară de sărăcie. Ochii îi alergau prin local, în căutarea lui Tudor Chisăliţă, zis Little Tedy, îşi privea mereu ceasornicul.

— E devreme, observă cuminte locotenentul. Abia peste o jumătate de oră începe programul.

— Aşa ţi s-a povestit…

— Am fost şi eu o dată la o agapă.

— O singură dată… Tovărăşească, nu?

— Absolut!

— Cu dom’ Miky si Betty Tărcata… E bine!

Moşoianu făcu semn şefului de orchestră, un băietan cu plete de cadână, îmbrăcat – îşi aminti Dăneţ – precum boscarii din bâlciuri. Muzicantul strânse leneş, mâna locotenentului.

— Servus, bătrâne.

Moşoianu făcu grăbit prezentările, pe un ton care avertiza că trebuie periat argoul, apoi adăugă:

— Dumnealui îl caută pe Tedy.

— Pe chestia cu dolarii?

— Nu.

— Pentru maşina macaronarilor? Clătină din cap: Ştiu eu cine a băgat strâmba…

Colonelul se răsuci spre Moşoianu:

— Explică-i, te rog. Scurt!

— Avem nevoie de o informaţie, începu prudent locotenentul. E vorba de viaţa unui om aflat în pericol şi numai Tedy ne poate pune pe urmele lui.

Şeful de orchestră îi măsură circumspect. Se decise totuşi:

— La mine intră după douăsprezece, poate şi mai târziu. Depinde când scapă, că mai are patru felii.

— Ce are?

— Încă patru restaurante şi case de cultură care au organizat Revelionul, traduse prompt locotenentul.

Dăneţ se crispă.

CAPITOLUL IV

Ora 22,15

Se aflau pe balcon, feriţi de căutăturile iscoditoare ale musafirilor.

— Spune-mi că nu mă iubeşti!

Ionel Florea îşi privi intrigat logodnica. O fată în miniatură, scundă, slabă, numai ochi, numai clopoţei de argint la fiecare cuvânt, numai surâs. Purta o rochiţă cuminte, părul lins, pieptănat cu grijă pe o singură parte. Privirea albastră până la neverosimil avea ceva din blândeţea de catifea a panseluţelor.

— Nu te iubesc, Emilia.

— Spune-mi că nu ştii cum mă cheamă, că în noaptea asta m-ai întâlnit pentru prima dată…

Era jocul lor, joc de copii îndrăgostiţi, născocit într-o seară cu mult liliac şi lună plină, gălbenuş de ou dolofan, o seară când tot universul se concentrează în doi ochi.

— Vreau să-l mai văd o dată!

Ionel Florea scoase inelul, un firicel subţiratic de aur. Fata şi-l puse pe deget, îl răsuci în fel şi chip. Metalul galben surâse nopţii. Era prima ei podoabă autentică.

Prin uşa întredeschisă se vedea sufrageria, o încăpere fără identitate precisă, de oameni modeşti. Mobilă de serie, scoarţe, perdele din aţică pe care se odihneau cuminţi câte două turturele. Viitorul socru, nea Pandele, înţepenise în capul mesei, cu ochii la televizor. Costumul bleumarin, de gata, îi cenzura mişcările, cravata îl sugruma. Îşi strecura des degetele sub gulerul cămăşii, zâmbind stingher. Degete

aspre, bătătorite, mai mult deprinse cu cleştele şi ciocanul decât cu nodul cravatei. Florea îl privi amuzat. Putea să parieze că în salopetă bătrânul se simte mult mai bine. Neamurile sosite din provincie îşi lăudau trăscăul, îndemnau rubedeniile să cinstească, mătuşi uitate de ani mestecau repede, ignorând eforturile artiştilor de pe micul ecran. Naşul Emiliei, un munte de om cu râs contaminant, dăduse cep polobocului cu bancuri. Aşa avea s-o ţină până la spartul nopţii. Tineretul, grupat la celălalt capăt al mesei prelungită cu maşina de cusut, măsura din ochi spaţiul rezervat dansului.

„Da, îşi zise supraveghetorul, va fi o seară reuşită.“

Îmbrăţişă umerii fetei. Emilia îi căută privirea:

— De fapt, cine eşti tu?

— Dacă-ţi spun, strici logodna şi nu vreau. S-ar putea să fii numărul meu norocos. Există o şansă din două miliarde.

— Sceptic?

— Optimist!… Se opri oftând: Poate că n-ar trebui să-ţi spun.

— Spune!

Ionel Florea îşi aprinse o ţigară, fumă un timp pe gânduri.

— Am cunoscut astă vară, la mare, o pereche. La prima privire n-ai fi zis că femeia – gen manechin – a făcut cea mai izbutită alegere. Bărbatul ei era departe de a fi vreun Alain Delon… Ei bine, cei doi *se găsiseră*, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

— Nu.

— Imaginează-ţi un vas spart în două şi fiecare jumătate plasată la depărtări de mii de kilometri. Pentru a-l reconstitui, nici un ciob de pe lumea asta nu s-ar potrivi perfect. Rămân goluri imperceptibile care, cu timpul se lărgesc, devin prăpăstii. Numai cealaltă jumătate poate acoperi fisurile. Totul e s-o găseşti…

Fata rămase descumpănită.

— Complicat.

— Extrem. Nimeni nu-i perfect, calităţile şi defectele unui individ au nevoie de calităţi şi defecte asemănătoare, chestiunea compensaţiei nu mă convinge, n-a convins pe nimeni, dovadă numărul divorţurilor. Satisfacţia lucrului şters de praf şi aranjat la locul lui, a casei întreţinută pahar va deveni izvor de otravă, dacă mie îmi place să zvârl hainele pe fotolii când mă dezbrac…

— Oamenii se mai adaptează.

— Bineînţeles, dar nu se pot schimba total, definitiv. Franţujii au o vorbă, alungă naturalul şi el se va întoarce în galop. Pot să-mi impun să stau în casă pentru că n-ai chef să ieşi, când eu aş vrea să mă plimb măcar un ceas în fiecare seară, pot să-mi impun deci o lună, două, dar nu toată viaţa! Refuzul de a lua masa la un restaurant, pentru că e mai economicos să mănânci din frigider, îl accept o vreme, apoi încep să-mi găsesc amici de pahar. Am să-ţi explic cât se poate de convingător că arăţi mult mai bine fără bijuterii. Ai să oftezi după vreun prăpădit de inel un timp şi într-o bună zi, îl vei accepta de la primul macaronar în vâjâială prin Bucureşti. Degeaba călătorim împreună dacă unul din noi păşeşte pe Bulevardul Saint-Michel, să zicem, cu capul în pământ socotind cât îl costă fiecare pas. Ştii ce înseamnă să nu ai subiecte comune de discuţie? Uită-te la prietenele tale căsătorite! Nu concep existenţa fără aşa-numitul grup în care se pierde agreabil vremea. Câte cupluri, după cincisprezece ani de căsnicie îşi petrec concediul singure, fără inevitabilele cunoştinţe de plajă sau faleză? Câte fac Revelionul la restaurant în doi? Câte au aceleaşi gusturi, aceleaşi vise?

Tăcu privind adânc în noapte.

— Ciudat mai eşti, şopti fata. Mi-e teamă că n-ai să fii niciodată fericit.

— De ce nu? Fiecare ins îşi are măsura corespunzătoare, rima perfectă. Chestiunea e s-o găseşti.

— Ai cunoscut tu asemenea pereche?

— Da. De şaptesprezece ani ies în doi, îşi sunt suficienţi, au ce să-şi spună, mai mult, cunoştinţele îi incomodează. Au aceleaşi calităţi şi defecte, aceleaşi dorinţe, aceleaşi preocupări, aceleaşi gusturi, au ajuns să-şi ghicească gândurile. Un gen de telepatie, presupun. Îi căută ochii: Poate că tu eşti jumătatea care îmi lipseşte. De ce n-aş avea şansa să te fi întâlnit?

— În general vorbind, eşti un tip norocos.

— Categoric. Râse: Pe la opt mă gândeam de unde să fac rost de un casetofon. Ei bine, cu o jumătate de oră înainte de a închide magazinul cineva mi-a lăsat în grijă un *Grundig*. Hai să-l probăm!

* * *

Ora 22:30

Una din „feliile“ lui Tudor Chisăliţă, zis Little Tedy – era o casă de cultură pe lângă Statuia Leul. Aici transpirau tinerii din sector şi membrii Cineclubului. Difuzoarele, date la maximum, borteau noaptea cu sunete ascuţite. Un urlet lung, sfâşietor grăbi instinctiv paşii lui Dăneţ.

— E solistul, explică Moşoianu fixându-şi ochelarii la rădăcina nasului.

— Îl omoară?

— Nu, nici o grijă.

— Păcat.

Zgomotele erau peste puterile unui ins normal, născut pe vremea tangoului. Sute de braţe invocau cerul, câteva zeci de adolescenţi se zbuciumau cumplit, tremurau din încheieturi, se lăsau pe vine pentru a ţâşni brusc în picioare, muşcaţi de streche.

— Trebuşoara asta cum se cheamă? întrebă colonelul.

— Şeic.

— Ai cultură.

„Categoric am îmbătrânit, gândi Dăneţ, cârtesc ca o babă, nimic nu-mi place. Nevastă-mea are dreptate. În fond, lăsând de-o parte aspectul estetic – chestiune de gust, în ultimă analiză – zbânţuitul ăsta are o logică. Îşi consumă surplusul de energie aşa cum procedează mânjii zburdând sau căţelandrii care se hârjonesc. La şaptesprezece ani, habar n-ai că există şi oameni în vârstă, la cincizeci de ani, uiţi că ai fost tânăr. Nimic mai firesc.“

Oftă privindu-şi ceasornicul, apoi se uită la Moşoianu. Locotenentul fremăta în ritmul muzicii. Sesizând căutătura colonelului, adoptă subit o expresie gânditoare.

— Hm! Ce-o fi oare în capul lor…

— Nu fi fariseu, băiete!

Una din ţărăncuţele lui Grigorescu, ivită pe neaşteptate, emise un sunet ascuţit şi îl îmbrăţişă cu efuziune pe Moşoianu.

„Ăsta-i crai rău!“ conchise Dăneţ.

Pistruii locotenentului se îmbujorară, îşi drese glasul:

— Îmi permiteţi? Anişoara Petrescu, solistă de muzică populară… Şeful meu.

Fata făcu ochii mari:

— Iar Tedy? Ce naiba a mai făcut? Se uită la Moşoianu: Chestia cu pensia alimentară?

— Nu.

— Bătaia de la *Melody*?

— Avem nevoie de o informaţie urgentă şi numai el ne-o poate procura.

— Înţeleg. În ochii solistei juca zâmbetul: Bietul Tedy, toată viaţa nu şi-a dorit altceva decât să scoată miliţia din încurcătură. Are motive serioase să regrete. A plecat acum zece minute.

Colonelul îşi înfipse unghiile în palmă:

— Unde?

— La *Bucur*.

* * *

Ionel Florea observă că sectorul tineret acuza delicat plictiseala şi propuse să dea drumul la muzică, în dormitor. Feţele se înseninară subit:

— Ce sculă ai?

— Un casetofon *Grundig*.

Brusc, lumina se stinse în întreaga casă.

* * *

Ora 22:40

— Mai repede! spuse Dăneţ cu ochii pe ceasornic.

Locotenentul acceleră. Traficul era liniştit, străzile aproape pustii, doar câţiva câini uliţarnici mai animau trotuarele.

Dăneţ privea în noapte, încruntat. Întrebă, fără să-şi desprindă ochii din întunericul trenţuit de vecinătatea becurilor:

— Ştii să joci table?

Moşoianu îl măsură circumspect. Răspunse incert:

— Oarecum.

— Ştii! Te-am văzut răsucind babaroasele cu Azimioară. Nu-ţi fă scrupule, nu ăsta e păcatul tău capital, altele mă necăjesc. Respiră adânc: E un joc stupid, dacă ai învăţat să muţi surcelele alea, nu mai joci tu, ci şansa sau ghinionul iar pasele bune şi cele proaste ţin uneori ore în şir, poţi să ai exact zarul care îţi trebuie sau altul complet aiurea, la nesfârşit. Am sentimentul că nu suntem deloc în mână…

— Exageraţi, spuse fără convingere locotenentul. Practic…

— Practic, până acum n-am înaintat un singur pas! Ciocăni cu unghia în geamul ceasornicului: Şi e deja unşpe fără douăzeci. Iar noi batem birturile în căutarea unui descreierat care ar putea, eventual, să-şi amintească

adresa unei fete – evident dacă o ştie – invitată la oficiul stării civile…

Scoase poza cu grupul de nuntaşi şi o cercetă cu atenţie.

— În definitiv, de ce n-ar fi fost una din admiratoarele maestrului Chisăliţă? Parcă aşa se obişnuieşte…

Locotenentul surâse:

— Mi-aş îngădui să fac o remarcă.

— Dă-i drumul.

— Fata din fotografie nu-i genul de minoră care-şi pierde somnul de dragul lui Little Tedy. E prea serioasă, prea sfioasă, prea stângace ca să mi-o imaginez oftând pe sub ferestrele vedetei. Să vedeţi puştoaicele care îi aţin cărările! Am să vă dau un exemplu. S-a oprit una pe stradă şi i-a cerut imperativ să scoată ţigara din gură ca să-l sărute. Simplu ca bună ziua!

— Foarte simplu, suspină colonelul.

Prin faţa ochilor i se perindau imagini recente, invitaţii lui fiu-său, prietenele lui Moşoianu, tinerii care se zbuciumau la casa de cultură şi se simţi dintr-o dată îngrozitor de bătrân. Sobrietatea şi decenţa, respectul sacrosanct faţă de vârstnici, vorba chibzuită şi cumpătată, deprinse cu cincizeci de ani în urmă într-un sat ardelenesc, îi atârnau pietre de moară. „Sunt ceea ce se cheamă un depăşit“, îşi spuse Dăneţ.

* * *

Pentru locotenentul Azimioară, gras şi palid, ciudăţeniile speciei umane nu mai constituiau demult surprize. Cunoscuse indivizi care colecţionează de-o viaţă cuie strâmbe, cu cât sunt mai complicat sucite cu atât mai abitir le creşte valoarea, bătrâne care îşi leagă motanul cu o frânghie de gât şi-l scot la plimbare prin Cişmigiu, femei amatoare de chefuri zilnice, prelungite la cârciumioara din cartier. Întâlnirea cu sora lui Gogan, însă, avea să şi-o

introducă în inventar, pentru a o relata amicilor în nopţile lungi de iarnă, la gura sobei, când se istorisesc poveşti care îţi îngheaţă sângele în vine.

Sunase la uşa Coraliei Gogan nici prea insistent, nici prea timid şi aşteptase cuminte zgomotul familiar al cheii răsucite în broască, după un prealabil consult prin vizor, eventual o voce răstită care să-l întrebe cine e şi de ce nu-şi vede dracului de treabă măcar de Revelion, sau tropăitul unor paşi grăbiţi pe scara de serviciu. Nimic din toate astea. Uşa se deschisese larg, o arătare ciudată, un schelet în şalvari şi voaluri îi făcuse semn să intre, apoi îşi văzuse de treabă ignorându-l total, ca şi cum Azimioară ar fi fost un amic de-al casei, ieşit să cumpere ziarul sau un bilet la loto pentru ultima tragere a anului.

Era, de fapt, o femeie. O femeie de vârstă incertă, cu faţa pământie şi cearcăne lungi, pronunţate. Părul roşu aprins, îi incendia grumajii săraci. Locotenentul, obişnuit cu mesele consistente, îşi zise că domnişoara Coralia Gogan şi-a propus să moară de inaniţie – în loc de braţe avea două lujere, trupul vizibil desenat sub voaluri, părea mumificat.

Purta şalvari albi dintr-o pânză diafană, un soi de bluză-chimono, legată sub bust, sutien de cadână bătut în perle. Se întinsese pe divan, făcând totală abstracţie de prezenţa lui Azimioară.

Senzaţia de ireal o accentua pronunţat ambianţa. Odaia era încărcată excesiv de mobile şi obiecte a căror utilitate nu o putea stabili: măsuţe joase arăbeşti, încrustate cu sidef, două otomane sufocate de pernuţe, săbii turceşti încrucişate deasupra unui scut, un bumerang, o suliţă de papuaş, o sarbacană – teribila ţeavă de suflat săgeţi otrăvite a aborigenilor de pe malurile fluviului Orinoco, nuci de cocos înfăţişând chipuri îngrozite. O singură veioză, cu abajurul complicat, filtra discret lumina la nivelul parchetului. Biblioteca ocupa pereţii în întregime. Se aflau, apreciate estimativ, vreo cinci mii de volume, majoritatea în limba franceză. Stupefiat, locotenentul descifră câteva

titluri: *Istoria religiilor, Confucius-Buda-Mahomed, Metafizica primară, Marii profeţi ai omenirii, Iniţiaţii…* Literele de pe coperţile cărţilor, care încadrau pe două rafturi fereastra, încrucişară definitiv ochii lui Azimioară. Erau, nu încăpea nici un dubiu, în limba japoneză…

Locotenentul îşi aminti că singurul cuvânt nipon învăţat de dâmboviţeni pe vremea când rula filmul *Samuraiul* era *Ho!* Suporterii echipelor de fotbal îl completaseră cu altele două, la fel de suave: *La oase!*

Cadâna-enciclopedie asculta trăgând dintr-un portţigaret din chihlimbar, lung şi subţire, vechi melodii ruseşti, în care intervenea des corul. Rosti fără să-l privească:

— Bea ceva.

Azimioară depăşi eroic surpriza îşi drese glasul:

— Am sentimentul că nici nu ştiţi cine sunt.

— Vorbeşti mult.

— Uitaţi ce se întâmplă…

— Stai jos, bea ceva, taci sau du-te!

Locotenentul rămase descumpănit. Un sfârâit îi atrase atenţia. Abia atunci observă într-un ungher o cădelniţă popească din care ieşea fum de tămâie.

Încercă să localizeze ambianţa, dar lipsa icoanelor deruta. „Nu e o bigotă, îşi spuse sau, naiba mai ştie, o fi inventat vreun cult nou. În orice caz, un consult medical autorizat nu i-ar strica.“

Zări un text dactilografiat lângă maşina de scris: *Japonia, ţara contrastelor*. Înţelese. În clipele de luciditate, Coralia Gogan făcea traduceri.

Scoase legitimaţia şi i-o vârî sub nas:

— Miliţia judiciară!

— Ah, ce plicticos! spuse femeia întorcând capul. Taci odată!

— V-aş rămâne îndatorat, dacă aţi coborî puţin cu picioarele pe pământ.

— Insuportabil!

Azimioară, în general bonom şi stăpânit, îşi ieşi din fire. Opri magnetofonul, aprinse plafoniera. Coralia Gogan tresări şi în sfârşit îl privi. Luminile ochilor deveniră bisturie.

„O femeie care ştie să vadă, îşi zise locotenentul. Pot paria că a descifrat tot ce o interesa.“

Treptat, întunericul din ochii Coraliei Gogan slăbi, spuse încet:

— Răul s-a săvârşit!

— Regret…

— Eh!

Îşi acoperise ochii şi obrajii cu palmele. Azimioară înţelese că a rupt pentru moment pânza din fir de păianjen ţesută cu migală, din care femeia urâtă şi singură îşi confecţiona visele şi îi păru rău.

— Regret sincer, dar trebuie sa discut cu dumneavoastră. Aveţi un frate…

— Poate.

— …un om onest, adăugă repede locotenentul.

— Probabil.

Articula fără interes, fără convingere, părea plictisită de moarte.

— Mă gândeam că ar putea să mă ajute într-o anumită chestiune.

— Vorbeşti îngrozitor de mult, tinere, spuse Coralia Gogan clătinând din cap dezamăgită.

— Unde l-aş putea găsi?

Ridică din umeri. Era clar că problema scăpa interesului ei.

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— Ieri sau astăzi…

— Sunteţi singura lui rudă?

— Presupun.

Răspunsuri sărace, în doi peri, din care locotenentul nu reuşea să reţină nimic. Izbucni:

— Concentraţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Numele acesta, dumitale nu-ţi spune nimic! Mă oboseşti, tinere.

— Am încercat să vă menajez dar mă obligaţi s-o spun! Viaţa lui Andrei Gogan e în primejdie. Iar Andrei Gogan, îmi permit să vă amintesc, e fratele dumneavoastră!

Nu se aştepta să leşine, dar sconta măcar pe un licăr de interes. Se înşelase. Coralia îl privea senină.

— Viaţa fratelui meu… Hm, ai pretenţia că a mea sau a dumitale e în siguranţă? Nu-ţi bate capul, tot n-ai să înţelegi. Mi-e teamă că n-am să te pot conduce. Când te hotărăşti să pleci, te rog să tragi uşa după dumneata.

Puse din nou magnetofonul şi îşi fixă ochii în tavan. Azimioară fierbea.

— Mi s-a spus, relua, că aveţi un văr la Ploieşti.

— Poftim? A, da…

— Puteţi să-mi daţi adresa?

— Ah, ce pisălog! Caută în poşetă, e o agendă…

Era ultimul lucru pe care l-ar fi acceptat o femeie. Locotenentul deschise poşeta-plic, surprinzător de modernă.

— Numele vărului dumneavoastră?

— Vintilescu.

Îl descoperi repede, era singurul Vintilescu din Ploieşti. Rosti îndreptându-se spre ieşire:

— Vă mulţumesc. Aţi fost extrem de amabilă.

În vestibul se opri tresărind violent. Glasul femeii, îngrozitor de trist, îl ajunsese din urmă:

— Omul acesta o să moară în curând…

Profesorul Constantin Vintilescu se uită încântat prin încăpere. Totul era superb: masa, bradul, iar mobila nouă, „de export“, îţi lua pur şi simplu ochii. Unul din foştii lui elevi îi trimisese o damigeană de vin din Drăgăşani, altul – baciul Grigore – o jumătate de porc, mirosul de cozonac umplea încăperile.

Îşi aranjă părul adus de la tâmplă pe ţeasta goală cu o periuţă de dinţi de care nu se despărţea niciodată, ridică puţin nodul cravatei şi se uită la ceas. Dintr-o clipă într-alta trebuiau să pice musafirii.

„E timpul să-mi iau medicamentul.“ Sună telefonul. Vintilescu recunoscu vocea lui Andrei Gogan şi explodă fericit:

— A! O mie de ani pace, mă vere! De unde vorbeşti?

— Nu mă întrerupe, Titi! Sunt pe lângă garajul tău. Pune ceva pe tine şi vino încoace.

— Faci bancuri!

— Mă ştii vreun glumeţ?

— Ce s-a întâmplat? întrebă tulburat profesorul.

— În cinci minute ai să afli. Nu uita s-aduci cheile.

— Mă sperii, neamule!

Urmă o mică pauză apoi auzi şoapta lui Andrei Gogan:

— S-a interesat cineva de mine?

— Cine?

— Pui întrebări idioate! Te aştept la garaj. O clipă! Nu sufla o vorbă alor tăi! Câţi bani ai în casă?

— Vreo două mii.

— Ia-i la tine.

— Bine, vere.

Puse contrariat receptorul în furcă, îşi şterse degetele transpirate.

„Ce chestie! Ăsta a fost toată viaţa lui secretos…“

Îmbrăcă şuba. Nevastă-sa scoase din bucătărie un cap îmbujorat.

— Ai căpiat? Acu’, acu’ pică mitocănimea!

— Trebuie sa verific ceva la maşină, Elvira. Vin într-o clipă.

Garajul se afla la vreo cinci sute de metri pe o străduţă liniştită, cu case bătrâneşti şi curţi încăpătoare, năpădite vara de verdeaţă. Şi-l construise singur, închiriind un colţ

din grădina unor pensionari. Ferestrele hudubăii, vătămată de ani şi igrasie, erau oarbe.

„S-au dus la neamuri“ calculă profesorul.

Tresări. Din umbră, se desprinse o siluetă. Îl recunoscu pe văru-său Andrei.

— Descuie, spuse Gogan.

Pătrunseră în garaj. Responsabilul închise uşa, ascultă un timp zgomotele nopţii şi, în sfârşit, aprinse lumina.

— Dumnezeule! şopti speriat Vintilescu văzându-i chipul.

Andrei Gogan avea ochii congestionaţi, faţa suptă, încremenită.

— M-am nenorocit, Titi! spuse responsabilul căutându-şi febril o ţigară. O aprinse, trase avid câteva fumuri apoi urmă: Am făcut un accident.

— Cu maşina?

— Da. Mi-a ţâşnit în faţă un puşti…

Hotărâse să-i ascundă adevărul. Profesorul era croit din şabloane didactice, fricos, ahtiat după confort şi, mai ales, linişte.

— Şi? întrebă sugrumat Vintilescu.

— Am anunţat, bineînţeles, imediat Salvarea, continuă Gogan. Dacă nefericitul ăla scapă, mă prezint la miliţie…

— Şi dacă nu scapă?

Responsabilul se înecă, tuşi mult, înjurând.

— Vrei să înfund puşcăria? Nevinovat? Mi-a ţâşnit brusc în faţă, nu pricepi?

— Ce să-ţi zic, mă vere, ferească Dumnezeu.

— Ghinionul dracului! Eram şi pe zebră…

— Vai de capul tău!

— Îţi dai seama? Care instanţă mă crede! Şi ca un făcut, nici un martor…

Profesorul rezemă copleşit capota maşinii. Gogan îi urmărea atent reacţiile.

— Aşa că, asta e, Titi…

— Ce ai de gând?

— Stau o vreme ascuns la baciu’ Grigore, până se limpezesc lucrurile. Poate dă Cel de Sus şi scapă. Îl plătesc toată viaţa cu dragă inimă.

Baciul Grigore era un fost elev şi omul de încredere al profesorului; îi lăsase în grijă trei sute de oi şi trăgea foloasele. O preocupare frecventă, extrem de mănoasă printre intelectuali…

Profesorul se lamentă o vreme sporind dracii lui Gogan. În sfârşit întrebă:

— Când vrei să pleci la strungă?

— Mâine dimineaţă. N-am închis un ochi toată noaptea, sunt pulbere.

— Vino la mine.

Responsabilul făcu un pas înapoi speriat.

— Eşti nebun?! În orice clipă poate să pice miliţia. Unul din salariaţii mei a mirosit ceva, m-a întrebat cum am îndoit masca maşinii. Scrâşni: O jigodie, mă paşte să-mi ia pâinea. O să mă odihnesc aici.

— E frig, Andrei.

— Dau drumul la radiatorul maşinii. Lasă-mi cheile.

Profesorul, şovăielnic, îşi scotoci buzunarul. Gogan sesiză ezitarea şi-l apucă de braţ:

— Ascultă, Titi! Când ţi-ai cumpărat oile, te-am împrumutat pe termen lung şi nici azi nu te întreb când mi-i dai înapoi…

— N-am uitat.

— Să nu uiţi! Nici o grijă, nu mă ating de rabla ta. Mâine dimineaţă încui garajul şi dosesc cheile sub prima piatră.

— Bine, vere.

— S-ar putea să te calce presarii. Vezi cum o întorci! N-ai văzut, nu ştii nimic! Nevastă-ta a mirosit ceva?

— Nu.

— Copiii?

— Erau la televizor. Respiră adânc: Să-ţi aduc ceva de mâncare, o pătură?

Responsabilul se gândi o clipă. Clătină din cap:

— Dacă te fâţâi mult, atragi atenţia. Dă-mi canadiana şi îmbracă paltonul meu. Ziceai de nişte bani.

— N-am decât două mii. Acu’, de sărbători, îţi dai seama…

— E-n regulă.

Îşi schimbară hainele. Profesorul îi înmânã un teanc de bancnote. Andrei Gogan îl apucă brusc de bărbie:

— Uită-te în ochii mei! Dacă mă vinzi, te găsesc şi-n gaură de şarpe!

* * *

Ora 22:45

Casa în stil brâncovenesc aparţinuse pe vremuri familiei Soare. Saloanele decorate distinct, cu o uşoară ostentaţie, se înşirau semicerc în jurul holului destinat orchestrei şi ringului de dans. Ponderea consumatorilor o dădea lumea subţire a parlagiilor şi bişniţarilor, oameni cu venituri care făceau să roşească salariul unui profesor universitar.

Măsurând arătarea ce se zbuciuma dinaintea microfonului, colonelul îşi zise că, în sfârşit, a călcat cu dreptul.

— Ăsta-i?

— *Ecce homo!* confirmă Moşoianu. Maestrul Chisăliţă sau Little Tedy în persoană.

Cu un efort de imaginaţie îl puteai califica drept un bărbat la vreo douăzeci şi cinci de ani, retezat de la genunchi, cu deficienţe mult mai pronunţate la suportul pentru pălărie, dubios de brunet, dubios de agitat, cu o expresie numai dubii. Purta costum negru, de catifea, cămaşă de mătase cenuşie cu gulerul răsfrânt deasupra reverelor late şi un fular roşu, înghesuit sub mărul lui Adam. Evident, nu-i lipseau ghiulul pe degetul mic şi nici tocurile pantofilor, excesiv de înalte.

Şansa de a fi taxat drept un individ relativ normal se spulbera automat de îndată ce deschidea gura. Tudor Chisăliţă, zis Little Tedy răgea artistic *Ţărăncuţă*, cu un pronunţat accent americănesc.

Colonelul se întrebă la modul foarte serios dacă individul va scăpa cu zile de mânia petrecăreţilor şi va mai apuca să-i comunice adresa fetei din fotografie. Când însă izbucniră aplauze frenetice îşi zise că, hotărât, a pierdut complet simţul realităţii.

Little Tedy cunoştea toate trucurile meseriei, ieşiri false, menite să sporească solicitările, invitaţii de a marca ritmul prin pocnete de palme, îngenunchieri la picioarele unor *ladies*, foliculiniste cu permanent, sărite de patruzeci de ani şi optzeci de kile.

Dăneţ ciuli intrigat urechile:

— Ascultă, în ce limbă cântă feciorul ăsta?

— În româneşte.

— Hm! N-aş fi zis…

Little Tedy se pregătea să atace o nouă bucată. Dăneţ îşi privi – gestul îi devenise reflex – ceasornicul. Ordonă locotenentului:

— Interesează-te la minister dacă Azimioară n-a lăsat vreun mesaj pentru noi.

Făcu apoi semn unui chelner să se apropie şi îi arătă discret legitimaţia.

— Mai behăie mult feciorul?

— Program de Revelion, să trăiţi, nu merge rasolul.

— Şopteşte-i, te rog, individului să pună punct. Trebuie să-i vorbesc urgent. O clipă! Nu-i da să înţeleagă cine sunt. Deşi nu lucrează în alimentaţia publică, s-ar putea să sară pe fereastră.

* * *

Little Tedy aferat, numai zâmbete şi plecăciuni, se strecură spre ieşire. Colonelul făcu un pas înainte:

— Dacă sunteţi amabil…

— Desigur, desigur. Numele dumneavoastră?

— Olimpiu Dăneţ.

Maestrul scoase fulgerător o fotografie, pixul, mâzgăli ceva pe verso şi i-o întinse:

— Petrecere bună.

Colonelul rămase literalmente fără grai. Îl văzu pe Chisăliţă oprindu-se la trecerea unui exemplar feminin reuşit, de parcă l-ar fi pocnit careva cu o cărămidă în cap.

— Uite care-i povestea, tinere…

— Pardon!

Chisăliţă se eliberă cu demnitate princiară. Colonelul îi vârî legitimaţia sub nas.

— Dacă chestia asta îţi spune ceva, lasă circul.

Îl scoase din bătaia privirilor afară, pe pridvor. Solistul explodă:

— Cetăţene procuror, am vaga impresie că abuzaţi în definitiv…

— Cetăţene Little Tedy, i-o întoarse colonelul, ai cam lipsit de la cursurile de alfabetizare! Sunt colonel de miliţie, secţia judiciară. Te avertizez, de asemenea, că sunt grăbit, că nu în legătură cu dolarii, maşina italianului, refuzul pensiei alimentare ori scandalul de la *Melody* te-am oprit. Am nevoie de o informaţie, iar dumneata ai obligaţia legală să mi-o dai. Deci clar şi cu dicţie! Cine-i persoana?!

Îi înmână fotografia indicând-o pe logodnica lui Ionel Florea. Chisăliţă îşi concentră privirea, apoi ridică din umeri:

— Regret. Juna nu intră în sfera mea de interes…

— Încă nu regreţi, drăguţă, deşi sunt încredinţat că va veni şi clipa asta. Te sfătuiesc la modul amical să laşi farafastâcurile. „Juna“ se numără printre invitaţii intimi, dovadă, stă chiar în spatele dumitale.

Cântăreţul clătină din cap încăpăţânat:

— Nu cunosc persoana.

— Tudor Chisăliţă, zis Little Tedy, îţi asumi consecinţe mult mai grave decât îţi vor pricinui matrapazlâcurile pomenite. În orice clipă poate să se producă o nenorocire, iar dumneata ai posibilitatea s-o împiedici. Trebuie să ajung la fata asta, pricepi? Logodnicul ei se află în posesia unei maşini infernale, un casetofon-bombă, fără s-o ştie. Dacă pune aparatul în funcţiune, sare casa în aer!

Vorbea apăsat privindu-l adânc, în luminile ochilor. Little Tedy îşi plecă privirea.

— Credeam c-a făcut vreo prostie…

— Aşadar?

— Eu şi nevastă-mea, mă rog, vreau să spun fosta mea nevastă, eram colegi de liceu… Vă daţi seama, la nuntă a venit toată clasa.

— Treci peste amănunte, îl întrerupse colonelul. Adresa fetei!

Tudor Chisăliţă înălţă o privire sincer neputincioasă:

— N-o cunosc! Vă dau cuvântul meu de om că habar n-am!

* * *

Ora 22:50

Moşoianu luă legătura cu ofiţerul de serviciu prin radio:

— Veşti?

— Dispeceratul serviciului taximetre ne informează că a retransmis apelul, fără nici un rezultat. Mai rămâne o singură speranţă, să-i dea de urmă prin şoferii care se întorc la depou.

— Slabă speranţă. Azimioară?

— E lângă mine.

— Dă-mi-l!

Recunoscu uşor vocea domoală a locotenentului, ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Spune, Moşoianule.

— Şeful vrea să ştie cum stai.

— Aşa şi aşa. Am adresa vărului din Ploieşti. Peste cinci minute plec cu un elicopter.

— Baftă.

— Voi?

— Merge greu al dracului. Bătrânul scoate flăcări…

Îi zări pe Dăneţ şi Little Tedy discutând în pridvorul restaurantului. Judecând după gesturile repetate de neputinţă ale solistului, înţelese că pista se blocase brusc. Se apropie.

— Nimic? întrebă colonelul.

— Deocamdată.

Dăneţ se întoarse spre Chisăliţă.

— Gândeşte-te la alte colege! Este exclus să nu fi întreţinut măcar cu una singură relaţii mai apropiate.

Ochii lui Little Tedy îşi sporiră luminile. Sugeră:

— Luaţi legătura cu nevastă-mea, răposata.

— Cu cine?!? întrebă răguşit colonelul, făcând brusc ochii mari.

— Îmi permiteţi, interveni Moşoianu, e vorba, presupun, de fosta soţie.

— Exact.

— Cam aşa sunt indicaţi vechii parteneri.

Dăneţ îşi simţi inima ghem. Bâlbâi:

— Răposata… Da, da, înţeleg… Îşi drese glasul: Numele şi adresa!

— Liliana Petrescu. Strada Semicercului 12 bis. Dacă între timp nu s-o fi mutat…

* * *

Ora 22:55

Moşoianu conducea repede trăgând din când în când cu coada ochiului la Dăneţ. Stătea alături ghemuit, cu mâinile împreunate sub bărbie. Expresia de stupoare, îi întuneca obrazul. Îl auzi mormăind:

— Răposata… Hm! Multe mai învaţă omul… Hm!

Pe strada indicată de Chisăliţă se încrucişară cu maşina Salvării. Colonelul îşi muşcă buzele şi Moşoianu ghici la ce se gândeşte:

— Semicercului are multe imobile.

— Cunosc strada. Dar mai ştiu că posibilităţile ghinionului sunt fără sfârşit. Ţine minte, ambulanţa vine de la locuinţa „răposatei“!

— Sigur, teoretic nimic nu-i imposibil. Totuşi…

— Ascultă-mă pe mine!

Casa cu numărul 12 bis se afla în fundul unei grădini. Îi întâmpină lătrând furios un câine, apoi o bătrână cu ochii înlăcrimaţi.

— Pe cine căutaţi, ’mneavoastră?

Colonelul îi aruncă lui Moşoianu o privire plină de semnificaţie. Întrebă cu voce stinsă:

— Familia Petrescu?

— Noi suntem, maică.

— Aş vrea să vorbesc cu Liliana.

Bătrâna izbucni în plâns, îşi duse băsmăluţa la ochi.

— Acuşicuşilea au luat-o cu salvarea.

* * *

Aprinseră lumânări în toată casa. Naşul Emiliei ignora scurtcircuitul umplând paharele.

— La urma urmei, tot răul spre bine, nu ne mai omoară televiziunea cu programul. Hai să vă dea tovarăşul Dumnezeu sănătate şi când ne-o fi mai rău ca acu’ să ne fie!

Ionel Florea reveni de pe balcon.

— Tot blocul e rupt de reţea. Trebuie să pice IREB-ul…

Sectorul băbet mesteca zorit, tineretul fuma. Cineva spuse moale:

— Ziceai că ai un casetofon.

* * *

Dăneţ vârî portarului legitimaţia sub ochi şi se interesă:

— Acum cinci minute a sosit vreo salvare de pe teren?

— Da.

— Cu o fată.

— Da, vă rog. Au băgat-o imediat la anestezie. Urgenţă! Străbătură în fugă curtea, culoarul lung, cu miros specific de dezinfectant. Sora şefă refuză categoric să-l deranjeze pe medicul de gardă.

— Cred că a şi început operaţia.

— Opriţi-l!

Femeia îl măsură dintr-o parte.

— Vă atrag atenţia că vă aflaţi într-un spital!

— Opriţi-l! repetă răguşit colonelul.

— Extraordinar!

Uşa se deschise şi apăru capul unui bărbat cu părul complet alb:

— Ce se întâmplă? întrebă. Îl văzu pe Dăneţ şi exclamă stupefiat: Olimpiu!

— Mihai!

Se îmbrăţişară. Moşoianu privea intrigat scena. Ceva mai târziu avea să afle că Dăneţ şi medicul făcuseră frontul împreună, iar întâmplarea nu-i pusese faţă în faţă decât acum, după trei decenii deşi amândoi lucraseră ani de-a rândul în Capitală.

— Ce-i cu Liliana Petrescu? întrebă colonelul stăpânindu-şi emoţia.

— E sub anestezie. Peritonită.

— Tu o operezi?

— Da.

Dăneţ îi puse mâna pe braţ:

— Mihai, e vorba de viaţa unor oameni aflaţi în pericol iminent şi numai fata asta îmi poate indica adresa. Îşi umezi buzele. Trezeşte-o!

— Ai înnebunit? N-am mai auzit o asemenea aberaţie. Ai idee ce se poate întâmpla?

— Ştiu în schimb că dintr-o clipă în alta poate exploda o bombă pe masa unei familii adunate să petreacă Anul Nou. Trezeşte-o!

— Nu-ţi dai seama ce vorbeşti! Fata are peritonită, omule!

— Am auzit.

— Trebuie s-o deschid imediat, altfel se curăţă.

Colonelul clătină înnebunit din cap, îi cuprinse braţele:

— Mihai, ascultă-mă, tu poţi să mă înţelegi! E singurul fir de care mă agăţ ca să salvez zece sau douăzeci de oameni. Un individ iresponsabil a vârât o maşină infernală în carcasa unui casetofon. La o anumită oră explodează. Numai pacienta ta îmi poate da adresa nefericiţilor care în orice moment pot fi sfârtecaţi. Ajută-mă să împiedic nenorocirea.

Medicul îl privi lung şi oftă.

Dăneţ urcă lângă Moşoianu respirând, în sfârşit, uşurat:

— Dă-i bătaie! Ştii unde vine, nu?

— Da. E pe lângă Aluniş, res… ăă… vreau să spun biserica aceea interesantă, în stil neogrec. Adăugă repede, încercând să schimbe subiectul: Curajos tip, medicul! Nu cunosc mulţi care ar fi avut îndrăzneala să-şi trezească pacienta. La peritonită, câteva minute pot fi fatale.

— Să sperăm că totul e în regulă, şopti îngândurat Dăneţ. Mihai e un băiat de ispravă.

„Băieţelul a sărit de jumătatea sutei, reflectă locotenentul, dar oricum nu e din ăia care când visează urât ţipă *mamă, mi-e frică*!”

Maşina gonea bolid. Moşoianu, trăgând vârtos nădejde la partea a doua a Revelionului, declară optimist:

— Cred ca ni s-a terminat coşmarul. De ticălosul ăla ne putem ocupa şi mâine.

— Te gândeşti la Gogan?

— Fireşte. Unde faceţi Revelionul?

— Cu familia, ca de obicei. Tu?

— Ca de obicei, cu prietenii.

Colonelul îl privi surâzând. Moşoianu era ceea ce se numeşte un băiat simpatic, spiritual şi amabil cu un număr incredibil de amici, gata să-i deschidă uşa la orice oră din zi sau noapte. Dăneţ putea fi socotit singurul ofiţer care izbutea să-l inhibe. În prezenţa lui, locotenentul devenea stângaci, vorbele de duh, veşnic la îndemână, îi piereau pe buze. Tuşi sâcâit. Cam acelaşi fenomen se întâmpla şi acasă. Copiii complotau împreună cu nevastă-sa tot felul de aranjamente, când intra în odaie amuţeau.

— Pot să-i comunic lui Azimioară amânarea acţiunii? întrebă Moşoianu.

— Nu zi hop, până nu sări, băiete! Pocni din degete: Ar fi culmea să sosim cu câteva secunde prea târziu!

— Dacă-mi permiteţi, neşansa intră şi ea într-un calcul al probabilităţilor, nu poate ţine la infinit. Am observat amănuntul ăsta când „suceam babaroasele“ cu Azimioară. Am pierdut unsprezece partide la rând, ca să câştig apoi treisprezece.

— Nu s-ar putea afirma ca în concedii vă omorâţi cu lectura, măi feciori…

Regretă înţepătura. Vorbise ţăranul didactic şi ursuz din Ghijasa.

„Şi mă mai întreb de ce nu izbutesc să mă apropii de băieţii ăştia, mă supăr că până şi copiii mei mă ocolesc.“

Blocul căutat se profila în fundul unei alei. O pată sumbră, năpădită de întuneric.

— Ce părere ai? şopti gâtuit Dăneţ.

Locotenentul îşi umezi buzele dar nu mai avu vreme să răspundă. Brusc, toate ferestrele se luminară.

Urcară treptele câte două odată. Le deschise viitorul socru al supraveghetorului. Era evident bine abţiguit.

— Dacă pe noi ne căutaţi, aţi nimerit cum nu se poate mai bine, dacă aţi greşit adresa, sunteţi, oricum, bineveniţi.

Se dădu în lături făcându-le loc. Colonelul îi mulţumi zâmbind şi se interesă de Ionel Florea, precizând:

— Mi s-a spus ca e logodnicul fiicei dumneavoastră.

— Este! făcu bătrânul cu un soi de mândrie, ia poftiţi cu gând curat.

— Aş dori mai întâi să-i comunic ceva între patru ochi, se poate?

— Şi asta se poate.

La semnul lui Dăneţ, Ionel Florea închise uşa de la vestibul privindu-i mirat. Colonelul se legitimă.

— Vă rog să vă păstraţi calmul şi să-mi răspundeţi scurt. Orice clipă pierdută ne poate costa capul. Respiră adânc: Cineva v-a lăsat un casetofon.

— Exact.

— Unde-i?

Supraveghetorul se uită împrejur, în debara, îşi chemă logodnica.

— Unde-i casetofonul?

Fata clipi nedumerită. Ionel Florea îi explică:

— Aseară mi-am lăsat aici, pe frigider, pachetele. Aveam şi un casetofon negru…

— Ambalat?

— Nu.

— N-ai adus aşa ceva, dragul meu. L-aş fi observat imediat.

Supraveghetorul încruntă sprâncenele, se lovi cu palma peste frunte.

— Acum îmi dau seama! L-am uitat în taxi…

CAPITOLUL V

Dăneţ şi Moşoianu rezemau peretele. Ionel Florea îi privi descumpănit. Pierderea era mare, dar în ultimă analiză îl privea pe el. Întrebă încet:

— Nu va simţiţi bine?

Colonelul reuşi să articuleze:

— În casetofon se afla o bombă cu explozie întârziată.

— Ce-aţi spus?!

Nu-şi credea urechilor. Dăneţ îl puse succint la curent cu afacerea, insistă să-şi amintească orice amănunt care i-ar putea ajuta să repereze taxiul, dar supraveghetorul o ţinea pe-a lui.

— Bănuiam că Gogan e o canalie… Bănuiam demult. Totuşi ticăloşia are unele limite.

— Gândiţi-vă, vă rog, la maşină. Fiecare clipă e preţioasă.

— Desigur, desigur. Îşi duse degetele la frunte: O cheamă Persida. Persida Ionescu. Avea numele pe ecuson.

— La volan se afla deci o femeie.

— Da. O femeie masivă, jovială, extrem de amabilă. Mi-a făcut rost de flori, când nu mai trăgeam nădejde să găsesc o singură frunză.

— Altceva.

— Şi-a pierdut bărbatul la cutremur. Un beţiv…

— Culoarea maşinii.

— Bej. Marca Dacia 1300.

— Avea instalaţie de legătură prin radio cu dispeceratul?

Ionel Florea rămase o clipă pe gânduri.

— Nu. La un moment dat i-a explodat un cauciuc şi-a trebuit să-l înlocuim noi.

— Casetofonul l-aţi lăsat pe banchetă?

— Probabil. Aveam atâtea pachete! Poate în spatele banchetei, lângă geamul din fund. Nu mai ştiu.

— Vă mulţumesc.

Dăneţ se răsuci spre ieşire apoi se opri. Declară cu căldură:

— Nu vă faceţi reproşuri. N-aveţi nici o vină.

Dăneţ alerga, Moşoianu îl urma îndeaproape. Urcară în maşină.

— Dispeceratul ITB! ordonă colonelul sumbru. Îşi scoase ceasul de la încheietură şi îl consultă concentrat: Noaptea asta n-am s-o uit până la sfârşitul zilelor.

* * *

Ora 23:00

Şoferiţa luă valiza din mâna bătrânului, o vechitură din piele învelită cu o husă de doc cafeniu, şi o băgă în portbagaj. Nevastă-sa, cârnă, morocănoasă, cu părul complet alb, înghesuit sub o pălărie albastră, modernă acum patruzeci de ani, urcă greoaie, ferind două plase cu sticle.

— Ai numărat coletele, Florence? se interesă bărbatul neliniştit.

— De unsprezece ori.

— Poşeta o ai?

— De nouăsprezece ori m-ai întrebat. O am.

Şoferiţa urcă la volan ascunzându-şi zâmbetul.

— Unde mergem?

— Pe Stărcuţei, răspunse bătrânul, vizavi de muzeul Chiusbaian. O luaţi pe linia lui 12, coborâţi după aceea pe Berzei, faceţi la stânga…

— Ştie mai bine decât tine, îl întrerupse nevastă-sa.

— Dar bine, Florence, i-am indicat drumul cel mai scurt. Adaugă în franceză: Ăştia sunt nişte bandiţi, îţi arată Bucureştiul.

— De unde-i cunoşti? întrebă Florence Miga. Mergi la piaţă cu taximetrul?

Bătrânul roşi. Chipul bucălat, cu rotunjimi de femeie, deveni apoi stacojiu, ochii lăptoşi se bulbucară.

— Si dacă vrei să ştii, cheltuiala asta mi se pare nesăbuită. O aberaţie! Ai devenit inconştientă.

— Un pol? mârâi femeia. Ai dreptate, Şerbănică! O să ne ruinăm.

— Desigur, nu contează, nu-i aşa, dar e o chestiune de principiu.

— Ai şi principii? La tine contează fiecare bănuţ, aşa că nu mă mai plictisi.

Ochii Persidei Ionescu îi urmăreau discret prin oglindă. Nu înţelegea ce vorbesc, dar putea să-şi dea lesne seama că se ceartă.

Şerbănică Miga îi surprinse privirea şi se răsuci spre bătrână.

— Vezi că pricepe. Mă compromiţi.

— Ce să-ţi povestesc…

— Ţi-ai pierdut simţul realităţii. Trebuie să-ţi amintesc zilnic, că suntem nişte cerşetori? Stilaţi, evident, dar tot cerşetori! Hm! Douăzeci de lei, în loc de doi. Puteam lua foarte bine tramvaiul.

— Nu fi ridicol! După ce mă cari prin toate staţiunile nenorocite în plină iarnă, mai vrei să mă baladez acum cu bagajele şi prin trei tramvaie?!

Şerbănică Miga râse ca şi cum ar fi auzit o butadă bună, cu intenţia de a deruta femeia de la volan. Guşa creaţă îi tremura pe gulerul de jder năpârlit de atâtea ierni câte înfruntase.

— Staţiuni nenorocite! Nu-ţi dai seama ce vorbeşti, pentru mine e limpede. Am să mă sfătuiesc cu Alexandru şi-o să te punem sub interdicţie.

Bătrâna căscă ostentativ. Bărbatu-său reluă aprins:

— *Truvaiu*l cu staţiunile e absolut remarcabil.

— Numai tu puteai să ai asemenea idee. Trei săptămâni cu câţiva lei pe zi de persoană. Totu-i să fii pensionar, calic şi să alegi localităţile unde iarna nu întâlneşti decât crivăţul, câini vagabonzi şi o colecţie de babalâci cu cărţi de vizită la Bellu. Ce importanţă are că pe mine mă dor rinichii?! Nu-mi stricã nişte badijonări la gât şi nici o frecţie la monturi.

Bătrânul înţepeni. Rosti fără să se mai sinchisească de femeia de la volan:

— Ţi-am demonstrat cu creionul pe hârtie că am realizat în felul ăsta o economie de şase sute doisprezece lei pe lună.

— Grozăvie!

— Toţi prietenii mei au găsit că e o descoperire extraordinară. Numai pentru tine nimic nu-i îndeajuns de bun. Discută cu Dinu Calotă, consultă-te cu Mitriţă Dumitrescu.

Florence pufni de dispreţ:

— Moliile alea două?

— Molii, se înecă bărbatul, Molii, un fost consilier la Înalta Curte de Casaţie şi fostul director al Băncii de credit? Două somităţi care au ebluisat un Bucureşti?!

— Şi-acum fac pipi cu sonda într-o sticluţă…

O frână bruscă îi dezmetici pe amândoi.

— Scuzaţi-mă, surâse şoferiţa. Cel din faţă n-a fost atent.

Bătrânul se uită pe geam şi ochii îi crescură cât cepele.

— Unde ne aflăm?

— Pe Ştirbei Vodă.

— Extraordinar! Aţi luat cu totul altă direcţie, tovarăşă! V-am spus clar că trebuie să faceţi la stânga. Nevastă-mea e martoră, nu-i aşa, Florence?

— Habar n-am.

— Strada Plevnei e în reparaţie, spuse şoferiţa.

Bătrânul scutură capul.

— Eraţi obligată să mă avertizaţi.

— Nu va enervaţi, surâse Persida Ionescu. Suport eu diferenţa.

Şerbănică Miga mormăi ceva, apoi se răsuci spre nevastă-sa.

— Ai văzut?! Încă cinci-şase lei ca nimic. Şi asta numai din pricina încăpăţânării tale.

— Mai lasă-mă dracului în pace! izbucni Florence excedată, în româneşte. E ceasul unsprezece şi sunt după douăsprezece ore de tren cu clasa a doua, evident. Am călătorit cu raţe, gâşte, damigene cu ţuică şi nici până la closet nu m-am putut duce din cauza aglomeraţiei. Trebuie să mă spăl, să mă schimb, să mă pieptăn. Când vrei să ajungem la Alexandru? După miezul nopţii? Te-ai opus să plecăm ieri ca să nu pierzi paisprezece lei.

— Ziua era achitată.

— Foarte bine. Cu banii ăia plăteşti maşina. Şi-acum nu mă mai bate la cap! Fac Revelionul la fiu-meu şi am de gând să mă distrez.

Se întoarse ostentativ cu fundul şi îşi săltă ca pe un paravan gulerul paltonului modest. Bătrânul urmărea aparatul de taxat. La fiecare leu înregistrat, simţea un cui în inimă.

* * *

Pe masa dispecerului, un tranzistor minuscul, în formă de robot, transmitea în surdină programul de Revelion. Locul femeii numai gropiţe îl luase un bărbat încă tânăr, îndeajuns de ghinionist ca să pice de serviciu. După ochii lucioşi şi expresia radioasă, Dăneţ îşi zise că sticla ascunsă în spatele biroului trebuie să fi ajuns aproape de jumătate. De la primele cuvinte ale colonelului însă, chipul i se întunecă.

— A, chestia cu bomba.

— De unde ştiţi?

Colonelul ştia de unde ştie. Funcţionara cu gropiţe nu-şi dezminţise sexul, în ciuda asigurărilor date.

Dispecerul improviză ceva fără talent şi Moşoianu îşi zise că individul n-are absolut nici o şansă să păcălească ochiul vigilent prin definiţie al viitoarei neveste.

— Despre maşina care a efectuat cursa, spuse Dăneţ, v-a povestit colega dumneavoastră.

— Laurenţia? Da de unde!

— Laurenţia o cheamă? întrebă Moşoianu. Încep să înţeleg de ce bucureştenii nu se grăbesc să-şi arate recunoştinţa. O să rămână fată bătrână.

Dăneţ tuşi sâcâit.

— Dispunem de datele şoferului. E de fapt o femeie. Solidă, înaltă, masculină, şi-a pierdut bărbatul la cutremur.

Dispecerul ridică braţele.

— Ştiu despre cine-i vorba. Persida Ionescu. Anul trecut, când dădeau hoţii iama printre bucureşteni, Persida a fost singura femeie şofer care a avut curajul să lucreze în ture de noapte. E formidabilă!

Buzele colonelului zvâcniră. Fusese într-adevăr o perioadă grea. Într-o săptămână, dormise doar două nopţi şi alea ciuntite. Slavă Domnului, trecuse, lucrurile intraseră în normal. I se întâmpla acum să exagereze, dormind patru nopţi din şapte.

— Maşina pe care lucrează n-are instalaţie de emisie – recepţie?

— Din păcate.

— Cum credeţi că o putem repera?

Dispecerul duse reflex mâna la piciorul biroului, se dezmetici la timp şi aprinse o ţigară.

— Dacă lichidul din sticluţa aia vă stimulează, nu vă jenaţi, propuse Dăneţ, numai grăbiţi-vă!

— Să-i avertizăm pe oamenii noştri de la controlul traficului.

— Şi pe ei. Rămase o clipă pe gânduri, apoi se hotărî. Alertaţi toţi şoferii de taximetre aflaţi pe teren. Persida

Ionescu trebuie obligatoriu reperată şi oprită. Să nu se ţină seama de nici o cursă. Atrageţi atenţia asupra gravităţii situaţiei.

Funcţionarul se bâlbâi:

— Să… spun că…

— N-avem încotro! Casetofonul bombă poate exploda din moment în moment.

* * *

Ora 23:10

Ştirea că o colegă se află în pericol iminent frână brusc sute de taximetre în cele mai neaşteptate locuri. Şoferii îşi descărcară clienţii în ciuda protestelor şi a promisiunilor şi porniră în trombă, claxonând, cu faza mare aprinsă. Pentru un Bucureşti de obicei cuminte, spectacolul era de-a dreptul halucinant. Cauciucurile muşcau caldarâmul la cotituri, farurile împungeau noaptea, o vânturau. Maşinile treceau fulger pe străduţe aproape pustii, avertizând prin sunete ascuţite.

Oamenii de la volan uitaseră că-i noaptea Anului Nou, că au o familie care ciocneşte în sănătatea lor, dorinţele şi regretele încercate câteva minute mai devreme se spulberaseră. Apăsau pe acceleratoare, obsedaţi de un singur gând, Persida trebuia salvată.

Posturile de emise – recepţie funcţionau fără întrerupere:

— …pe la opt şi un sfert schimba cauciucul din spate pe General Dona. Terminat…

— …la 21,30 a trecut pe lângă *Baia Griviţa* spre *Gara de Nord*. Terminat…

— …la 21,45 urca pe Ştirbei Vodă spre *Sala Palatului*. Terminat…

— Cam pe la ora asta, cobora spre Piaţa Unirii…

Vocile alterate de teamă se încrucişau în eter.

Inspectorii de la controlul traficului, stabiliţi la nodurile importante de circulaţie, cu harta oraşului în faţă, bifau cartierele deja răscolite, dirijau maşinile spre altele, necercetate. Fixară puncte de observaţie la anumite căi de acces obligatorii şi, punând cap la cap informaţiile şoferilor, încercau să urmărească itinerarul Persidei.

Distanţele în timp, mute, în care femeia nu fusese văzută, năruiau calculele, trebuiau făcute altele.

Taximetrele fără aparate de emisie-recepţie frânau la semnalizarea altora, aflate în aceeaşi situaţie, oamenii îşi comunicau succint veştile, porneau bolid.

Clienţii osteniseră să tot facă semne. Îşi epuizaseră repertoriul de gânduri bune la adresa şoferilor şi, treptat, începură să înţeleagă că se întâmpla ceva neobişnuit.

O pereche de profesori, tineri căsătoriţi, avea să povestească a doua zi:

— O oră şi jumătate am stat vizavi de Operetă gesticulând ca nebunii. Taxiurile goale fulgerau prin faţa noastră, claxonau fără întrerupere. Am avut la un moment dat impresia că suntem în Piaţa Bastiliei la 14 iulie.

Un pensionar invalid, care-şi petrecea Revelionul singur în faţa ferestrei, mărturisea după douăzeci şi patru de ore vecinilor:

— Când am văzut cum gonesc, mi-am zis că, Doamne fereşte, au venit americanii…

Sute de maşini ţâşneau în noapte urlând, se încrucişau la intersecţii schimbând semne disperate, şerpuiau pe străzi cuminţi, ochii farurilor scrutau fiecare vehicul. Se admitea posibilitatea ca Persida să fi avut o nouă pană şi, conform obiceiului, încerca s-o remedieze singură prin cine ştie ce cotlon.

Elicopterul luă înălţime. Lângă pilot, locotenentul Azimioară privea uimit un Bucureşti aşa cum nu-l mai văzuse niciodată. Taximetrele uşor reperabile după caseta luminoasă de pe capotă forfecau oraşul, îl retezau ignorând semafoarele. O solidaritate perfectă, emoţionantă.

— Dispeceratul! Sunt 3769. Am reperat-o pe Persida in Chibrit.

— Aţi avertizat-o?

— Da. Se întoarce la bază.

Maşina frână şi Persida Ionescu ţâşni afară cu neaşteptată sprinteneală pentru trupul masiv.

— Nu mai am casetofonul, spuse emoţionată. L-au luat doi bătrâni.

Colonelul îşi muşcă degetele făcute ghem. Întrebă îngrozit:

— Cum a fost posibil?

— Am crezut că ei l-au uitat în maşină şi le-am atras atenţia.

Moşoianu interveni repede:

— Vă rog să ne povestiţi cum s-au petrecut lucrurile. Nici un amănunt nu e de prisos.

— A trebuit să ocolesc puţin, spuse şoferiţa, întrucât Calea Plevnei e în reparaţie. Apoi…

Persida Ionescu opri aparatul. Bătrânul îşi puse ochelarii, se aplecă mult înainte şi desluşi: douăzeci şi cinci de lei şi cincizeci de bani.

— Dă-i treizeci, şopti Florence.

Şerbănică Miga îi azvârli o privire agasată, scoase din portofel cinci hârtii de cinci lei, apoi dintr-un altul, mai mic, cu o potcoavă imprimată pe capacul de piele, trei monede de douăzeci şi cinci de bani. Îi puse în mâna şoferiţei cu un gest regal.

— Mulţumesc, e prea mult, spuse Persida restituindu-i fisa.

Le deschise portierele şi coborî din maşină.

— N-ai omis nimic, Florence? întrebă bătrânul.

Se aflau în faţa unui gard scund, din fier forjat. În fundul curţii se zărea o vilă fără etaj. Un zid lateral, rotunjit şi două ferestre hublou o făceau să semene cu un vapor.

Bătrânul numără tacticos bagajele, valiza de piele, plasele, poşeta nevesti-si. Persida Ionescu cercetă reflex interiorul maşinii. Observă pe spătarul banchetei casetofonul. I-l întinse bătrânului zâmbind:

— Era cât pe-aici să-l uitaţi.

Şerbănică Miga se răsuci contrariat. Se uită la aparat, avu o clipă de şovăială şi, dintr-o dată, chipul i se destinse. Surâse recunoscător:

— Vă mulţumesc, tovarăşă. Când vii de la drum, eşti totdeauna distrat… Ar fi fost o pagubă importantă pentru noi…

Persida dădu din cap. Intră în maşină şi demară.

— Apoi, încheie Persida Ionescu, am făcut colţul şi nu i-am mai văzut.

Colonelul îşi trecu degetele prin părul cărunt. Privi ceasul.

— E unsprezece şi douăzeci şi cinci. Vă amintiţi când au luat casetofonul?

— Acum vreo jumătate de oră…

* * *

— Arăţi splendid, Florence!

Şerbănică Miga îşi freca mâinile, ochii îi licăreau de mulţumire. Nevastă-sa, într-un chimonou uşor, descheiat, se farda în faţa oglinzii cu trei voluri. Prin furoul transparent, i se vedeau sutienul negru şi chiloţii înalţi, demodaţi, cu picioruş. Fixă cu rimel o geană rebelă şi se uită dispreţuitoare la bătrân.

— Ai dat lovitura, nu-i aşa?

Şerbănică o ciupi galant de bărbie.

— Trebuie să recunoşti că am avut un noroc extraordinar. Nu mă pricep, dar sunt convins că aparatul valorează cel puţin trei-patru mii de lei.

Florence făcu un pas înapoi şi se consultă din faţă şi profil cu o privire subţire şi concentrată. Întrebă indiferentă:

— Ţie nu-ţi e deloc jenă, Şerbănică?

Bătrânul se aşează pe cuvertura de tul cândva elegantă şi somptuoasă, acum îngălbenită, cu broderia ciuruită. Deasupra patului Empire, cam prea încărcat cu zorzoane de bronz, atârna o fotografie făcută cu patruzeci şi cinci de ani în urmă. Lui Şerbănică, rotunjor şi bucălat încă de pe atunci, rochia de mireasă a Florencei îi reteza picioarele. Trena bogată ascundea cărţile pe care-l aşezase fotograful.

În voiul din dreapta al oglinzii, bătrânul vedea acum ambele chipuri ale nevesti-si. Obrazul îndrăzneţ, picant şi spiritual, cu nas cârn şi ochi albaştri migdalaţi se transformase într-o faţă de maimuţă. Nasul repezit în vânt părea strident pe figura ridată, gura botoasă prinsese o expresie îndărătnică.

— De ce să-mi fie jenă? Dacă nu-l luam eu, precis punea mâna pe el şoferiţa. De altfel, sunt încredinţat că l-a uitat vreun străin. Doar ei îşi pot permite să fie neglijenţi cu obiecte atât de valoroase.

— Totdeauna eşti încredinţat de ceea ce îţi convine.

— Hotărât, Florence, nu te afli în apele tale, spuse concesiv bătrânul.

— Când am fost?

Într-un fel, Şerbănică Miga avea dreptate. De obicei Florence nu se angaja în discuţii contradictorii, practic nu auzea ce spune, n-o interesa, într-un cuvânt îl ignora total.

— Ia un tranchilizant, draga mea. Aşa proceda *maman* înainte de vreo recepţie. De două lucruri a avut grijă întotdeauna: să evite pâinea şi… A! gemu scurt bătrânul.

Eram sigur că ai să uiţi ceva până la urmă. Eşti inadmisibil de distrată!

— Ce-am uitat?

— Chiflele.

— Dă-le dracului!

Cele patruzeci şi două de chifle economisite de Şerbănică la masă fuseseră abandonate de Florence cu bună-ştiinţă. Mânuţele bătrânului, scurte, cu pielea de un alb nesănătos, gesticulau precipitat.

— Sunt pur si simplu consternat, nu te mai recunosc. N-am averile Nababului…

— Mă scoţi din sărite! Mi-e de-ajuns că am cărat o sacoşă de sticle goale.

Bătrânul cârti o vreme, apoi se consolă cu ideea că s-a ales în schimb cu casetofonul.

Florence îşi întinse rujul pe buze cu degetul cel mic.

— N-ai dat prea mult roşu? întrebă Şerbănică sincer îngrijorat. N-aş vrea ca Manuela să-şi închipuie cine ştie ce…

— Ce să-şi închipuie?

Bătrânul o măsură nedumerit. După patruzeci şi cinci de ani, întrebările directe ale Florencei continuau să-l deconcerteze.

— Nu uita că pentru Manuela constitui un exemplu.

— Ţi-a spus ea chestia asta?

— Eşti soacra ei…

— Şi? Vrei să se îmbrace ca mine? M-am îmbrăcat eu ca maică-ta?

— Erau alte vremuri…

— Ei şi? întrebă cu duhul blândeţii: De ce te bagi în rahat, Şerbănică?

— Florence! Ştii foarte bine că detest expresiile triviale. N-am îngăduit niciodată asemenea langaj.

— Aiurea! Te-a băgat hamalul în mă-ta şi te-ai făcut că n-auzi…

Obrajii bătrânului se înroşiră. O întoarse politic:

— Pofteai cumva să boxez cu un proletar? Cu un uvrier?

— N-ai boxat tu la douăzeci şi cinci de ani când m-a luat Lăscăruş în braţe de lângă tine şi m-a vârât într-o birjă, aşa că nu-mi fă mie pe nebunul…

Îşi trecu pieptenul prin părul des, alb-albăstrui şi se îndreptă spre şifonier. În drum, lovi picioarele lui Şerbănică, fără menajamente.

— Adună-ţi varicele! Ce costum pui?

— Gris-fer. Cred că-i cel mai potrivit.

— Pe ăla bleumarin de ce-l păstrezi?

Şerbănică îşi ţuguie buzele. Între reverele hainei de casă se vedea pielea gâtului roz-bombon.

— E noroi afară şi înseamnă să-l distrug.

— Cât îţi imaginezi că o să mai trăieşti? se interesă femeia măsurându-l lung.

— Ce întrebare! Pe *oncle* George l-am pierdut la nouăzeci şi şase de ani, papa s-a stins la nouăzeci…

— Nici *oncle* George, nici papa nu-şi mâncau de sub unghie…

— Bine, Florence, dar se compară veniturile mele cu ale lor?

— Lasă-mă dracului cu veniturile! spuse doamna Miga. Te-ai hodorogit de tot, Şerbănică! Spondiloză, ulcer, insuficienţă coronariană şi să le înşir şi pe celelalte? În fiecare seară prişniţe, nu faci doi paşi fără să tragi un pârţ…

— O, la, la!

— Dar încă aduni! Aduni şi păstrezi! Ţii costumul ăla nenorocit cu dinţii…

— Nu ştiu dacă e indicat să epatăm musafirii lui Sandy. Ar putea crede că dispunem de venituri importante.

— Ei şi?

Bătrânul se ridică alarmat:

— Florence, nu mai gândeşti deloc! Sandy are un dosar…

— Pe care l-ar putea afecta un costum făcut acum cincizeci de ani la Oprescu… Am înţeles… Vrei să mă laşi? Mă doare capul şi trebuie să mă îmbrac…

Şerbănică se îndreptă spre uşă. Şovăi o clipă în prag:

— Ai grija ce toaletă pui… În locul tău, m-aş decide pentru o rochiţă sobră şi decentă. Îmi închipui că ar fi exact ceea ce aşteaptă şi Alexandru de la tine…

— Du-te în…

Îl înjură birjăreşte, ireproductibil şi bătrânul se retrase repede.

Rămasă singură, Florence deşurubă un flacon de colonie şi începu să-şi maseze tâmplele. O durea într-adevăr capul iar perspectiva unei petreceri la noră-sa începea să n-o mai încânte. N-o iubea pe Manuela, proastă şi snoabă, pretenţiile ei de rafinament o determinau să-l compătimească pe fiu-său. Atmosfera din casa lor i se părea falsă, oamenii pe care-i putea întâlni acolo n-o interesau. Florence, cândva fermecătoare şi vioaie, sufletul petrecerilor, îşi spunea de multe ori că ar fi în stare să-i ierte Manuelei chiar un act de infidelitate conjugală. „Numai de n-ar fi ţeapănă şi tâmpită. Face pe *grande-dama* cu mine! Fata lui Tănăsache, măcelarul!“

— De ce n-o iubeşti, mamă, pe Ela? întreba frecvent fiu-său. N-aşteptă din partea ta decât un singur semn…

— N-o iubesc?

— O deteşti şi îmi dau seama că te enervează.

— Te înşeli, *mon ami*. Nu mă enervează. Mă plictiseşte.

N-avea nici ce să îmbrace. Rochia veche de triple-voile i se strângea la piept, cea violet cu umerii înalţi şi mâneci strâmte era oribil de demodată.

Rămase pe gânduri cu ochii la fleacurile înşirate pe masa de toaletă. Serviciul de perii, cu argintul necurăţat de ani de zile, vaporizatorul de cristal, stricat – trebuia aruncat dar Şerbănică se opunea – o fotografie a lui Sandy, în *spielhosen*, pe bicicletă cu trei roate, un şirag de mătănii,

trei agrafe şi o pereche de cercei într-o scrumieră de cristal, un vas mic pentru violete, cumpărat la Capri.

Intră hotărâtă în sufragerie. Şerbănică cerceta casetofonul pe toate părţile. Se uită indignat la nevastă-sa:

— Ce, încă nu eşti gata?!

— Nu mai merg.

Bătrânul se holbă perplex:

— Cum? De ce?!

— Pur şi simplu n-am chef! Dacă vrei, du-te singur.

— Dar, Florence! Te-ai gândit ce o să spună Sandy? Manuela?

— Ce să spună! La vârsta mea, poţi oricând să ai palpitaţii, să te doară un ochi sau să ai crampe. Alege ce-ţi convine.

Bătrânul, sufocat, începu să se bâlbâie:

— Nu ştiu ce ai avut azi, Florence! Nu raţionezi deloc… Vine o grămadă de lume bine, importantă.

— Mai mult decât am fost până acum, n-am să mai ajung, aşa că puţin îmi pasă mie de lumea bine şi importantă din saloanele noră-ti. Ce mă interesează azi sunt oamenii drăguţi şi agreabili cu care să mă distrez…

— Perfect. Dar la mine nu te gândeşti?

— Numai asta fac de o săptămână. Te văd şi în somn cum ai să te îndopi, – de, tot nu costă – clănţănind din proteza aia oribilă, pentru că n-ai vrut să cheltuieşti cu un dentist…

— Te rog, Florence, până aici! Proteza e admirabilă, şi-a făcut-o tata pe vremuri, la Viena în ’928.

— Ştiu, a mai mestecat cu ea o generaţie. Mi se întorc maţele pe dos numai când mă gândesc.

O întrerupse telefonul. Şerbănică traversă sufrageria şi ridică receptorul.

— Da, Sandy… Eu sunt… La mulţi ani. Ce spui?… Auzi, Florence, ne aşteaptă pe noi ca să se aşeze la masă… Bineînţeles, imediat… Într-un sfert de ceas sosim…

Florence oftă şi se întoarse în dormitor. Bătrânul se luă după ea. Chipul senil avea o expresie vicleană.

— Ştii la ce m-am gândit, Florence? Încearcă să ghiceşti!

— Vrei să iei o sacoşă. Poate pică ceva la pachet.

— De asta poţi fi convinsă. Manuela e o doamnă.

— Mie-mi povesteşti?

— Gândeşte-te, Florence!

Femeia scoase indiferentă o rochie de pe umeraş.

— De vreme ce abia aştepţi să mi-o spui, nu văd de ce mi-aş mai bate capul.

— Nu i-am cumpărat nici un cadou lui Sandy.

— Şi?

— Să-i ducem aparatul ăsta… Pe noi tot nu ne interesează. O să avem un succes *boeuf*! Îţi dai seama ce surpriză!

Îşi freca mâinile încântat, pe obraji i se căţăraseră două pete roşii. Florence ridică din umeri şi îşi trase rochia pe mâneci.

— Ai să-i spui că de fapt l-ai furat?

— Ce idee! Confunzi abilitatea, nu-i aşa, cu furtul. În viaţă…

— Cunosc! Las-o şi schimbă-ţi izmenele, abilule! Merită, e Revelionul…

Şerbănică o privea fără glas:

„Hotărât, Florence s-a sclerozat complet, a pierdut până şi sensul unor noţiuni elementare. Am să vorbesc neapărat cu Sandy… Trebuie luate măsuri…“

* * *

— Acum o oră! repetă colonelul pe gânduri. Unde i-aţi lăsat?

Şoferiţa răspunse repede:

— Pe Stărcuţei, vizavi de muzeul Chiusbaian. Vă pot conduce.

Dăneţ se azvârli în maşina miliţiei. Dacia Persidei Ionescu o luă înainte.

* * *

— Asta e casa!

Dăneţ privi concentrat vila întunecată. Nu se simţea nici o mişcare.

— Sunteţi sigură că aici locuiesc?

— Absolut sigură. L-am văzut pe bătrân deschizând portiţa de fier forjat şi intrând în curte.

Locotenentul Moşoianu traversase din câţiva paşi aleea pietruită. Un bec, protejat de un abajur rotund şi lăptos ca în sălile de baie, lumina discret uşa de stejar şi cartea de vizită înfiptă deasupra soneriei. „Şerban Miga“. Apăsă puternic pe buton, fără să-şi desprindă degetul. După două minute înţeleseseră.

— Nu sunt acasă, şopti colonelul.

CAPITOLUL VI

— Bătrâna spunea că fac Revelionul la un oarecare Alexandru, îşi aminti şoferiţa. Cred că nu locuieşte prea departe.

Dăneţ întoarse iute capul.

— De ce?

— Trebuiau să se spele şi să se schimbe înainte… Şi pe urmă nu-i văd luând al doilea taxi. Bătrânul ţinea bine închis portofelul.

— Mda! Mulţumesc… Da… mulţumesc foarte mult. Raţionamentul e corect. Moşoianu! Ia legătura cu procurorul Rădulescu. E de serviciu. Să-ţi elibereze de urgenţă un mandat de percheziţie. Îl aştept aici! Ai paisprezece minute!

* * *

Ora 23:45

Florence stătea în fotoliu, tamburind uşor cu degetele pe braţul îmbrăcat în pluş roşu. Pe buze îi flutura un zâmbet vag.

„Uite cum îşi aranjează casa o mică snoabă! Deasupra scrinului meu, Regence, a trântit o scoarţă oltenească. Renoir-ul l-a agăţat în sufragerie…“

Doamna Miga se uita gânditoare la tablou. Era o schiţă de studiu la celebra „Scăldătoare“. Din nudul întors cu spatele, se vedeau doar subsuoara şi unul din sâni.

Mişcarea mâinilor ridicate să înnoade pletele arămii era adorabilă. Manuela văzuse tabloul în dormitorul Florencei. Procedase ca totdeauna indirect, îl determinase pe Sandy să-l ceară. Iar Sandy delicat, cu oroare de scandal şi crispat de jenă, i-l ceruse.

— Nu are răbdare până crăpăm?

— Vai, mama! Cum poţi gândi aşa? Ştii cât te iubeşte Manuela.

— Îmi iubeşte boarfele şi ce-a mai rămas nevândut la talcioc.

Tot ale Florencei erau bibelourile japoneze aşezate simetric şi după înălţime în vitrină, paharele cu cifru, serviciul Rosenthal, cupidonii de argint care încadrau un castron smălţuit, „bun de magiun“ spunea doamna Miga, galeul elegant în care Manuela ţinea un buchet de flori artificiale.

Îi auzea glasul în bucătărie. Vorbea cu Cecilia, altă viperă înfiptă. Sandy, aferat şi băiat bun, făcea naveta între bucătărie şi sufragerie. Întâlnindu-i privirea, Florence îi surâse cu duioşie. Îl prinse de mână şi-l sili să se aşeze.

— Stai un pic cu mine, Sandy... Niciodată nu putem fi singuri.

Cu excepţia situaţiilor când avea ceva de cerşit, nevastă-sa îl însoţea întotdeauna.

— În zece minute sunt al tău, mamă! Manuela-i ocupată până peste cap. Trebuie s-o ajut puţin.

„Hm, îşi zise Florence! Scârba aia mică şi-o fi închipuit că am să-i spăl oalele. Te-ai înşelat, fata mea! Sunt musafir, nu servantă. De altfel, nu faci decât ce ai făcut la tată-tu!“

— Există o lege a compensaţiei, bag de seamă, spuse bătrâna.

— Adică?

— În douăzeci şi cinci de ani, cât ai stat la noi, nici măcar patul nu te deranjai să ţi-l faci. Nu te condamn...

— Ştiu, observă trist aviatorul. Altcineva e calul de bătaie...

— Prostii!

Alexandru îi luă mâinile:

— Tu, mamă, eşti categoric cea mai deşteaptă din familie şi totuşi nu poţi să înţelegi un lucru! Casele cu jupâneasă şi două servante ţineau de alt secol, ca s-o citez pe Manuela.

— O citezi cam des…

— Mă duc! Găsim noi când să stăm de vorbă. Vreau să vă mulţumesc încă o dată pentru casetofon… Sunt pur şi simplu copleşit. Aţi cheltuit o grămadă de bani.

Doamna Miga ridică din umeri cu indiferenţă:

— Afacerile lui Şerbănică.

— Abia aştept să-l încerc.

Florence se uită zâmbind la faţa lui drăguţă, cu nas drept, scurt şi ochi albaştri. Ochii ei. Îl strica puţin bărbia, un pic prea lungă, nesigură, aidoma cu a lui Şerbănică. Bărbia oamenilor slabi, predestinaţi să cedeze. Astfel de bărbaţi ciugulesc din palma unei Manuela.

Şerbănică stătea de vorbă în hol cu soţul Ceciliei, un limbric slab, distins şi gângăvit. La fiecare zece cuvinte, ducea paharul la gură şi doamna Miga îşi zise că, în ritmul ăsta, în două ceasuri o să pice lat. Şerbănică perora afectat, îi vorbea de Parisul studenţiei lui, celălalt îl asculta din simplă politeţe, cu ochii miopi fixaţi în fundul paharului. Ca totdeauna în societate, Şerbănică făcea pe gentilomul, acuza faţă de nevastă-sa atenţii demne de curtenii ultimilor patru Ludovici.

Îi ceru scuze inginerului Brănescu şi-i aduse un pahar cu *Martini*.

— Nu era păcat să nu venim? Mă simt admirabil. Adevărul e că mi-a plăcut întotdeauna societate tinerilor.

— De aia şoşoteşti toată ziua, pe la colţuri, cu Dinu Calotă şi Mitriţă Dumitrescu?

— A, cu ei e altceva, avem de discutat, nu-i aşa, chestiuni majore…

— Când vin americanii! Aţi ajuns de râsul curcilor!

Bătrânul privi îngrijorat jur-împrejur, îi făcu tot felul de semne. Florence se răsuci plictisită în fotoliu.

„Tineri! gândi. Ăştia nu ştiu să se distreze… După ce se însoară, stau la masă, mănâncă şi beau. Femeile de o parte a mesei, bărbaţii de cealaltă. Unde sunt petrecerile de altă dată? La patruzeci de ani, încă dansam până mi se umflau picioarele. Plecam în ciorapi şi iarna… Nu mi-era frică de răceală, nici de scandal, îmi stătea bine. Orice aş fi făcut, îmi stătea bine!“

Manuela intră cu un platou imens şi încercă să-i facă loc pe masă.

„Hm! se strâmbă bătrâna. Sandwichuri… Pâine multă, gâdilată. Să se sature mitocanii. Pun pariu că felul doi sunt cornuleţe sau chifle umplute la cuptor, felul trei pateuri, felul patru frigănele şi tot aşa, până la plăcinta cu răvaşe.“

Se uită la noră-sa cu o privire subţiată. O crispa întotdeauna linia nefericită a siluetei „de neam prost“. Slabă dar ciolănoasă, lată în şolduri, picioare scurte cu genunchi şi călcâie proeminente. Rochia roşie, crăpată în spate îi arăta cu degetul toate defectele. Capul era frumos însă, recunoştea până şi Florence. Trăsăturile aveau chiar oarecare distincţie, ochii verzi, profunzime şi scânteieri puţin comune.

Manuela izbuti să strecoare platoul printre farfurii şi tacâmuri. Întrebă din vârful buzelor, clătinându-şi cerceii lungi, încărcaţi ca nişte candelabre:

— Nu vrei câteva chipsuri la *Martini*, *maman*?

Florence îi zâmbi cu toată proteza:

— Nu mă omor după aluaturi şi patiserii, draga mea. Apa în schimb e foarte bună. De unde aţi procurat-o?

Şerbănică nu sesiză ironia, destul de groasă de altfel, şi începu să bată câmpii.

— În sfârşit, Florence îmi dă dreptate. Această observaţie am făcut-o în urmă cu cincizeci de ani. Ce poate fi mai delicios ca un pahar de apă scoasă oportun din răcitor? Vă

asigur că nimeni n-ar putea susţine că am făcut abuz de alcool…

— În general vorbind, ai avut grijă să te menajezi, observă cu tâlc doamna Miga.

— Şi ce vezi rău în asta?

— Acu’ mă întrebi?

Nările Manuelei palpitară semnificativ.

— Sandy a căutat măsline verzi, dar n-a găsit. Îmi pare rău.

Se uita la soacră-sa, după patru ani de căsătorie, cu aceeaşi curiozitate vie şi avidă. În ce consta secretul ei? Cum izbutea să fie atât de desăvârşit elegantă?

„Bani nu au, de când o cunosc nu şi-a făcut o cârpă nouă, sunt cu treizeci şi şapte de ani mai tânără şi totuşi mă simt lângă ea ca o ţoapă, vopsită excesiv.“

Inventarie dintr-o privire toaleta doamnei Miga. Un *deux-pièces* cenuşiu de catifea, un smarald mare, agăţat de un firicel de platină, la rădăcina gâtului.

„Dacă le-aş pune eu, nu s-ar vedea…“

— Ai un strop de colonie, Manuela? Miros toată a ceapă, spuse Cecilia Brănescu intrând.

Se repezi spre doamna Miga şi-i făcu o reverenţă graţioasă. Era mică şi agitată, genul de femeie care nu poate pătrunde undeva fără zgomot şi riviere de exclamaţii, atât de mobilă încât oboseai doar privind-o. Purta şalvari de atlas alb şi o tunică violet, mărgeluită, care-i lăsa stomacul gol. Avea un cap de Pinochio simpatic, vioi, dar lipsit de sinceritate.

— M-am bucurat grozav când mi-a spus Manuela că veniţi şi dumneavoastră. Ce faci, scumpo, nu-mi aduci colonia?

— Cum merge cu şcoala? întrebă protocolar Florence.

Cecilia Brănescu era profesoară de biologie la un liceu din Colentina.

— Destul de bine, mulţumesc. Colectivul e plăcut, elevii de familie…

— Evident, observă bătrâna fără nuanţe, lumea bună preferă periferia…

— *Banlieue*-ul, interveni Şerbănică Miga, a avut întotdeauna farmecul lui. Se adresă celorlalţi: Am văzut blocurile noi din Balta Albă, sunt pur şi simplu epatante! E-pa-tan-te! Câtă graţie, câtă gingăşie, mi-au amintit de Veneţia…

— Seamănă al naibii…

— Din păcate, reluă Cecilia, trebuie să schimb două troleibuze până la şcoală. Arătaţi minunat, doamnă Miga! Unde sunteţi dumneavoastră, nu se mai vede nici o femeie. Nu ştiţi cât o invidiez pe Manuela că are asemenea soacră…

— Probabil şi Manuela invidiază pe altele, surâse liniştită Florence.

Doamna Miga, adorată toată viaţa – oriunde s-ar fi dus, era aplaudată, strălucitoare, captând spontan întreaga atenţie – se simţea extrem de derutată în faţa Ceciliei Brănescu. Nu înţelegea niciodată oamenii care se chinuie să devină simpatici, indiferent de împrejurări, indiferent de societate, la modul gratuit.

„Ce interes prezint eu pentru paţachina asta?“, se întreba de pildă acum, căci Cecilia, depăşind limitele politeţei amabile, o flata gros, fără jenă. „Nu reprezint pentru ei o relaţie care să merite să fie cultivată, cu Sandy nu vrea să se culce. E destul de iscusită ca să-şi dea seama că pentru el, patul Manuelei e cel mai ispititor şi că aşa va fi toată viaţa. În privinţa asta, îi seamănă lui Şerbănică, deşi aş fi preferat ca fiu-meu să fie mai puţin dobitoc.“

Cecilia avea la îndemână serioase provizii de tămâie. Se adresă bătrânului:

— Spuneţi sincer, domnule Miga, v-aţi propus să mă seduceţi?

— O! exclama cocoş bătrânul.

— Aveţi un costum superb, ultimul răcnet.

— E cupa lui Oprescu, scumpă coniţă. A studiat la Paris, vă imaginaţi…

— Puteţi să-mi daţi adresa lui?

Bătrânul rămase ca la fotograf. Florence Miga se amuza straşnic.

— Cum să nu! spuse. Aleea trei, parcela unsprezece, cimitirul Pătrunjel. Preciză: Oprescu i-a *cupat* costumul lui Şerbănică pe vremea lui Vasile Roaită…

— Vlădeştii, spuse brusc, fără legătură Virgil Brănescu, umplându-şi singur paharul, fac Revelionul la *Lido*.

Cecilia se răsuci şopârlă. Ochii îi sclipeau.

— Serios? De unde ştii?

— M-am întâlnit astăzi cu Bică, la TAROM.

Vorbea încet, mârâit, trebuia să faci eforturi ca să-l înţelegi şi din pricina asta, conversaţiile cu el erau repede abandonate.

— Cât îi costă? întrebă Cecilia.

— Şase sute. Trei sute tacâmul. Dar se mai adună bacşişuri, taxi, încă o sticlă de vin, tot felul de chestii…

— Şase sute de lei! suflă zdrobit Şerbănică. E o sumă importantă!

— Depinde. Ăia întorc banii cu lopata. Sunt dentişti amândoi.

— Oricum… suspină bătrânul.

I se părea pur şi simplu de neconceput ca cineva să cheltuiască atâţia bani pentru o singură noapte.

Manuela îşi înfipse ţigara într-un portţigaret lung şi subţire. Se aşează cu mişcări studiate pe canapea şi declară fără să-şi ascundă dispreţul:

— N-aş accepta pentru nimic în lume să fac un Revelion la restaurant.

— De ce? întrebă Florence, sincer mirată.

Ea una s-ar fi dus şi acum, ar fi lăsat totul baltă şi până acolo ar fi ţinut-o într-o goană.

Noră-sa zâmbi condescendent:

— Tu n-ai mai fost de mult, *maman*, nu ştii ce lume vulgară frecventează restaurantele. Coafeze, gestionari,

pedichiuriste… O, nu, mulţumesc! E de ajuns că mă ciocnesc cu ei pe stradă sau în troleibuz. *J'en ai assez!*

Florence îşi muşcă buzele. Şerbănică, fericit ori de câte ori găsea un paravan onorabil în spatele căruia să-şi camufleze avariţia, se avântă cu exclamaţii şi gesturi mari:

— Manuela are dreptate. Când plec în vacanţă cu Florence, trebuie, nu-i aşa, să intru într-un restaurant, într-o cofetărie…

— Confizeriile sunt ceva mai acceptabile, decretă Manuela. Cel puţin, nu miroase a ţuică şi usturoi…

Pronunţase usturoi cu buzele ţuguiate şi silă evidentă. Florence îşi înfipse adânc unghiile în palme. Îi venea să-i strige: „Ce miroseai tu în târla lui tac-tu, fă? *Coty*? *Roger Gallet*? *Soir de Paris*? Cu ce-şi parfuma şoricii şi caltaboşii?"

Se stăpânea greu. Nu-şi ţinuse niciodată gura, iar acum o făcea prima oară şi numai de dragul lui Sandy.

— Ca să nu mai discutăm despre serviciul deplorabil, se asocie Şerbănică Miga. Îţi aduc totdeauna solniţe începute, sosierele sunt pătate cu muştar, farfuriile reci…

Nevastă-sa îi strecură o privire ascuţită. În ultimii douăzeci de ani, fuseseră o singură dată la restaurant, la nunta lui Sandy. Când plecau la băi, mâncau la cantină, în mod excepţional intrau într-un Expres.

Sandy surâdea blând. Era un copil bun şi niciodată nu se simţea mai fericit ca atunci când toată lumea din jurul lui era mulţumită.

Discuţia lâncezi. Şerbănică Miga socotea în kilowaţi consumul de electricitate: peste tot, în debara, în bar, în bucătărie ardeau becuri mari. Tresări brusc.

— Florence! Acum îmi amintesc, ai uitat lumina aprinsă în vestibul!

— Şi?

— Desigur, nu contează… Totuşi e o imprudenţă…

Rămase cu gândul aninat de becul minuscul, chior, din pricina căruia nevastă-sa îşi stâlcea picioarele seară de seară, înjurând.

* * *

Paznicul Muzeului Chiusbaian, aflat în imediata vecinătate a casei Miga, clătină din cap:

— Pariez pe ce vreţi dumneavoastră că-s acasă!

— Ce te face sa crezi? întrebă colonelul.

— Se vede o geană de lumină. Ăştia când pleacă sting şi beculeţul de la candelă… Oameni strângători…

Locotenentul Moşoianu frână în dreptul porţii, coborî val vârtej, fluturând ordinul de percheziţie.

* * *

— O! Ce miniatură adorabilă! exclamă Cecilia Brănescu. N-am mai văzut-o la voi!

— Am cumpărat-o alaltăieri, la *Consignaţia*.

— Cat a costat? întrebă inginerul fără interes.

— O mie cinci sute… Ştiu că e scumpă, dar uită-te numai la chenar, ce fin e *uvrajat*! Când mi-a arătat-o vânzătoarea – pentru un mic *pour-boire*, îmi pune totdeauna deoparte câte o piesă care m-ar putea interesa – n-am rezistat. Ador maniera lui Fragonard.

Se uită în jur surâzând vinovată.

Florence înghiţi repede vermutul, ca să prindă puteri. Începea să fie prea mult. Pictura constituia partitura favorită a Manuelei. Se aranja totdeauna în aşa fel încât să aducă subiectul în discuţie şi atunci se dezlănţuia, simţeai cum vântul îi sufla în pânze. Maică-sa, nevasta măcelarului – o chema Floarea, dar bineînţeles, Manuela o înnobilase Fleur – fusese vreo cinci ani un fel de gardian la *Muzeul de Artă*. Acolo poşpăise Manuela câteva nume şi expresii de breaslă, completate cu vagi informaţii culese din broşuri de popularizare. Acum dădea de înţeles prietenilor şi

cunoştinţelor că ar fi predat cursuri de istoria artei la nu se ştie exact ce universitate populară, dar, din pricina dosarului, fusese silită să renunţe la catedră. „Papa era mare *boss* în industria cărnii, înţelegi, şi atunci când au descoperit…“

Pocnea din degete şi clătina capul cu senină şi înţeleaptă resemnare. Basmul o avantaja pe Manuela, constituind, alături de sănătatea fragilă, o justificare pentru faptul că nu lucra nicăieri. Având doar bacalaureatul, nu putea ocupa decât o slujbă oarecare, ori, Manuela era încredinţată de importanţa sa socială şi mai cu seamă, ţinea ca toţi ceilalţi să fie încredinţaţi.

Sandy luă casetofonul şi-l sprijini de genunchi. Îl admiră încântat, pipăi literele reliefate ale firmei şi vru să-i dea drumul.

Bătrânul asculta fermecat şi Florence îşi zise că s-a zaharisit de tot. Şerbănică îşi petrecuse pe vremuri trei ani în Italia, răscolind muzeele. Îi era, deci, la îndemână să sesizeze repede impostura nurorii. Se uită apoi la Sandy.

„Cu ce secrete de alcov l-o fi aiurit fata cămătarului, se întrebă Florence, ca să accepte circul ăsta? A copilărit într-o casă în care nu era nevoie să răsfoieşti *Larousse*-ul ca să afli ce-i aia o consolă sau mobilă cu semnătură.

— Mai dă-mi puţin vermut! spuse.

Aviatorul lăsă aparatul şi se repezi la măsuţa cu băuturi. Îi turnă, apoi rămase cu sticla în mână, uitându-se la ceilalţi. Cecilia îşi astupă paharul cu palma, Manuela i-l întinse cu un gest princiar. Sandy i-l umplu apoi îi sărută mâna.

— Ce tablou minunat! exclamă Cecilia Brănescu. Spune şi tu, Virgil! Nu, nu, vă rog, rămâneţi o clipă aşa!

Sandy, fâstâcit, zâmbea tont, nu ştia ce să facă. Cecilia îşi împreunase mâinile, extaziată, în vreme ce Manuela, păstrând aceeaşi poză surâdea condescendent.

— Parcă ar fi o scenă de la Curtea Angliei, nu, Virgil? Vasalul care-şi prezintă omagiul suveranei sale. Uită-te, Virgil!

Inginerul se uită sceptic şi aprobă mecanic:

— Exact… Curtea Angliei.

— Totdeauna am afirmat, reluă Cecilia păstrând tonul extatic, că Manuela are o prestanţă regală. N-am văzut la nici o femeie mişcări şi maniere atât de elegante. Nu-i aşa, Virgil?

Şerbănică, roşu la faţă, contempla scena mulţumit.

„Ce tânără spontană şi simpatică… Manuela şi-a găsit în ea o prietenă admirabilă…“ Declară tare:

— Maniere elegante! Iată ceva cu care azi, din nefericire, te întâlneşti din ce în ce mai rar… Femeile au devenit masculine, îmi vine să cred că doar florile au rămas graţioase.

— Doar florile au rămas graţioase, repetă Cecilia pe un ton elegiac… Ce minunat aţi exprimat adevărul ăsta, domnule Miga… Ca un poet…

Sandy începu să râdă şi se întoarse la casetofon. Bătrânul umflat ca un balon, râse gâdilat.

— Cândva am scris sonete, stimată doamnă. Cezar Petrescu mi-a apreciat mult încercările şi m-a încurajat să perseverez. Una din poezii, în special, îl emoţiona, aş spune chiar că îl făcea să vibreze adânc.

— L-aţi cunoscut pe Cezar Petrescu? se minună Cecilia.

— Am fost intimi… Ascultaţi numai o clipă. Începu să recite cu glas cântător: *Când fluturi ning pe lac,/Iar luna-şi ţese giulgiul, în serile de mai…*

— Baţi câmpii tra, la, la, la, aiurea în tramvai! i-o reteză pe şleau Florence. Ce naiba, Şerbănică, mi-e foame, nu-mi arde de versuri.

Manuela se uită semnificativ la Cecilia: „Nu ţi-am spus eu?“ Cu un sfert de oră înainte, se lamentase în bucătărie: „E îngrozitor de grosieră soacră-mea. Are maniere şi langaj de precupeaţă… N-ai să zici niciodată că e născută Perieţeanu… Din fericire, Sandy n-a suferit influenţa ei… A plecat de mic de acasă. Ştii cum e la aviaţie…“

— Dar, Florence! îngână Şerbănică brusc dezumflat.

Privirea bătrânei îl amuţi. Virgil Brănescu râdea pe faţă. Manuela se ridică:

— Lasă aparatul, Sandy! Ai adus *hors-d'oeuvres*-urile?

— Sunt pe masă.

Florence Miga mestecă între dinţi o sudalmă.

„Îi dă ordine de parcă i-ar fi valet şi dobitocul nici măcar nu miaună. Eu cel puţin îi spuneam slujnicei, *te rog*…"

— Ne aşezăm? întrebă Manuela.

Alexandru Miga dădu din cap.

— Vin imediat, iubito! Vreau sa pun caseta cu Elvis…

— Chiar! se entuziasma bătrânul. Sunt curios să văd cum merge. Am fost asigurat că e o piesă extraordinară.

Alexandru deschise scrinul şi scoase o casetă.

În aceeaşi clipă sună telefonul.

* * *

Locotenentul Moşoianu, asistat de paznic şi Persida Ionescu, se chinuia de câteva minute bune să descuie uşa familiei Miga, cu un şperaclu. Dăneţ îşi aminti peripeţiile subalternilor săi în cazul halucinant al celor trei cocoşaţi… Se descurcaseră greu amândoi, mai ales Azimioară care trebuise să desfacă şi un safe. Azimioară, gras, placid şi veşnic transpirat…

„Oare pe unde i-or sticli ochii?" se întrebă colonelul.

* * *

Ora 0:30

— Am dispus supravegherea casei. Acu', acu' pică şi sectoristul, spuse ofiţerul de serviciu al miliţiei din Ploieşti.

Locotenentul Azimioară îi mulţumi privind în noaptea spânzurată la ferestrele biroului. Hotărâse să ia relaţii despre vărul lui Gogan înainte de a-i suna la uşă. Cunoştinţa

cu nevasta responsabilului şi Coralia, femeia-cadână, îi întărise convingerea că întâlnise o familie cel puţin bizară.

Intră salutând un sergent major, evident smuls de la petrecere. Îşi corectă ţinuta zâmbind vinovat:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar, ştiţi, azi era ziua mea liberă şi, de, ca omul…

— Dumneata trebuie să mă ierţi, spuse Azimioară. Te-am deranjat.

— Nu-i nimic.

Omul îşi lăsase musafirii şi şpriţul, îmbrăcase grăbit uniforma. Locotenentul îi făcu semn să stea jos, scoase un pachet de Kent.

— Fumezi?

— Da, mulţumesc.

Îşi aprinseră ţigările. Azimioară îi zâmbi:

— Ce-or fi zis invitaţii dumitale când te-au văzut sărind direct în cizme?

— Sunt obişnuiţi. De-ai casei. Neamuri.

Vorbea cumpătat, cu măsură. Locotenentul trase fumul adânc în piept şi se interesă:

— Strada Licuricilor e in sectorul dumitale?

— Este.

— La numărul patru locuieşte unul Vintilescu. Are o casă titirită, gard de fier, grădiniţă la intrare.

— A, profesorul?

— Îl cunoşti?

— Cum să nu. Surâse. De doisprezece ani lucrez în sector.

— Ce fel de om e?

Sergentul-major îşi căută cuvintele ţuguind buzele. Emana o linişte ticăită, gospodărească. Ţi-l puteai imagina uşor acasă, chibzuind pe îndelete cum să pună mură turile, îndeplinind cu dichis operaţia.

— Ştiu şi eu? Nu mi-a dat bătaie de cap. Vine de la şcoală, îşi pune un halat şi începe să trebăluiască. Astă-vară şi-a ridicat singur un garaj.

— Cred că vorbim de persoane diferite, observă încruntat Azimioară, i-am văzut casa, dar n-am remarcat aşa ceva. Practic, n-are curte.

— A închiriat o palmă de loc în grădina unui pensionar, prin apropiere. Om aşezat.

O rostise cu admiraţie sinceră. Sensul, „nu ca alţii care îşi fac veacul prin cârciumi“, era limpede.

— Asta-i bine… spuse locotenentul gândindu-se la ceilalţi membri ai familiei.

— Fiul meu l-a avut la naturale, într-a şaptea. N-a lăsat pe unul corigent…

Azimioară surâse cu tâlc. Avea două vecine profesoare care primeau de regulă felicitări pentru că izbutesc să nu aibă restanţieri. Adevărul era altul, fetele nu voiau să-şi strice vacanţa cu meditaţii şi reexaminări… Sergentul acceptă liniştit ideea:

— Şi asta se poate. Aşa pare milos, omeneşte mereu calicii. La cutremur, când s-a clătinat şcoala, a stat toată noaptea să pună materialul didactic la adăpost. Ce-ar mai fi? A, da. E în combinaţie cu un cioban macedonean.

— Adică?

— O jumătate de turmă, vreo trei sute de oi, e a profesorului. Una peste alta, socotind produsele, mieii, blana, venitul se ridică frumuşel. Peste trei sute de mii pe an.

Azimioară îşi zise că exagerează. Îşi aminti apoi o poveste asemănătoare cu ciupercăria unui individ inspirat care făcuse avere speculând la maximum pivniţa.

— Nu ştiaţi figura? întrebă sergentul. Numai la noi în oraş sunt nouă inşi care şi-au investit banii în mioare, un actor, un avocat, câţiva ospătari.

— Lumea bună, observă locotenentul.

— Începutu-i greu, îţi trebuie bani, nu glumă. Pe Vintilescu l-au ajutat neamurile, au pus mână de la mână. Ospătarii se ajută singuri…

— Interesant. Spune-mi, te rog, îl vezi pe Vintilescu tăinuind un hoţ?

Sectoristul stinse ţigara presând-o cu grijă în scrumieră. Răspunsul echivala, se vede treaba, cu o condamnare, şi omul îl rumegă bine înainte.

„Trebuie să fie ardelean, îşi zise Azimioară. Prea le cugetă!“

În sfârşit, sergentul se hotărî.

— Depinde.

— Dar un criminal?

— Nu! Hotărât!

Azimioară se ridică.

— Îţi mulţumesc. Eşti liber.

* * *

Sergentul care supraveghea casa profesorului îi raportă că n-a sesizat nimic suspect. Azimioară îl rugă să rămână prin apropiere şi sună la uşă. O voce de bărbat se interesă:

— Câţi sunteţi?

— Unul singur, spuse locotenentul.

— Treci sub fereastră şi dă-i drumul!

Crezuse că au venit colindătorii. Azimioară restabili repede adevărul. Uşa se deschise larg şi Vintilescu se scuză uşor împleticit, îl pofti înăuntru. Din sufragerie răzbăteau hohote de râs, clinchete de pahare, muzică. Cineva răgea cu reală lipsă de aptitudini dar entuziasm un autentic cum beau oamenii buni, la televizor Corina Chiriac se străduia să-i facă concurenţă.

— Îmi pare sincer rău că vă deranjez, începu prudent locotenentul, dar trebuie să discut neapărat cu profesorul Vintilescu.

— În persoană!

Îşi ciocni călcâiele luând o poziţie de drepţi precară, apoi se amuză singur.

„Tot e bine că mai ştie cum îl cheamă,“ oftă Azimioară.

Îşi roti privirea în spaţiul strâmt, ocupat în bună parte de frigiderul Zil, o tricicletă pentru copii şi o grămadă de sticle, după toate semnele recent golite.

— Unde putem sta cinci minute de vorbă liniştiţi?

— De ce numai cinci minute? Adică nu vreţi să-mi cunoaşteţi familia?

— Desigur. Deocamdată…

— Casa mea, îl întrerupse profesorul străduindu-se să articuleze bine cuvintele, e casa dumneavoastră, cum spunea… o clipă… Îmi aduc aminte…

— N-are importanţă.

— Aşa e, frate, ce importanţă are? Se uită jur împrejur. Unde aţi pus paharul?

„Am încurcat-o! îşi zise locotenentul. Individul e rănit rău!“

Arătă o cameră din care nu răzbăteau behăituri.

— Putem intra aici?

Profesorul râse mult, cu lacrimi, începu să sughiţă:

— Aici, zise, se intră cu rândul. E toaleta.

— Ce-ar fi sa ieşim pe verandă?

— De ce?

— Mă gândeam că v-ar face bine puţin aer. Puneţi-vă paltonul pe umeri.

— De ce să-mi pun paltonul pe umeri? Deveni brusc arogant: Aha, cu alte cuvinte, vreţi să insinuaţi că m-am îmbătat.

— Nu, deşi e dreptul dumneavoastră. Îl luă olteneşte, surâzând dulce: În noaptea asta cine nu-i ameţit n-are nici un haz.

Vintilescu găsi cugetarea locotenentului plină de tâlc, o repetă cu luare aminte, apoi izbucnind din nou în râs, încercă să-l îmbrăţişeze.

— Hai să te pup că eşti dulce!

— Odaia dumneavoastră? se eschivă Azimioară punând mâna pe o clanţă.

— Da.

— Putem intra?

— De ce să nu putem intra? Luaţi-vă paharul.

Încăperea îndeplinea mai nou şi oficiu de garderobă, zeci de paltoane erau întinse pe divan. Un miros pătrunzător de parfum bulgăresc, trainic şi sănătos plutea în aer. Profesorul deveni brusc serios. Se interesă:

— Asta-i prima şcoală e care o inspectaţi?

— Poftim?!

— Nu sunteţi de la Ministerul Învăţământului? Parcă aşa aţi spus… În sfârşit, hai să mai bem ceva.

— V-aşteaptă neamurile, îi sugeră Azimioară cu intenţia de a aduce discuţia pe făgaşul dorit.

— Dă-i dracului de mitocani…

— Verişoara dumneavoastră, Coralia, mi-a făcut impresia unui om deosebit.

Vintilescu reacţionă prompt. Râse izbindu-şi genunchii cu palmele:

— Cine? Aiurita aia? Totdeauna am susţinut că excesul de lectură te tâmpeşte! E fanatică, cincisprezece ani a stat în Japonia să le deprindă vorba, până s-a încurcat cu un… ştii matale… Mă rog… Tot îşi face asta *harachiri*…

— A venit şi ea?

— Ce să vină, nene, înseamnă că n-o cunoşti!

— Locuieşte într-o garsonieră dublă, în acelaşi imobil cu vărul dumneavoastră, Andrei Gogan.

Ochii profesorului se îngustară. Răspunse fără chef:

— Aşa o fi. Vin rar la Bucureşti. Nu-mi place. Ce facem, stăm pe sec, domnule colonel?

— Locotenent, precizează Azimioară.

— Vă rog să mă iertaţi, n-am vrut să vă jignesc.

Părea sfârtecat de remuşcări. Încercă să îndrepte colţul covorului cu piciorul, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi peste paltoanele de pe divan. O măsuţă fragilă, plină de cărţi şi reviste, se răsturnă cu zgomot. Locotenentul oftă exasperat şi începu să le adune.

— Lăsaţi, tovarăşe inspector, spuse Vintilescu luptând să-şi reia poziţia verticală, se poate?

„Iar m-a avansat!“ observă Azimioară, ajutându-l să se ridice:

— Puteţi să-l chemaţi o clipă pe Andrei Gogan?

— Cum să nu, să-i caut numărul.

— Credeam că-i dincolo, printre invitaţii dumneavoastră.

— Aşi! Şmecherul s-a subţiat rău, nu mă mai cunoaşte…

Azimioară îl privi ţintă:

— Mi s-a spus că v-a căutat mai devreme…

— Andrei? Hm, să fim serioşi, nu l-am văzut de la cutremur.

Îşi apăsă îngreţoşat pântecele, sughiţând.

— Vă e rău?

— Cred că am exagerat. O clipă!

Se îndreptă bolid spre baie. Locotenentul se uită prin încăpere, gândindu-se cum să procedeze. Uşa se deschise încet şi apăru un cap de copil, tuns cu breton. N-avea mai mult de cinci ani.

„Proprietarul tricicletei“, ghici Azimioară făcându-i cu ochiul. Puştiul îi răspunse prompt, clipind strengăreşte, apoi întrebă:

— Ce faci aici?

— Te aşteptam.

— De ce?

— N-am cu cine sa mă joc, spuse serios Azimioară.

— Nici eu.

Intră trăgând un tractor de plastic. Se aşeză la picioarele locotenentului rulând jucăria încolo şi încoace pe parchet.

— Cum te cheamă.

— Dănuţ Vintilescu.

— Pe mine Azimioară…

Puştiul râse:

— Ce nume caraghios! Tu de ce nu bei?

— Dar tu?

— Nu mai am ce. A băut tăticu’ tot. Patru sticle de Pepsi…

Locotenentul tresări.

„Asta ar fi culmea!“

Recapitulă întâlnirea cu profesorul, cântărindu-i reacţiile.

— Mă minciuneşti, Dănuţ, tăticu’ a băut vin.

— Nu, că n-are voie. Ia medicamente.

Azimioară fluieră încetişor, a pagubă.

Profesorul intră clătinându-se. Locotenentul îl măsură surâzând.

— V-aş propune, spuse, să lăsaţi circul. Nu e de demnitatea dumneavoastră.

— Poftim?!

— Jucaţi admirabil teatru, mă declar convins.

Vintilescu era derutat, oscila între indignarea beţivului inconştient şi un rest de luciditate.

Locotenentul îl scoase din încurcătură:

— Hai să evităm scenele penibile, e în interesul amândorora. Pe scurt, cineva mi-a spus că din cauza unui tratament în curs n-aţi consumat toată noaptea un singur gram de alcool. Nu mă contraziceţi, m-aţi pune în situaţia să iau declaraţii musafirilor.

Profesorul se prăbuşi pe un scaun, îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Sunt un caraghios.

— Mă întreb ce-aţi urmărit?

— Hm! Credeam că în felul ăsta scap de întrebări sâcâitoare măcar până mâine. O prostie, desigur, în viaţa mea nu m-am comportat mai puşteşte.

Azimioară îi oferi o ţigară, fumară împreună. Zgomotele petrecerii întărite prin erupţii de râs punctau liniştea încăperii.

O voce sentimentală, tremurată se desprinse tânguitoare:

De-aş fi vântul cu miresme parfumate...

Voci groase recomandară făcând să clănţăne ferestrele:

Bea, bea, nu te lăsa/Uită că viaţa e grea...

„Dacă începeţi cu politica, eu am plecat!“ ameninţă cineva.

— Aşadar ştiaţi că o să vă caut? întrebă locotenentul.

— Mă aşteptam.

— V-a avertizat?

Nu răspunse. Se uita prin unghere evitându-i sistematic privirea.

— Pentru ce trebuia să amânaţi „măcar până mâine dimineaţă unele întrebări sâcâitoare“? reluă Azimioară. Parcă aşa v-aţi exprimat.

— E, totuşi, noaptea Anului Nou…

— Nu cumva pentru a-i da timp vărului dumneavoastră să dispară?

— Hm, puneţi nişte întrebări…

Azimioară privi deşteptătorul de pe noptieră. Minutele se scurgeau pe furiş, trecuse deja o jumătate de oră.

— Trebuie să vă amintesc, spuse, la ce riscuri vă expuneţi acoperindu-l pe Andrei Gogan? Sunteţi un om inteligent, m-aş mira să ignoraţi consecinţele.

— Mi-aţi făcut exact aceeaşi impresie, răspunse profesorul. Cum nu înţelegeţi că nu pot să-l denunţ? El şi Coralia sunt singurele mele rude. Ş-apoi e nevinovat! Andrei nu m-a minţit niciodată, sunt încredinţat că într-adevăr strada era pustie. Cine să depună în favoarea lui?

Azimioară îl măsură lung:

— Dumneavoastră nu ştiţi ce-a făcut?

— Ba da. Mi-a spus tot. Un accident. Copilul s-a aruncat pur şi simplu în faţa maşinii.

— Să fiţi oare chiar atât de candid? Scuzaţi-mă, nu vreau să vă jignesc. Însă nici un sugaci n-ar înghiţi istoria asta.

Fruntea profesorului se umplu de pliuri adânci. Întrebă răguşit:

— S-a întâmplat altceva mai grav?

— S-a întâmplat sau e pe cale să se întâmple. Ca să şteargă urmele delapidării, Gogan a pus la cale distrugerea magazinului.

— Imposibil! Andrei e un om corect.

— V-aţi întrebat de unde are atâţia bani?

— Dar are?

Locotenentul îşi aminti afacerea cu mioarele.

— Cert, de vreme ce v-a creditat cu o suma substanţială în ziua când aţi cumpărat oile şi îşi permite să întreţină o amantă costisitoare.

Profesorul îl măsură neîncrezător:

— M-a ajutat, într-adevăr. În problema relaţiilor extraconjugale însă, cred că aţi fost greşit informat. N-o cunoaşteţi pe nevastă-sa!

— Aţi auzit de Corina Manea?

— Nu.

— Ea e amanta vărului dumneavoastră. O femeie puţin frivolă, relativ inconştientă, dar spectaculos de frumoasă. Gogan i-a cerut să lase în magazin un casetofon-bombă, care urma să explodeze după ora închiderii. A acceptat, indirect era părtaşă la combinaţia responsabilului, numai bijuteriile primite periodic costă o avere. Lucrurile însă s-au complicat. Corina Manea l-a văzut pe supraveghetorul magazinului luând la plecare casetofonul. Un asemenea obiect în noaptea de Revelion e binevenit. L-a implorat pe vărul dumneavoastră să împiedice nenorocirea anunţând autorităţile, a insistat, s-a decis s-o facă singură. Andrei Gogan a încercat să o stranguleze…

Profesorul îl asculta cu o expresie imposibil de reprodus. Părul îi alunecase de pe chelie, cădea în şuviţe lungi de-a lungul urechii strângi. Rămase un timp fără grai, fără să se clintească, apoi scutură din cap.

— Nu cred!

— Nu vreţi.

— Nu pot să cred. Am sentimentul că îmi povestiţi un film american. O amantă seducătoare, un furt fabulos şi o bombă cu explozie întârziată care să şteargă urmele. Ne deterăm dracului!

— Din păcate.

— Hai să fim serioşi, asemenea poveste ţine de Hollywood. Altceva se întâmplă…

Locotenentul îl întrerupse:

— Adică vă deranjez în noaptea de Revelion, înşirând istorii picante pentru a vă convinge să mă puneţi pe urmele unui conducător auto imprudent. Aşa-i? Îl privi lung. În orice clipă bomba poate face zeci de victime! Am nevoie de Gogan. Numai el ştie la ce oră a fixat explozia.

Profesorul se foi nedecis.

— Nu insinuez că improvizaţi… Poate că femeia aia v-a indus în eroare. Ştiţi cum se întâmplă când intervine ruptura între amanţi… Cum mama dracului să cred? Îl cunosc pe Andrei de mic, am copilărit împreună, împreună am făcut şcoala, armata…

Amuţi. O expresie nouă, de consternare i se aşternu pe chip. Azimioară se aplecă căutându-i privirea.

— De ce v-aţi oprit?

Profesorul părea incapabil să articuleze un singur sunet, pur şi simplu începuse să tremure.

Locotenentul intui vag motivul.

— La ce armă aţi făcut stagiul militar?

— La geniu.

— Specialitatea?

— Amorsări şi demorsări de explozibile…

— Apoi?

— Mi-a cerut nişte bani şi scurta mea îmblănită…

Profesorul hotărâse să-i spună adevărul. Mergeau spre garaj. Chiotele petrecăreţilor umpleau cartierul, în general cuminte, cu vile discrete. Azimioară ordonă oamenilor puşi la dispoziţie de miliţia locală să înconjoare imobilul cu pricina, apoi îl întrebă pe Vintilescu:

— E înarmat?

— Nu ştiu. N-am băgat de seamă.

— Uitaţi cum o să procedăm. Veţi intra singur. Veţi pretinde că se organizează controale la ieşirea din oraş, sugeraţi-i să plece cât mai e întuneric.

Profesorul mărturisi:

— Vă spun sincer, mi-e teamă. Niciodată n-am fost vreun curajos.

— Este exact starea de spirit pe care ar trebui s-o încercaţi în asemenea împrejurare. Nu vă faceţi probleme, la prima mişcare suspectă intervin oamenii noştri.

Se furişase în curte zugrăvindu-şi pe piept semnul crucii. Locotenentul descifra atent fiecare zgomot. Un minut mai târziu, profesorul se întoarse extrem de tulburat.

— Garajul e gol.

CAPITOLUL VII

— Ce maşină aveţi? întrebă Azimioară.

— O Dacie 1300 roşie.

Locotenentul îşi notă numărul şi strecură sceptic carnetul în buzunar. Garajul, o cutie de tablă ondulată, rudimentar construită, nu-i oferea nici un indiciu.

— Unde iernează oile?

— La vreo douăzeci de kilometri, spre Vadul Sec.

— Un lucru e cert. Trebuie căutat exact în direcţia contrară. Hm, nu s-ar putea afirma că are deplină încredere în dumneavoastră. În sfârşit, hai s-o luăm altfel. Încercaţi să vă amintiţi nume sau adrese pomenite întâmplător de Gogan. M-ar interesa mai ales persoane despre care e încredinţat că nu le cunoaşteţi.

— Înţeleg, spuse profesorul rozându-şi unghia degetului gros. De pildă, nu mi-a vorbit niciodată despre neamurile din partea nevesti-si.

— Despre ele ar putea vorbi soţia lui abandonată, deci nu la neamuri se va ascunde.

— Colegi de şcoală?

— Eventual.

— Mă îndoiesc că l-ar primi. Am sărbătorit vara trecută douăzeci şi cinci de ani de la terminarea liceului. Andrei n-a venit şi nimeni n-a regretat.

— Trebuie să înţeleg că nu-l agreau?

— Cam aşa ceva. Ciudat, acum îmi dau seama că nici în armată n-a avut prieteni. La lucrurile astea nu te gândeşti…

Spaţiul restrâns şi gol accentua senzaţia de frig. Ieşiră în curte. Profesorul închise uşile garajului, apoi înţelese inutilitatea gestului.

— Ce-o fi fost in capul meu, mormăi… Auzi, să-i dau şi cheile de la maşină!

— Nu s-o ascunde el până la sfârşitul zilelor, comentă locotenentul.

Vintilescu îl opri, punându-i mâna pe braţ.

— Cred ca ştiu ce are de gând. Eram la Sovata, acum doi ani. Miliţia răscolea staţiunea căutând un spărgător. Mi-amintesc remarca lui Andrei: „N-are unde să se ascundă! Mai devreme sau mai târziu, tot îl înhaţă. În asemenea situaţii, ori încerci să forţezi frontiera, ori te dai prins…“

Azimioară privi îngândurat întunericul.

— Da, asta poate fi o idee.

* * *

Ora 1:00

Pe comodă, lângă casetofon, un orologiu mic de bronz bătu o dată. Doamna Miga căscă cu fălcile încleştate. „E punctul mort al petrecerii. De fapt, petrecerea asta a fost moartă de la început.“

Discuţiile lâncezeau. Şerbănică făcea eforturi să rămână treaz, inginerul Brănescu, bine ameţit, vorbea în pustiu, monoton şi neinteligibil, fără să-l audă cineva.

Manuela strânsese masa, aerisise, „nu suport mirosul de mâncare sleită, dacă o să vă fie foame, o să-mi spuneţi, nu-i aşa?“ şi acum flămânzeau. Florence clătină din cap: „Revelion cu tartine, pui de douăzeci şi unu de lei şi alune… Halal!“

Îşi reproşa că nu stătuse acasă. Un Revelion în *tête-à-tête* cu Şerbănică nu putea ispiti pe nimeni, dar în patruzeci şi cinci de ani învăţase cel puţin să-şi ignore bărbatul. Izbutea atât de bine, încât uneori era incapabilă să-şi amintească

dacă bărbatu-său petrecuse după amiaza acasă sau nu. Acum, ar fi stat întinsă comod, fără corset, n-ar fi fost obligată s-o asculte pe Manuela şi pe prefăcuta ailaltă mică.

Alexandru, obosit mort – bineînţeles, el suportase corvezile, aprovizionarea, curăţatul zarzavaturilor, spălatul vaselor şi câte or mai fi fost – urmărea conversaţia nevesti-si cu o expresie de adoraţie imbecilă.

„Ori eu m-am afanisit, îşi zise Florence, ori oamenii ăştia sunt tâmpiţi. Toată seara n-au discutat decât despre boarfe, maşini, ce vilă şi-au construit Săvuleştii la Grădiştea, Lada pe care şi-a cumpărat-o familia Dobre, mobila de export a Popeştilor, ce aur a adus inginerul dracu' să-l ia din Siria, chilipirul Marineştilor, bafta Cătăneştilor… Uite aşa o ţin de patru ceasuri. Le plezneşte inima de invidie şi-şi închipuie că bârfind şi împroşcând răutăţi, vila lui Săvulescu o să fie mai puţin frumoasă, Lada lui Dobre mai puţin bună, aurul din Siria vulgar şi fără valoare…“

— În realitate, declară cu suficienţă Manuela, pe mine viaţa la ţară nu mă amuză. E o infirmitate, îmi dau seama, dar natura nu-mi spune aproape nimic.

După ton, se vedea că gândeşte exact contrariul. „Infirmă pe dracu' o citadină înnăscută…“ În capul ei, asta adăuga substanţial la panoplia titlurilor de nobleţe. Florence îşi înăbuşi al doilea căscat. „Dac-o să citească cinci romane englezeşti despre nobilimea rurală a consumatorilor de porridge şi golf, o să-şi schimbe vertiginos opiniile…“

Cecilia Brănescu îşi pocni palmele, chipurile indignată.

— Infirmitate?! Lasă modestia, fetiţo, tu eşti croită din alt aluat. De câte ori mă uit la tine, am impresia că ai fost desprinsă dintr-un tablou vechi, de curte. Apropo, nu ştiu dacă ţi-am mai spus, păşeşti ca o marchiză.

— Aţi exprimat cum nu se poate mai bine impresia generală, spuse Şerbănică tapând uşor cu palma braţul noră-si. Manuela e imperială când păşeşte.

Bătrâna se uită la aviator care-şi reîncepuse naveta între bucătărie şi sufragerie, schimbând tacâmurile. Sugeră

moale:

— Ar trebui sa te mişti cât mai mult, draga mea. Nu-ţi lipsesc admiratorii.

— De pildă, urmă Manuela, azvârlindu-i o căutătură ascuţită, conacul lui papa din Măgura e un mic giuvaer. Cu câteva mii de lei, ar putea fi pus la punct. Şi totuşi, îmi petrec foarte rar acolo weekendul.

„Ah, da! jubilă doamna Miga. Uitasem repertoriul. Castelul din Măgura, dărăpănătura aia schiloadă, cu cârciumărese în curte şi blazonul lui Tănăsache: satârul şi cârnatul!“

— Te înţeleg, draga mea, rosti surâzându-i fermecător. L-am auzit într-o zi pe măcelarul nostru povestind că şi-a ridicat o vilă la Breaza. Lume rafinată…

— De ce n-o vindeţi? întrebă Cecilia.

— Papa ţine la tradiţii şi nu vreau să-l contrariez.

— Cred, spuse profesoara, fără să creadă nimic.

Şerbănică Miga picotea. Prinsese doar câteva vorbe şi-o luă razna:

— Tradiţii! Iată un cuvânt nobil care sună frumos în gura tinerilor noştri. Când aveam douăzeci de ani…

„…erai la fel de tâmpit ca şi astăzi“, spuse în gând bătrâna fără să-l mai asculte.

Simţea privirea Ceciliei, o iscodise toată seara plină de curiozitate dar n-o luă în seamă. „Peste jumătate de oră, mă ridic.“ O să mănânc ceva şi-o să mă culc. Mâine nu mă scol toată ziua. Am să ascult *France Internationale*, au programe drăguţe de sărbători, şi n-am să răspund la telefon. Şerbănică e invitat seara la Dumitriţă Haznaş. O să mănânce rahat despre petrecerea excepţională de la noră-sa, o să inventeze un meniu de *Athénée Palace*, dar din fericire n-o să fiu obligată să-l ascult.“

— Nu credeţi că am dreptate, domnule inginer? întrebă Şerbănică Miga.

Brănescu, urmând pilda Florencei, naviga pe alte mări. Răspunse într-o doară:

— Probabil. N-am ieşit de mult din Bucureşti.

— Pardon?! exclamă contrariat bătrânul.

Era limpede că inginerul picase din cer.

— Ce-ar fi să dansăm? propuse Cecilia îndreptându-şi trupul zvelt. Hai, Virgil, să ne dezmorţim puţin.

Inginerul îi azvârli o privire lehămeţită şi nu se clinti. Doamna Miga se uită la noră-sa. Ştia că nu-i place să danseze. Dansul îi scotea în evidenţă toate cusururile trupului lipsit de graţie. Alexandru, dansator pasionat, tăcea şi înghiţea. Acum, aştepta cu ochii la casetofon un singur cuvânt din partea nevesti-si. Manuela zâmbi condescendent.

— Dacă voi vreţi, eu n-am nimic împotrivă. Am să vă privesc cu plăcere.

— Chiar, tu de ce nu dansezi? se miră profesoara.

Manuela abia aşteptase întrebarea.

— O să ţi se pară ridicol, dar în privinţa asta sunt grozav de demodată. Găsesc neserios să transpiri şi să dai din picioare în braţele unui bărbat care de cele mai multe ori nici măcar nu e soţul tău.

Doamnei Miga îi veni să ţipe. Nu auzise niciodată o aberaţie mai jalnică. Şerbănică în schimb se uita la noră-sa fermecat. „Câtă maturitate şi simţ de răspundere! Nu ca Florence, frivolă şi cu picioarele pe sus de când o ştiu. N-a fost petrecere să nu-şi dea în petic. O viaţă întreagă s-a compromis, a căutat scandalul cu lumânarea.“ Îşi drese glasul decretând:

— A dansa înseamnă a conjuga vertical verbul a dori. Restabili succint adevărul: Observaţia aparţine, evident, francezilor. N-o să mă convingeţi că-i lipsită de bun-simţ.

Nimeni nu se înghesuia să-l convingă. Bătrânei îi sclipiră ochii: „Ce-ar fi să-i trag un charleston îndrăcit cu Sandy? Numai aşa, să crape fierea în ea!“

Se muie aproape instantaneu. Pe cine să impresioneze? Pe Brănescu, atât de ameţit încât dacă l-ai lua repede n-ar

şti să-ţi spună nici măcar cu aproximaţie pe ce meridian se află? Pe parvenitele astea două?

Dintr-o dată, doamna Miga simţi că-i compătimeşte pe toţi. Oamenii ăştia nu ştiau să trăiască, îşi stricau viaţa lor, o stricau şi pe a celorlalţi. Din prostie, ca Şerbănică, din snobism ca Manuela, cu voracitatea de animal mic şi egoist, ca Cecilia. Ea una, slavă Domnului, fusese zămislită altfel! Se măritase cu Şerbănică cedând insistenţelor lui taică-său, singura fiinţă, în afară de Sandy, la care ţinuse în viaţa ei. Perieţenii scăpătaseră şi bătrânul voia să-şi vadă fata cazată.

— Ai să fii fericită cu el, Florence! Are toate calităţile soţului perfect: avere, maniere şi imbecilitate.

— Nu-l iubesc.

— Nu ştii ce avantaje prezintă o inimă neipotecată, fetiţa mea. Toate şansele îţi rămân intacte.

— Mă îndemni să-l înşel?

— Aş fi un măgar dacă aş face-o, surâse conu’ Alecu, un ipocrit dacă n-aş face-o. În privinţa asta, instinctul femeilor e cel mai bun camarad şi consilier. M-am bizuit totdeauna pe el…

Avusese dreptate bătrânul? Dintr-un punct de vedere, da. Şerbănică înghiţise cu eroism hapuri pe care puţini bărbaţi sunt în general dispuşi să le înghită. De teama scandalului şi de a nu fi părăsit închisese ochii.

Din primii ani de căsătorie, Florence ieşea singură, ducea existenţa lipsită de restricţii a unei femei libere. Pe Şerbănică îl vedea uneori la prânz, comunicau prin slugi sau bileţele, duceau o viaţă complet separată, el cultivându-şi maniile de fată bătrână, ea amuzându-se. Şi se amuzase! Ce ştiu proştii ăştia despre petrecerile de altă dată? Cinci sute de farfurii spărseseră la *garden-party*-ul Ilincăi Vasilian, încercând să nimerească stejarul din fundul grădinii. Erau toţi paf, după două zile de petrecere. Paf, dar bărbaţii îşi păstraseră hainele şi cravatele, nu vedeai rimel scurs pe obrajii femeilor sau pudră brânzită. La patru-cinci

ore, îşi împrospătau machiajul şi odată cu el, apetitul de petrecere.

Dar celebra baie de şampanie de la doctorul Papazoglu? Obţinuse grecului concesiunea unui spital şi refuzase onorariul, o sută de mii de lei, din simplu capriciu. Papazoglu îi oferise zadarnic un briliant, o capă de şinşila…

— În fond, ce doriţi?

— O baie de şampanie!

— Poftim?!

— Am chef sa mă scald în şampanie. Umpleţi o cadă cu *Roederer* şi vă puteţi considera achitat.

Avusese un succes nebun dar şi scandalul fusese pe măsură. A doua zi, urla Bucureştiul. Doctorul deşertase două sute nouăsprezece sticle în cada de faianţă roşie. Florence în chiloţi bufanţi şi sutien, bine făcută şi bronzată la ultraviolete, se scăldase în lichidul auriu, sub ochii invitaţilor zdrobiţi de senzaţie.

Era totdeauna cea mai originală, scânteia seratelor, femeia despre care era de ajuns să ştii că participă la o sindrofie pentru a-ţi dori din tot sufletul să nu lipseşti. Dansa, cânta romanţe spaniole la chitară, tapa melodii de jazz, călărea, juca tenis, făcea yachting.

Pe colonelul Demetru, adevăratul ei roman de dragoste, îl cunoscuse la balul Cercului Militar. În costum de paj al luminăţiei sale Regele Soare, cu picioarele ei flexibile şi bine modelate, ţâşnind din pantalonaşii scurţi, cu părul negru pieptănat apaş în *accroche-coeur*-uri şi cei mai albaştri ochi care străpunseseră vreodată o măscuţă, Florence era adorabilă. Legătura durase douăzeci şi nouă de ani. Şerbănică nu consimţise niciodată să divorţeze. Cu timpul se obişnuiseră, intervenise comoditatea, singura lor grijă era ca Sandy să nu bănuiască nimic. Demetru murise cu patru ani în urmă de o embolie. Avusese impresia că-şi îngroapă unicul şi adevăratul ei soţ…

— Dormi, Florence? întrebă bătrânul.

Doamna Miga se dezmetici.

— Nu crezi că ar fi timpul să ne retragem?

— De ce, draga mea?

— Am obosit.

— Glumeşti, Florence, la cei douăzeci şi opt de ani ai tăi, n-ai dreptul să susţii una ca asta, declară galant bătrânul.

Era complimentul lui favorit, plasat ori de câte ori avea martori. Cecilia îşi izbi fermecată palmele.

— Superb! Ai auzit, Virgil? Se răsuci spre bătrâni: Dumneavoastră sunteţi de fapt ceea ce se cheamă un cuplu fără pereche. Adevărul e că la început şi noi ne înţelegeam perfect. În luna de miere, de pildă, soţul meu nu ostenea să-mi repete că-i vine să mă mănânce.

Inginerul, beat, mormăi fără cea mai palidă intenţie de umor:

— Acum îmi pare rău că n-am mâncat-o.

Cecilia râse galben. Alexandru se apropie de bătrână.

— Nici gând să plecaţi, mamă. Uite, mă duc să fac cafele şi o să ne înviorăm.

Manuela, căreia multiplele tipare îi spuneau că un Revelion decent nu se sparge înainte de şase dimineaţa, altfel înseamnă că oaspeţii s-au plictisit, se asocie:

— N-are nici un rost! S-aduci şi cupele de şampanie, Alex.

Cecilia exclamă încântată:

— O! Avem şi şampanie. E grozav!

„Face pe dobitoaca! îşi zise doamna Miga sâcâită. De cinşpe ori şi-a vârât nasul în frigider, ştie tot ce au ăştia în casă, până şi culoarea prezervativelor.“

— Ai grijă s-o frapezi bine, Alex, strigă Manuela peste umăr.

Şerbănică conchise la modul penibil:

— O, dar acesta este un festin regal! Ne răsfăţaţi.

— Vai, papa!

— Nu-i aşa, Florence?

— M-aş fi mirat să fie altfel, spuse bătrâna gândindu-se la platourile cu tartine.

Cecilia Brănescu îşi împreună palmele.

— Domnule Miga, am o rugăminte.

— Cu multă plăcere, coniţă, concedă generos şi emfatic bătrânul. Sunt servul dumneavoastră.

— Băgaţi de seamă! Toată lumea a auzit ce mi-aţi făgăduit. Nu mă mai puteţi refuza.

— Bineînţeles…

— După primul pahar de şampanie, acordaţi-mi un tangou. Presimt că sunteţi un dansator teribil.

Şerbănică, măgulit, roşu de confuzie, dădea din mâini, lăsându-se să se înţeleagă că e parolist.

— Desigur, sublinie cochet profesoara, numai dacă doamna Miga nu se opune.

— Dimpotrivă. Sandy, ai ghips în casă?

— Pentru ce? întrebă aviatorul din prag, chinuindu-se să desfacă sticla de şampanie fără zgomot, căci Manuela nu suporta împuşcăturile.

— Doamna Cecilia va avea curând nevoie de cantităţi substanţiale. Dansează cu taică-tu.

Alexandru nu-şi economisi surpriza. Întrebă râzând:

— Serios, papa? Să ştii că n-am decât rockuri.

— Nu-i nimic, interveni bătrâna. Şerbănică e universal. Le aduce pe toate la tangou.

Manuela făcu ordine pe masă, punând în faţa fiecăruia câte o cupă.

— Adu şampania, Alex, şi pe urmă să dai drumul la casetofon.

— Pregătiţi-vă, domnule Miga, ciripi Cecilia. Primul dans sunteţi al meu.

— Am promis.

„Numai să nu-l apuce apoplexia!“ se gândi Florence.

Alexandru se îndreptă spre casetofon.

— Bravo! Uite cine ştie să se distreze. Nu mameluci ca noi.

Florence intră în baie. Noră-sa o urmări cu privirea:

„Ce-i al ei, e al ei… Şi azi vipera are o siluetă perfectă. Din spate, cu coatele acoperite, poţi să-i dai treizeci de ani.“

* * *

Colonelul Dăneţ, palid şi crispat, le indică martorilor o canapea lipită de perete şi-i rugă să se aşeze. După toate aparenţele, soţii Miga părăsiseră casa în grabă. Uitaseră lumina aprinsă în cămară, un chimono portocaliu fusese abandonat pe masa din sufragerie, o pereche de papuci bărbăteşti stăteau în mijlocul casei, unul la oarecare distanţă de celălalt.

Dăneţ făcu întâi turul odăilor, apoi începu să caute sistematic casetofonul. Îşi împărţiră munca… Moşoianu cerceta dormitorul şi odaia alăturată, o cămăruţă în care se afla un divan cu lada plină de praf, un pupitru vechi galben, zgâriat cu briceagul, câteva rafturi cu cărţi de aventuri, iar pe pereţi poze din reviste vechi cu automobile moderne prin anii ’65.

„Odaie de student“, aprecie locotenentul amintindu-şi camera lui mansardată de pe vremea facultăţii.

Dăneţ rămăsese în living-room-ul uriaş, de fapt o sufragerie despărţită de hol printr-o arcadă. Lucra febril şi concentrat. Trăgea sertare, deschidea uşi, scociora cu lanterna fundul comodelor întunecoase, printre vrafuri de veselă, argintărie, feţe de masă şi lenjerie înghesuită de-a valma. Nu-i ardea de reflecţii, nimic nu-i era acum mai indiferent decât „psihologia interiorului“, una din temele pe care le dezvolta cu predilecţie înaintea subalternilor, totuşi gândul se formulă singur, separat cumva de spaima încleştată pe care o simţea înţepenită ca o piatră în stomac.

„Casa e îngrozitor de delăsată. Sunt totuşi oameni care au avut cândva bani. Chiar azi, tot ce se află aici ar însemna pentru foarte mulţi o avere…“

Paznicul de la muzeu atinse uşor braţul şoferiţei, interesându-se în şoaptă:

— De fapt ce caută?

— O bombă.

— O… ce?!

Persida Ionescu indică figura lividă a colonelului şi duse degetul la buze.

— Nu-i momentul sa discutăm, şopti.

— Mă gândesc… Muzeul e la doi paşi.

— Stai liniştit. Ceva îmi spune că am sosit prea târziu.

— Adică?

Nu-i răspunse. Se uita consternată prin casă. „Lucruri bune, scumpe, lăsate de izbelişte… Ce suflet o fi având femeia asta?“

Încerca să reconstituie chipul Florencei, de parcă portretul ar fi ajutat-o să înţeleagă mai bine. Privirea îi alunecă pe pereţi. Nu se pricepea la pictură, se născuse într-o odăiţă strâmbă, din fundul Colentinei, dar nu trebuia să fii mare cunoscător ca să-ţi dai seama că tablourile în rame grele de bronz, cum nu văzuse decât la muzeu, sunt de preţ, că oglinda cu chenar înzorzonat valorează multe mii de lei, iar mobila grea, complicată, alte zeci de mii. Covoarele splendide nu fuseseră scuturate de ani de zile – dacă târai puţin tocul pantofului, lăsai o dâră întunecată – bibelourile, vazele, lustra erau năpădite de praf. Pe un scrin auriu, într-o glastră de cristal, putrezeau cinci garoafe. Apa galben-verzuie, vâscoasă rămăsese doar de un deget pe fund şi Persida Ionescu îşi făcu socoteala că florile zăceau probabil acolo de mai multe săptămâni.

Locotenentul se ivi cu o expresie dezumflată.

— Nimic? întrebă colonelul.

— Nici urmă.

— Vezi in dormitor.

Era o încăpere rotundă, cu pat dublu, garderob, noptiere şi toaletă Empire, încă două scrinuri, un fotoliu mic de catifea şi o debara. Pretutindeni claie peste grămadă zăceau boarfe, cărţi, cosmetice, medicamente, ziare şi reviste, o jachetă bărbătească de casă şi două capoate de damă, un pachet adus de la Nufărul, patru perechi de

pantofi, două rochii de seară, azvârlite peste aşternutul răscolit. Moşoianu îşi duse disperat mâinile la cap şi încercă să o ia metodic.

„În regulă, *milady*, se adresă Florencei, în timp ce scotocea printre boarfe, nu eşti o gospodină! Te priveşte, la tine acasă poţi să umbli şi în cap. Ce nu pricep însă e de ce mama dracului mai ţii cinci dulapuri, şaptişpe scrinuri şi douăsprezece debarale?“

Când deschise şifonierul înţelese. Hainele erau ticsite, abia puteai strecura mâna printre ele.

„O femeie căreia i-au plăcut cârpele, îşi zise locotenentul. Cochetă, dezordonată şi indiferentă. Miga însă… Parcă Miga îl cheamă, e un băieţel zgârcit. Şi-a cârpit papucii de casă la toate încheieturile, au ajuns mai mult aţă decât piele, în baie nu există hârtie igienică, ci gazete tăiate cu răbdare, în dreptunghiuri exacte. Astea-s chestii de care se ocupă în general bărbaţii. Da, zgârcit şi grijuliu. Pe noptiera lui şi-a pus un plastic ca să protejeze lemnul. Pe noptiera doamnei nu există plastic, ci urme de pahare ude…“

— Ai găsit ceva? auzi glasul colonelului.

— Nu.

— Nici n-ai sa găseşti. Probabil au luat aparatul cu ei.

Moşoianu intră în sufragerie. În picioare, lângă masă, colonelul răsfoia un carnet cu coperte albastre, de carton.

— Clar, l-au luat, repeta înfundat. Dacă era în casă, îl găseam imediat, pe masă sau pe vreun bufet.

— Îmi permiteţi?

— Spune.

— Când îţi însuşeşti un obiect care nu-ţi aparţine, se naşte automat ideea că adevăratul proprietar îl va reclama.

— De acord.

— În cazul ăsta, bătrânul trebuia să-l ascundă foarte bine pentru a putea face faţă unei eventuale percheziţii.

Colonelul clătină din cap.

— Nu cunoşti bătrânii. Dacă Miga a presupus eventualitatea unei percheziţii, poţi fi sigur că în momentul

de faţă casetofonul se află la celălalt capăt al Bucureştiului, ceea ce cred că se şi întâmplă. Riscurile se asumă la douăzeci de ani. La şaizeci, prudenţa devine aproape maladivă.

Continuă să răsfoiască paginile caietului. Era plin de adrese şi numere de telefon, scrise clar, cu litere mari de tipar: Jeni pedichiurista, doctor Viorel Savu (Cantacuzino – serviciul ORL), Georgică instalator, Melania, Coşeriu – croitor, pompieri, miliţie, salvare, Cocoş – mecanic, Domnica – ghicitoare, Coralia Marinescu – doamna din Olăneşti, cu relaţii la spaţiu…

— Nu dau de blestematul asta de Alexandru, scrâşni colonelul urmărind cu degetul fiecare notaţie. Se uită la Persida. Sunteţi sigură că ăsta e numele pronunţat de bătrână?

— Categoric. Am un băieţel. Îl cheamă la fel.

— Înţeleg… Cu ce-şi încarcă oamenii existenţa! Ghicitoare, doamna din Olăneşti, Mişu Lefescu, acordeur pian, ai văzut vreun pian prin casă? – Drăghici – relaţie peşte Tulcea. Mirela, farmacia nr. 2, Ileana Crişan, cafea, unt ieftin şi cacao… Vladimir Rădulescu, untură viperă. Cel puţin vreo douăzeci de inşi înşiraţi aici sunt clienţii noştri.

Se îndreptă furios spre telefon şi ochind în caiet un număr la întâmplare, îl formă. Nu-i răspunse nimeni şi încercă altul.

— Alo? Casa Marinescu? Da, la mulţi ani, fireşte… Miliţia… Nu, nu-i o glumă, rămâneţi, vă rog, la aparat. Cunoaşteţi familia Miga?

— Aşa şi aşa! se auzi limpede vocea celuilalt.

Era glasul unui om bine dispus, cherchelit şi cam năuc.

— Fiţi vă rog atent o singură clipă. Trebuie să dăm neapărat de soţii Miga. Ştim că se află la un oarecare Alexandru. Aveţi idee cine ar putea fi? Unde poate fi găsit? E o chestiune vitală!

— Nimic nu-i vital, tăticu’! Lăsaţi-i să le priască sarmalele.

— Cine-i Alexandru?

— Habar n-am. Mă doare caracterul, dar trebuie să te părăsesc. Băieţii n-au carburant. Servus, bambino!

Moşoianu auzi măselele colonelului pârâind. Când Dăneţ începu să formeze alt număr, se uită prin bibliotecă. Trase la întâmplare o carte. Citi autograful autorului pe pagina de gardă.

„Lui Alexandru, cu cele mai distinse sentimente, Anton Vasiliu.“

— Cred ca am prins un fir, spuse Moşoianu, arătând volumul.

— Cine-i Anton Vasiliu?

— Un prozator contemporan foarte talentat.

Colonelul rămase cu receptorul în mână.

— Încearcă să-i dai de urmă, poate ai noroc.

Persida îi urmărea înfriguratã. Ar fi aprins o ţigară, dar nu îndrăznea. Paznicul adormise în colţul canapelei.

* * *

Şerbănică transpirase chibzuind cum să scape de invitaţia la dans. Când aviatorul introduse caseta, simulă cu un icnet ascuţit că şi-a lovit genunchiul de piciorul mesei. Cu excepţia bătrânei şi a inginerului, toţi se grăbiră să afle ce s-a întâmplat. Alexandru îl conduse în dormitor.

— E genunchiul cu fractura, papa?

— Evident.

— O să-ţi pun o compresă… Ce ghinion!

Florence îl urmări cu privirea întrebându-se cum poate fi Sandy atât de candid. Se uită la Cecilia. Profesoara ghicise trucul bătrânului şi surâdea incert.

* * *

— I-aţi dat un autograf pe ultima dumneavoastră carte, preciză Moşoianu arătând scriitorului volumul

Anton Vasiliu ridică din umeri.

— Asta s-a întâmplat, presupun, la o întâlnire cu cititorii. Vin, îmi spun numele şi le scriu. Regret, nu reţin cine e persoana.

Se aflau în vestibul, printre paltoane şi sacoşe. Locotenentul se scuză şi urându-i la mulţi ani, ieşi încruntat.

* * *

Ora 1:30

Pendula mică de lângă casetofon indica ora unu şi jumătate. Şerbănică Miga tresări şi căscă ochii. Se uită buimac în jur. Zâmbi, încercând parcă să se scuze că a adormit. Văzu farfurioara cu tort, pregătită în dreptul lui. Începu să mănânce, fixând lacom fiecare bucăţică.

„O să-l pocnească damblaua! îşi zise Florence strecurându-i o privire rece. Dacă-şi închipuie că o să-l plimb de la soare la umbră şi de la umbră la soare, se înşeală. Şi măcar de ar fi fost lucruri de soi! Dar bagă-n el numai ca să facă mâine economie la frigiderul lui.“

— Ce părere aveţi de un poker? întrebă aviatorul.

Doamna Miga îi zâmbi cald. Propunerea o făcuse de dragul ei. Îşi dădea seama că se plictisise cumplit, până la urmă nici măcar nu dansaseră, iar pokerul reprezenta cea mai veche şi statornică patimă a Florencei. Cândva jucase nebuneşte, pierduse sume considerabile, dar de cele mai multe ori câştiga. Avea fler, îndrăzneală şi niciodată nu se aşeza la masă cu bani puţini. Juca şi acum partide inofensive, meschine, la cinci bani deschiderea. Partenerii erau jalnici, pe măsura bugetului: Şerbănică, prudent şi cepebist, Melania Lupu, o prietenă din tinereţe cam capie şi Ioniţă Dragu, fost profesor de latină şi cel mai constant dintre admiratorii ei.

Hm, ideea nu era rea… S-ar mai fi înviorat puţin. Îşi filtră privirea, încercând să ghicească cu ce fel de parteneri ar putea avea de-a face.

Inginerul Brănescu, deşi beat, păru entuziasmat de idee. Se ridică de pe canapea şi se apropie clătinându-se.

— Hai sa strângem chestiile astea şi să tragem locurile.

— Cine mai joacă? se interesă Florence.

Nările îi palpitau, îşi simţea vârful degetelor zvâcnind. Manuela ridică nasul.

— Pe mine nu contaţi.

Inginerul îşi întoarse privirea, clipind mărunt.

— D… de ce?

— E un joc de gangsteri cu care eu, personal, nu am nimic comun.

„Hai sictir!“ îi zise în gând doamna Miga, şi-şi încleştă mâinile în poale ca să le stăpânească tremurul.

— Eu sunt al treilea, spuse Alexandru. Tu ce zici, Cici?

Profesoara se strâmbă.

— N-am chef.

— Ei, hai, surâse Alexandru, de dragul meu… Doar câteva mâini.

Şerbănică îşi umplu un pahar cu sifon şi o solicită pe tonul omului convins că e de ajuns să-şi exprime o dorinţă ca să nu fie refuzat.

— Puteţi încerca câteva mâini, coniţă Cecilia. Dacă toată societatea, nu-i aşa, vă solicită…

Insista, având încredere în abilitatea Florencei. După ce petrecuseră un Revelion admirabil, nu strica să se întoarcă acasă cu câţiva poli câştig.

— Pe dumneavoastră nu vă pot refuza, domnule Miga, ciripi profesoara. Ridică degetul arătător: Cu o condiţie!

Bătrânul o întrebă prudent.

— Anume?

— Să staţi în spatele meu.

Şerbănică, roşu drapel, se uită triumfător în jur.

— Florence, am sentimentul c-o să mă pierzi.

— Poate dă Dumnezeu, o scăpă bătrâna.

— Jucăm o oră, atât! anunţă Alexandru, ca s-o moaie cumva pe nevastă-sa.

— O oră… da… o oră…, acceptă inginerul, cu tonul individului care mai auzise de cazuri din astea… O oră şi pe urmă începem tururile.

— La cât deschiderea? se interesă Cecilia.

Inginerul ridică din umeri.

— Să zicem, cinci lei.

— O! exclamă Şerbănică.

Ar fi vrut să-i avertizeze că-i o sumă importantă, dar întâlni privirea bătrânei şi renunţă.

Alexandru aduse cărţile de joc. Florence se ridică sprintenă şi strânse farfuriile de pe masă. Noră-sa o privi cu dispreţ: „Cartofoarea! Până acum n-a mişcat un deget.“

Îşi strânse umerii şi se îndreptă spre bucătărie.

— Mă duc să vă fac cafele.

* * *

— În sfârşit, şopti Dăneţ.

Mâna îi transpirase de emoţie pe receptor. Moşoianu şi Persida Ionescu nu-şi desprindeau privirea înfrigurată de pe faţa lui.

— Alexandru Miga, deci… Fiul lor?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului râse gros.

— N-aş putea jura cu mâna pe Biblie că şi Şerbănică a contribuit la chestia asta. Că-i băiatul lui Florence, nu încap dubii.

— Îi cunoaşteţi adresa?

— Nu.

— Poate numărul de telefon.

— Habar n-am. O clipă. Nevastă-mea spune că-i pilot.

— Altceva?

— Cică s-a însurat cu… Zi-i mai tare, femeie! Cu o scorpie… Şi?… Şi mitocancă pe deasupra… Cam asta ar fi.

— Vă mulţumesc foarte mult.

Închise căutând privirea locotenentului.

— Moşoianu! Ia imediat legătura cu aeroportul Otopeni. Să-ţi dea adresa pilotului Alexandru Miga. Cât de urgentă-i problema, o ştii singur.

Locotenentul îşi privi reflex Globusul cronometru.

— E ora două fără zece, spuse colonelul care nu se uitase o singură dată la ceas.

* * *

Ora 2:00

Doamna Miga, cu privirea păienjenită, abia desluşi cărţile. Trei şeptari… O carte bună. Excelentă! Auzi ca prin vis glasul inginerului.

— Over!

— Pe şase! ceru Alexandru.

— Nouă! spuse scurt Florence.

Cecilia râse strâmb.

— Jucaţi dur!

Azvârli cărţile.

„Dur, pe dracu! îşi zise bătrâna. Nu-s nici cincizeci de lei pe masă. Când joci însă cu tanti Miţa şi naşu', nea Fane Sifon, pe boabe de fasole, numai pentru că afară plouă…"

Nu-şi duse gândul până la capăt. Da, nu se simţea bine, odaia valsa. Închise ochii şi se apucă cu mâinile de masă.

„Sunt obosită… Am călătorit douăsprezece ceasuri, azi noapte am dormit prost. Când te gândeşti, altădată jucam câte treizeci de ore în şir. Numai de n-ar fi altă belea."

Decartară. Doamna Miga ceru două cărţi, Alexandru trei, inginerul nici una.

„Eşti tu servit, gândi bătrâna, cum sunt eu regina din Saba. Totuşi asta-i ultima mână, trebuie să mă întind."

Cecilia, afară din joc, discuta cu Manuela.

— Cât să fie ceasul?

Fata măcelarului arătă cu bărbia spre orologiul de lângă casetofon.

— E devreme.

— Da… Mâine, de fapt, azi, o să dorm toată ziua. Pe doi, stau în casă. Mai am vreo zece lucrări de corectat.

— N-aţi încheiat situaţia?

— Astea nu-s extemporale, râse profesoara, înăbuşindu-şi un căscat.

— Dar ce?

— Referate de la cercul ştiinţific. Nu vreţi să pun puţină muzică? întrebă mângâind în treacăt casetofonul.

Inginerul răspunse prompt:

— Stai ţeapănă, cucoană!

— Îmbătrâneşti, Virgil, e primul Revelion când nu dansăm.

— Dansez poimâine destul cu mătura şi aspiratorul, îşi aminti Brănescu.

Florence filă greu ultima carte. Clipi de câteva ori ca să-şi limpezească privirea.

— Ei, cine vorbeşte?

Alexandru puse cărţile pe masă şi îşi împreună degetele sub bărbie.

— Eu! Passe-parole.

— Ţţ, făcu Brănescu, douăzeci şi cinci de lei.

Începu să numere banii. Manuela şi Cecilia deveniră atente.

— Nu-mi place să-l văd pe Alex jucând, şuieră încet nevasta aviatorului. Când mă uit la Florence, îmi dau seama că viciul e în familie. Bătrânul Perieţeanu, o ştie *tout Bucarest*, s-a ruinat la cărţi…

— Taică-său? întrebă în şoaptă profesoara arătând spre bătrână.

— Evident. Şase puţuri de petrol a pierdut la cazinoul din Monte Carlo într-o singură vară.

— Nu-ţi fă griji. E greu de presupus că Alexandru ar repeta istoria, deşi călătoreşte mult…

— Bineînţeles, n-am averile Perieţenilor, dar există totuşi în casa asta câteva obiecte de certă valoare, preciză Manuela.

Întrebarea dacă le-a moştenit de la cârnăţar stărui o vreme pe buzele Ceciliei. O alungă cu un surâs care încuviinţa şi se răsuci spre jucători.

Florence ceru scurt:

— Plus şaptezeci şi cinci!

— Sunteţi prea buni pentru mine, râse Alexandru.

Adună cărţile de pe masă şi începu să le amestece. Şerbănică Miga urmărea jocul gâfâind de emoţie.

— Plus o sută! spuse inginerul.

„Vrea să mă alunge“, observă bătrâna.

Plăti sec. Şerbănică speriat, sughiţă zgomotos.

— Florence, nu exagerezi? întrebă.

— Mă laşi?! Ce ai, domnule Brănescu?

— Nu cine ştie ce, răspunse inginerul gata să arunce cărţile.

— Sunt sigură.

— Aşi cu popi…

— Puţin. Trei şeptari.

Întinse liniştită bucăţile de carton.

— Perfect! surâse Brănescu. Aţi luat banii…

Florence clătină imperceptibil din cap.

„Nu joci rău, băiete, dar pentru cacialmale trebuie să ai capul limpede. După un kil de coniac, abia îţi aduci aminte ce-i ăla brelan…“

Se uită la noră-sa:

— Eşti drăguţă, Manuela, să-mi ţii cinci minute locul?

Surprinsă de tonul neaşteptat de amabil, Manuela se bâlbâi:

— Da… sigur… Cinci minute…

Florence trecu în dormitor şi se întinse pe pat. Îşi apăsă degetele pe pleoapele înfierbântate. Se simţea foarte rău, o

durea capul, urechile îi vâjâiau. „Am gălăgie în cap“ se plângea conu’ Alecu în ultimii ani de viaţă.

„Probabil asta e… Oricum, trebuie să plec, n-are nici un rost să dorm la ăştia…“ Îl strigă pe Şerbănică.

Bătrânul se ivi încântat, frecându-şi mâinile.

— Ai dat lovitura, Florence! De mult nu te-am văzut într-o formă atât de bună!

— Mi-e rău, îl întrerupse sec doamna Miga.

— Ce ai? Ce te doare? Exagerezi puţin ca de obicei, nu-i aşa?

— Încearcă să fii mai puţin tâmpit!

— Florence…

— Mi-e rău, n-auzi? Vreau să plecăm…

— Dar e o impoliteţe, Florence! După ce le-ai luat banii…

— Tocmai pentru că e o impoliteţe, las banii pe masă. Să joace Manuela în locul meu.

Bătrânul se holbă stupefiat. Din cauza consternării, glasul prinse accente subţiri şi ascuţite, de scapete.

— Ai înnebunit? Azvârli pe fereastră trei sute nouăsprezece lei? Am socotit fiecare ban pe care l-ai câştigat.

Bătrâna se ridică în capul oaselor, gemând de durere. Ochii furioşi păreau două suliţe oblice:

— Imbecilule! Mi-e rău, nu înţelegi?

— Ia un tranchilizant şi stai întinsă puţin. Peste zece minute ai să-ţi revii. Oricum, nu putem pleca imediat, Manuela s-ar simţi ofensată.

— De asta nu mai pot eu!

— Ş-apoi e păcat să nu gustăm Saint-Honorré-ul. S-a chinuit atâta mititica…

Perora în pustiu, ca de obicei. Florence clătină din cap.

— Eşti iremediabil tâmpit! Crăp, mă desfac! N-auzi?!

Şerbănică, pe care violenţele de limbaj ale nevesti-si îl paralizau întotdeauna, amuţi. Florence se lăsă din nou între perne. După câteva minute vorbi ceva mai calm.

— N-are nici un rost să le stricăm petrecerea. Adu paltoanele aici, fără să te simtă. O să ieşim pe uşa de serviciu.

* * *

Comandantul miliţiei din Ploieşti preparase două nes-uri concentrate, Azimioară scoase ţigările. Sorbeau lichidul întunecat cu ochii pe hartă.

— Drumul cel mai scurt spre frontiera cu sârbii ar fi Piteşti-Filiaşi-Turnu Severin, calculă locotenentul.

— Hm, greu de crezut ca ar încerca să treacă Dunărea înot în ianuarie. Opinez pentru frontiera terestră.

— Între Baziaş şi Beba Veche.

— V-aş sugera să nu ignoraţi nici celălalt traseu, din Ardeal. Dacă individul e abil, poate folosi şi altă variantă. Un ocol l-ar scuti de eventuale baraje.

— Cu condiţia să ştie că i-am ghicit intenţiile, spuse Azimioară, trăgând adânc fumul de ţigară. Oricum ar fi, e grăbit. Va încerca, sunt convins, să forţeze graniţa chiar în noaptea asta. Profesorul Vintilescu i-a dat cheile maşinii la zece şi jumătate. Are cel puţin opt ore la dispoziţie până se luminează.

Comandantul îşi privi ceasul:

— De Revelion, şoselele nu-s aglomerate. Dacă socotim o medie orară de o sută pe oră, în clipa asta e deja în Banat.

Azimioară luă legătura prin radio cu punctele de control de pe căile rutiere din perimetrul calculat, dând datele maşinii şi comunică grănicerilor semnalmentele lui Gogan. Se adresă pilotului:

— Spre frontiera cu sârbii, viteză maximă.

Elicopterul decolă greoi. Locotenentul văzu panglica şoselei pierdută undeva, în noapte, şi se întrebă ce punct o fi atins Gogan.

* * *

Responsabilul descifră tăbliţa indicatoare. Se apropia de Caransebeş. Retrase încet piciorul de pe accelerator, până când acul cronometrului îi indică viteza legală. Calcula febril ce indicii ar putea oferi văru-său miliţiei, apoi care ar fi prima măsură luată de oricare anchetator. Frână brusc scrâşnind:

„Cretin patentat! În orice moment mă poate aresta primul echipaj de miliţie!“

Coti pe un drumeag de ţară, parcă maşina la adăpostul unui dâmb şi se îndreptă spre o gară mică, zărită la vreo doi kilometri pe şosea.

* * *

Ora 3:00

Inginerul Brănescu începu a doua sticlă de coniac. Îşi turnă o porţie zdravănă – bea cu paharul de apă – şi sorbi încântat.

— Întreci măsura, Virgil! îl admonestă nevastă-sa.

— Aşi! Mă dreg!

În mod ciudat, părea mult mai treaz decât cu o oră sau două înainte. Trase ceaşca de cafea din faţa Ceciliei, întrebând inutil:

— Mai bei?

— Nu, poţi s-o iei.

Alexandru împărţea cărţile. Manuela îi urmărea crispată mâinile. I se părea că recunoaşte măiestria de prestidigitator a maică-si.

— Unde o fi doamna Miga? întrebă inginerul aranjând cărţile care cădeau în faţa lui, după volte prelungite în aer. Joacă superb… Se vede că are şcoală… Şi ce-mi place e că

nu trăncăneşte. Majoritatea femeilor, între două relansări, îţi povestesc de câte ori îl doare stomacul pe zi pe ăla micu'. Pe urmă te întreabă câţi bani să pună pe masă.

— Chiar! se miră Cecilia. Nici domnul Şerbănică n-a apărut.

Manuela îşi ţuguie buzele:

— Cred că i-am auzit ieşind prin spate… Puteau cel puţin să-şi ia rămas bun.

Alexandru roşi. Spuse încet, cu ochii în cărţi:

— N-au vrut să strice atmosfera, dând semnalul de plecare… De aceea s-au retras discret… Mama a lăsat toţi banii… Chiar şi ăia cu care intrase în joc. I-am auzit şi eu şi, din acelaşi motiv, nu m-am dus să-i conduc.

— Fireşte, trebuia să le găseşti o scuză, spuse Manuela.

— Scuză? Asta-i realitatea, draga mea.

— Când e vorba de ai tăi eşti inepuizabil.

— Credeam ca sunt „ai noştri", îndrăzni aviatorul.

Brănescu interveni conciliant:

— În sfârşit, chestia e cum o sucim mai departe?

— Propun să începem tururile, spuse Alexandru. Nu putem întrerupe, eşti în pierdere.

— La prima mână mă refac, mai ales că doamna Miga lipseşte…

Manuela îşi muşcă buzele furioasă. O enerva în primul rând faptul că Alexandru o contrazisese, se simţea nemulţumită că nu intuise o comportare elegantă, calificând-o exact de-a-ndoaselea. Iar lecţia o primea în faţa străinilor… Fără să şi-o mărturisească, îl invidia pe bărbatu-său pentru dezinvoltura lui în relaţiile cu oamenii, pentru uşurinţa cu care se descurca. Găsea totdeauna tonul, ştia ce are de făcut şi asta spontan, cu o politeţe desăvârşită, cu atât mai seducătoare, cu cât o simţeai firească, înnăscută. Manuela, stângace când evolua într-o societate pe care şi-o închipuia superioară, reflecta zile întregi asupra unei atitudini pe care trebuia s-o ia. Îl investiga discret pe Alexandru şi chiar pe Florence, recurgând la trucuri naive.

„Ca să vezi! O prietenă de-a mea care… mă întreba dacă… etc.“

Îşi amintea şi acum că se frământase două zile cu ocazia expedierii unei cărţi de vizită, cu câteva cuvinte de mulţumire „Trebuie s-o semnez sau nu?“ O deruta faptul că numele e tipărit pe verso. „Are rost, iscălindu-mă, să-l trec a doua oară?“

Pentru Alexandru, astfel de probleme nu existau şi Manuela îşi dădea seama cu ciudă de parvenită, că dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostit, ar fi râs cu hohote de asemenea mofturi.

Acum, în faţa Ceciliei şi a inginerului, bravă:

— Pesemne că nu sunt suficient de distinsă ca să descifrez manierele soacră-mi.

— Te răsfeţi, Ela, ai făcut-o de altfel toată seara, interveni profesoara. Ce naiba, ştii foarte bine că în materie de etichetă eşti inegalabilă. Chiar discutam cu Virgil. Este, dragul meu?

— Este, îngână inginerul amestecând cărţile cu gândul aiurea.

Aviatorul o cuprinse afectuos de umeri.

— E o neînţelegere, iubito, nimeni n-a vrut să te jignească. Peste o jumătate de oră sunt încredinţat că mama o să se scuze prin telefon.

— Un gest pe care eu nu l-aş fi făcut niciodată, asta ai vrut să spui.

— Asta ai înţeles?!?

Inginerul trase o gură de coniac şi stăpânindu-şi zâmbetul – avea părerile lui personale despre Manuela – se interesă bine dispus:

— Ei, jucăm?

— Da, spuse Alexandru. E pot parolat, nu?

Brănescu dădu din cap.

— Hai, Ela, nu mai fă botişor, insistă profesoara. Deşi trebuie să recunosc că eşti pur şi simplu delicioasă când te încrunţi. Te felicit, aviatorule, ai o nevastă adorabilă!

Inginerul îi curmă plictisit demagogia:

— Deschizi sau nu, madam?

— Cât ar fi?

— De la cincizeci la o sută cincizeci…

— Bine, o sută.

Manuela se retrase. Inginerul făcu pe trei, Alexandru pe şase, Cecilia azvârli cărţile enervată.

— Sunteţi nebuni!

— Câte? mormăi inginerul.

— Una.

— Perfect, amice. Eu tot una.

Alexandru, cu careu de aşi mascat, simulă că filează cartea. Se întreba febril cât să-i ceară, ca să nu-l sperie. Inginerul Virgil Brănescu, perfect treaz, zâmbi larg:

— Tu vorbeşti!

— Cinci sute! ceru Alexandru Miga încercând să pară calm.

Numără bancnotele răsfirându-le în evantai. Profesoara luă o ţigară din pachetul lui bărbatu-său şi scăpără bricheta cu o mână nesigură.

— Când oi mai juca eu cu voi poker, să-mi spui cuţu!

Inginerul îi făcu semn să tacă. Reflectă câteva secunde, apoi scoase portefeuille-ul de la piept.

— Cinci sute… Mda… O suma frumuşică onorabilă, distinsă chiar, declară leneş, uitându-se la Manuela. Numai că nu e rotundă. Cinci sute ai tăi, iubite, plus încă o mie cinci!

Alexandru îl privi lung. Nu putea descifra nimic pe chipul uscăţiv al inginerului. Era calm, jovial, şi cum ar fi spus Florence, puţin ciupit. *En pointe de vin…* I se răciseră mâinile de emoţie, nu mai ţinea seama de prezenţa Manuelei.

„Fie ce-o fi! Careu de aşi servit, ce dracu’! Nu prinzi cartea asta de zece ori în viaţă.“

* * *

Ora 3:15

Un sfert de oră, în pas de plimbare, despărţea locuinţa lui Alexandru de a bătrânilor. Doamna Miga, înviorată de aerul rece, se simţea ceva mai bine şi aproape regreta că plecaseră. Şerbănică, bosumflat, mergea cu nasul în pământ. Din case răzbătea zvon de petrecere prelungită, muzică, râsete şi chiote. La unele ferestre însă, luminile începuseră să se stingă.

— Nu mă mai doare aşa rău capul, constată cu satisfacţie Florence.

Şerbănică izbucni:

— Eram sigur că exagerezi, ca de obicei. Trebuia să deschizi puţin geamul şi să iei un antinevralgic.

— Mi se întâmplă prima oară să plec de la o partidă de poker înainte de a se fi isprăvit, surâse bătrâna. Poţi să fii convins că abia mă ţineam pe picioare.

— Nu sunt convins de nimic! ţipă gâtuit Miga. Şi nici n-am ştiut că ne putem permite să facem un cadou de trei sute nouăsprezece lei unor necunoscuţi oarecare.

Florence râse încetişor. N-avea chef să se certe. Bătrânul o privi surprins. Prinse curaj şi continuă:

— Am petrecut un Revelion minunat şi a trebuit să-l strici tu la urmă.

— Pe dracu’! Cu excepţia ultimelor două ceasuri, m-am plictisit crâncen. În viaţa mea n-am întâlnit două tâmpite care măcar să ajungă până la călcâiul noră-ti şi al belferiţei.

Şerbănică îşi înghiţi cuvintele: „A îmbătrânit şi a devenit geloasă pe două tinere prietene, care se completează admirabil. Manuela e distinsă şi cerebrală, Cecilia spumoasă şi *tellement primesautière*… Ca un copil.“

— Cât despre menu…

Florence dădu din mână a lehamite.

— Ce avea meniul? se miră bătrânul. Mi s-a părut perfect. Rafinat şi de calitate.

Doamna Miga, într-un acces de bună dispoziţie, durerea de cap încetase complet, îl luă de braţ şi-i vorbi cu glas împăciuitor:

— Hai să nu ne certăm, Şerbănică, chiar de Anul Nou. Totul a fost perfect, însă mie mi-e foame. Ce zici de un *petit-dejeuner* în doi, când ajungem acasă? Avem ouă fierte, pasăre rece, prăjitură şi dacă nu mă înşel, în cămară, o sticlă de vin vechi. Mi l-a adus Sandy.

Bătrânul, surprins de calineria Florencei, îi zâmbi nehotărât. Ochii albaştri străluceau ca safirele şi acum, în dimineaţa întunecată de iarnă, regăsea pe chipul ei tot farmecul care-l zăpăcise în tinereţe. Ceva firav, dar emoţionant, mişcă sub crusta groasă de răutăţi, ironii sângeroase şi lipsă de înţelegere pe care anii le aşternuseră între ei.

— Cum vrei tu, Florence, îngână tulburat... Ia stai! Ce-i asta?

Se opri înspăimântat în mijlocul străzii. În casă ardeau toate luminile.

— Să le fi uitat aprinse? întrebă bătrâna îndoindu-se sincer de o asemenea eventualitate.

— Exclus! Ţin minte, când am ieşit din curte, m-am uitat încă o dată.

— Sandy are cheie...

— Ei şi? Ce să caute Sandy la noi când are musafiri acasă? Ne-au călcat hoţii, precis!

Bărbia îi tremura, pe la colţul gurii i se prelingea un firicel de salivă.

— Hoţi, pe dracu'! Că ăia-s proşti să vină la trei dimineaţa când au avut toată noaptea la dispoziţie şi încă să scoată şi steagurile!

Florence avusese toată viaţa curaj şi încăpăţânare. Îşi zvârli capul pe spate şi o luă înainte.

— Eşti inconştientă! Trebuie anunţată miliţia.

— N-ai decât! Asta-i culmea, să nu pot intra la mine în casă decât cu ajutorul miliţiei.

Trânti portiţa de fier forjat şi parcurse cu paşi mari şi hotărât aleea pietruită.

— Florence! Gândeşte-te! ţipă Miga. *Te omoară!*

Bătrâna ridică din umeri şi introduse cheia în broască. Şerbănică rămase tremurând în curte.

* * *

Ora 3:20

Doi bărbaţi şi o femeie se uitau la ea ca la o fantomă. Doamna Miga încruntă sprâncenele şi declară ironică:

— Mă scuzaţi că am întârziat.

— Ea e! exclamă Persida Ionescu.

Colonelul Dăneţ se legitimă.

— Suntem de la miliţie. Am pătruns în locuinţa dumneavoastră siliţi de împrejurări şi folosind mijloace legale.

— Despre ce este vorba?

— Aseară, aţi luat un taxi de la Gara de Nord.

— Exact!… Numai o clipă, vă rog, să-l chem pe soţul meu, aşteaptă afară.

Se duse până în antreu. Scoase capul pe uşă şi îl strigă. Bătrânul intră în casă împiedicat şi năuc. Se uită la figurile necunoscute, fără să înţeleagă nimic.

Dăneţ, cu inima înnodată de spaimă, obsedat de scurgerea minutelor îi puse în temă.

— În taxi, continuă, aţi găsit un casetofon. Când aţi coborât l-aţi luat cu dumneavoastră.

Persida vru să spună ceva, dar privirea colonelului o opri.

— E o aberaţie! izbucni sufocat bătrânul. O aberaţie şi o ofensă. În viaţa mea n-am luat ceva care să nu-mi aparţină.

Colonelul îşi muşcă buzele. Ochii îi ardeau făclie. După toate calculele casetofonul putea exploda cel mai târziu în jur de ora opt dimineaţa. Gogan i-l înmânase Corinei Manea

la douăzeci şi treizeci de minute. Mecanismul oricărui ceas e reglat pe douăsprezece ore.

— Sunt încredinţat de tot ceea ce-mi spuneţi. Am presupus dintr-un bun început că având multe bagaje aţi luat aparatul din neatenţie. Se poate întâmpla oricui. Intenţia de culpă cade de la sine.

Florence se juca încurcată cu ciucurii feţei de masă. Şerbănică, derutat, rămăsese cu gura căscată.

— Trebuie să vă atrag atenţia că în aparat se află o bombă ce poate exploda în orice clipă.

Bătrânul se îngălbeni, apoi brusc, fără un cuvânt, se făcu mototol şi căzu pe canapea.

Locotenentul Moşoianu irupse pe uşă:

— Viitorului 19. Asta e adresa aviatorului. Am şi numărul de telefon.

Dăneţ se întoarse spre doamna Miga.

— Unde-i aparatul?

— La fiu-meu. Grăbiţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Formă singură numărul. Telefonul sună prelung, fără să răspundă nimeni.

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse Moşoianu. Probabil aţi greşit.

Aşteptară aproape un minut cu sufletul la gură.

— Unde puteau să plece? întrebă colonelul.

Bătrâna dădu din cap. Abia putea vorbi.

— Telefonul lor se defectează mereu. Sunt acasă…

Dăneţ dădu scurt din cap şi se repezi afară, urmat de locotenent. Doamna Miga fugi după ei.

* * *

Ora 3:30

Alexandru spăla vasele în bucătărie. Schimbase doar cămaşa şi îşi pusese un şorţ. Nevastă-sa făcea ordine în casă. Trântea ostentativ lucrurile şi din când în când, aducea câte o nouă tavă cu pahare murdare, scrumiere,

farfurii sau linguriţe. De când plecaseră soţii Brănescu, Manuela, împietrită şi inabordabilă, nu scosese o vorbă. Se mişca mecanic prin încăpere, aranja un scaun, îndrepta un colţ de covor. Simţea că-i plesneşte capul de furie.

„O să mi-o plătească dobitocul! Patru-cinci mii de lei spânzuraţi într-o clipă! A dat tot ce-am avut în casă! Crede că-s vremurile când ciocoaica de maică-sa îşi aprindea ţigara cu bancnote de o mie? Canalia!“

Aviatorul tăcea chitic, încerca să aranjeze vasele în bufet, fără să facă cel mai mic zgomot.

„Manuela e supărată… Are dreptate săraca… O să trec mâine sau poimâine pe la mama şi o să-i cer colierul mic de granate, care-i place atât de mult Elei… Brăneştii n-au procedat totuşi elegant.“

Ţârâitul strident şi prelung al soneriei îl lăsă nedumerit. „Cine naiba o fi la ora asta!“

Îşi şterse repede mâinile într-o cârpă şi alergă la uşă.

Florence îi căzu în braţe, plângând în hohote.

— Sandy!

În spatele ei se aflau doi bărbaţi cu figuri întunecate. Se simţi cuprins de spaimă.

— Nu înţeleg nimic… Ce s-a întâmplat?

Colonelul se strecură pe lângă ei şi intră în casă.

— Unde-i casetofonul? întrebă, privind agitat în jur. Doamna Miga rămase agăţată de umerii aviatorului.

— E o bombă înăuntru, Sandy! Poate exploda în orice secundă…

Moşoianu începuse să scotocească singur, intrând dintr-o odaie în alta.

— Bombă?! exclamă Alexandru aiurit.

— Da… Şerbănică l-a găsit în taxi şi ţi l-a făcut cadou… Am să-ţi explic.

Dăneţ tremura din tot corpul.

— Unde e?

— Iertaţi-mă…, îngână Alexandru fâstâcit… L-am pierdut la poker…

CAPITOLUL VIII

Manuela ieşi din baie în capot şi cu demachiant pe faţă:

— Ce s-a întâmplat?

— Închipuieşte-ţi, spuse Alexandru, în casetofon era o bombă. Dumnealor…

Colonelul Dăneţ i-o reteză:

— O să-i explicaţi mai târziu. Cine a luat aparatul?

— Soţii Brănescu… El e inginer… Virgil.

— Au plecat demult?

— Acum zece minute, cu maşina lor. Au un Fiat 1500 roşu.

— Unde stau?

— În Pajura… Aleea Măcin 18… E un bloc de cărămidă aparentă, chiar în spatele complexului de zece etaje.

Doamna Miga, prăbuşită într-un fotoliu, îşi ridică faţa descompusă. N-o mai ţineau nervii şi plângea fără să încerce măcar să se stăpânească.

— Au plecat?

— Da, spuse Alexandru. Acum povesteşte-ne şi nouă ce s-a întâmplat.

— Ţi-am spus… Mai mult nu ştiu nici eu… Trebuie să mă duc… Am lăsat casa vraişte, lui taică-tău i s-a făcut rău.

— Te conduc, mamă… Nu poţi merge singură în halul ăsta…

Se duse să-şi tragă ghetele. Pe chipul Manuelei se citea o umbră de satisfacţie ciudată.

* * *

Maşina soţilor Brănescu înainta în zigzag. Se îndepărtaseră de bulevard pentru a evita agenţii de circulaţie şi acum se îndreptau spre casă, cu ocoluri largi, pe străzi mai puţin frecventate.

O Dacie opri lângă trotuar, la mai puţin de zece metri… Şoferul, nedumerit de slalomul Fiatului roşu, aştepta să vadă ce-i în capul inginerului.

Brănescu şi nevastă-sa făceau haz nespus. Când ajunseră în dreptul lui, îi trimiseră bezele.

— Crapă fierea în snoaba aia! exclamă cu satisfacţie Cecilia. Fii atent, Virgil, o să ne rupem gâtul. Când am luat casetofonul, am crezut că i se face rău. S-a despărţit foarte rece de noi…

— Acum stă la colţ! sughiţă inginerul.

— Fii atent, Virgil!… Nu înţeleg, cine stă la colţ?

— Prostul ăla! L-a pus Manuela la colţ…

Cecilia chicoti încântată:

— De fapt cât ai câştigat?

— Bani gheaţă, vreo două mii trei sute… Aşa cred. Chestia mare e drăcia asta cu muzică.

Viră brusc, ocolind în ultima secundă un tei aflat pe colţul străzii.

— Uite unde şi-au găsit dobitocii să planteze copaci…

— Te-am rugat sa fii atent… Mâine am să-i dau un telefon Manuelei.

— Părerea mea, rânji Virgil Brănescu, e s-o laşi baltă.

— De ce?

— O să-ţi trântească receptorul în nas.

Se aplecă peste volan, încercând miop să desluşească direcţia. Cecilia râse:

— Eşti beat? N-are nici un motiv să-mi închidă telefonul…

— Bineînţeles că-s beat… Am troscăit un kil jumătate de coniac… Dar mintea îmi funcţionează… Ţi se pare civilizat

să le scoţi aparatul din casă, după ce ai mâncat şi ai băut la ei?

Profesoara ridică din umeri.

— Ăsta e pokerul. Ei au propus să jucăm.

— În fond, mie puţin îmi pasă… Sunt prietenii tăi…

Inginerul frână brusc, lăsând să treacă un autobuz. Nevastă-sa îşi pierdu echilibrul şi căzu peste el.

— Ce dracu’ nu eşti atent?… Şi pe urmă, ce să-ţi povestesc, am mâncat şi am băut, de m-aş aşeza acum la masă. Tot Revelionul i-a costat maximum cinci sute de lei. Şi-n banii ăştia intră şi o mânecă de la rochia Manuelei.

— N-avea mâneci, se hlizi inginerul… Pe tine te-a costat mai mult de Crăciun? Le-ai dat vin de şapte lei cincizeci în sticle de trei sferturi… Salam, pateu de ficat în vreo douăşpe combinaţii şi-un picior în fund…

Cecilia îşi aprinse o ţigară. Trase fumul şi replică superior:

— Mesele astea sunt simple pretexte de a petrece o seară împreună, nu să mănânci ca sălbaticii…

— Aşa crede şi Manuela, rânji inginerul… Urmă pe tonul omului obsedat de aceeaşi idee: Bătrâna e o forţă…

— Fii atent, era să intri în chioşc… Care bătrână? A, mama lui Sandy? Am auzit că a fost curvă mare. Avocatul Vintilă o cunoaşte bine…

— Joacă superb, decretă inginerul. Dacă rămânea la masă, nu-l lăsa pe fiu-său să intre în rahat. L-a ajutat tot timpul. Ştie dintr-un ochi ce carte ai.

Cecilia se gândea la ale ei.

— Povestea Vintilă că bărbat-su era cel mai celebru încornorat din Bucureşti… Şerbănică *le cocu*… Cică aştepta cuminte în curte să plece amanţii nevesti-si şi pe urmă bătea la uşă şi cerea voie… Era să intri în stâlp! Ai înnebunit?

— Cred ca ne-am rătăcit, mormăi inginerul.

— Eu cobor! ţipă Cecilia. Parcăm dracului maşina undeva şi vii mâine s-o iei…

Brănescu se uită buimac în jur…

— Da… cred ca ai dreptate… Habar n-am unde suntem. Mai parcurse vreo cincizeci de metri şi opri în dreptul unei vile florentine.

— Încearcă să ţii minte unde am lăsat-o…

* * *

— Nu-s acasă, spuse locotenentul Moşoianu, ieşind din bloc. Am bătut, am sunat, nu răspunde nimeni. Am trezit în schimb tot etajul.

Colonelul îşi muşcă buzele. Bănuise că n-au ajuns încă. Fiatul roşu nu se zărea nicăieri, iar locuri de parcare libere erau suficiente. Se simţea complet amorţit, groaza, un bolovan imens pe care-l purta de aproape şapte ceasuri, îi încovoiase umerii.

— Trebuiau sa se fi întors de mult, calculă locotenentul. Au plecat de la Miga cu zece minute înainte de sosirea noastră…

— Pană sau accident, spuse sec Dăneţ.

Farurile unui taximetru şovăiră la capătul aleii. Maşina opri la câţiva metri de ei. Şoferul aprinse lumina şi colonelul se uită crispat la perechea dinăuntru. Bărbatul, cu o mână plină de bancnote, încerca să plătească. Părea că nu poate să diferenţieze hârtiile.

— Ei sunt! şopti Moşoianu. Pun pariu!

Se repezi spre taxi. Inginerul râse bine dispus:

— Ai avut noroc, tinere! E liber.

Colonelul le privi mâinile. Bărbatul şi le ţinea în buzunar, femeia strângea sub braţ o poşetă mică, de mărgele.

— Familia Brănescu? întrebă Moşoianu.

— În persoană. Inginerul se distra de minune. Dumneavoastră?

Locotenentul se legitimă. Îi explică scurt despre ce este vorba. Dăneţ respira sacadat, nu avea curaj să-şi privească

ceasul.

— Ce chestie! sufla Brănescu căpiat. Auzi, Cici?

Femeia se strânse lângă el.

— Unde e aparatul?

Vocea colonelului răsună goală, dogit.

— În maşina noastră. Am parcat-o pe… Cum dracu-i spune?

— Veniţi cu noi să ne arătaţi, îl întrerupse Dăneţ. Repede, vă rog!

Îi indică Renault-ul miliţiei şi-i făcu semn să urce.

— Tu rămâi, Cici, spuse moale inginerul. N-are nici un rost să te mai trambalezi pe drumuri. Ai cheia?

Profesoara dădu hotărâtă din cap:

— Merg cu tine.

* * *

— De ce râzi, Răzvane? întrebă Cati.

Era o fată de vreo cincisprezece ani, subţire, cu o claie de păr creţ şi roşcat. Purta blugi şi sub o ie diafană, un tricou negru cu mâneci lungi şi guler rulat. Stătea întinsă de-a curmezişul divanului şi se juca, răsfirând clopoţeii unei brăţări de argint. De fapt, avea argint pe toate degetele.

Răzvan, rezemat cu coatele de pervazul ferestrei, chicoti. Întoarse capul şi i se văzu nasul mare şi cărnos, uşor încovoiat.

— Au parcat doi şmecheri vizavi… Gagiul e rănit rău. Pulbere… A uitat să încuie.

— Ia sa văd! îi sări în spinare Oana.

Avea vioiciunea puţin forţată, caracteristică fetelor foarte tinere, care încearcă să atragă atenţia cu orice chip. Semăna mult cu prietena ei, Cati. Aceiaşi blugi frănjuriţi, aceeaşi siluetă, tot ie, dar galbenă. O deosebea culoarea părului lins şi întunecat.

— Unde sunt?

— S-au dus! râse Răzvan. Uite, Fiatul ăla, de lângă stâlp, e maşina lor.

Florin, un lungan uscat cu ochelari şi coşurile de pe bărbie pudrate cu talc, se interesă pe tonul bărbatului de club, blazat şi flegmatic:

— În casa asta nu se mai bea nimic?

Răzvan se uită la sticla goală de lichior, o răsuci parcă surprins pe toate părţile şi o aruncă într-un coş de hârtii. Avea o gură lungă, de paiaţă şi când râdea, colţurile îi despicau adânc obrajii.

— Tăticu' are dreptate. Ce vreţi să radeţi?

Deschise cu aere de proprietar barul din bibliotecă. Înăuntru se vedeau mai multe sticle şi un set de pahare albastre. Arătă cu degetul, dând explicaţii de mare cunoscător:

— Votcă, whisky *Jockey Club*, de la poporul frate bulgar, ţuică valahă, gin imperialist. Pronunţaţi-vă!

Florin îşi muşcă buzele. Invidia degajarea lui Răzvan, admiraţia cu care se uitau la el Cati şi Oana, belşugul din casă… Dacă ar fi venit la el, nu le-ar fi putut oferi nici măcar un pepsi. Când Răzvan deschisese frigiderul, rămăsese cu gura căscată: icre, sardine, curcan în aspic, salam de Sibiu, răcituri. Mâncaseră pe săturate din toate, fetele dăduseră iama în prăjituri. Când i-ar fi îngăduit maică-sa, lui, asemenea urgie? Şi, încă fără să-i ceară voie, să-şi cheme amicii?

— Amalfi ai? întrebă vrând să-şi dea importanţă.

Oana se uită la el mirată:

— Ce-i ăla?

— Vermut cu votcă şi suc de portocale, explică expert şi cu glas baritonal Florin.

Răzvan se rezemă de bibliotecă. Vorbea cu ţigara lipită de buze. Auzise că numai francezii sunt în stare de performanţa asta şi se antrenase.

— Tţ! făcu. Firma nu ţine vermut.

— OK! Atunci poate să fie gin.

Răzvan umplu un pahar, apoi se uită la fete.

— Voi ce beţi?

— Tot gin, dar cu gheaţă şi lămâie, spuse Cati. Ascultă, babacii tăi la ce oră vin?

— *I don't know*, scumpo! Ce importanţă are?

Cati se strâmbă:

— N-am nici un chef să ne găsească aici.

— Fii sobră! Bătrâna nu suflă în faţa mea şi bătrânul nu suflă în faţa bătrânei.

Oana chicoti încântată. Îi plăcea Răzvan. La cincisprezece ani, era un bărbat şi jumătate. Când te invita la cinema, nu admitea să-ţi plăteşti biletul, proceda la fel când îţi oferea o prăjitură. Era singurul băiat din cartier care avea o Mobră şi ştia să se îmbrace. Oana îl măsură printre genele scurte şi dese. Îl găsea grozav de bine. Nu-i vedea nasul mare, nici gura prea lungă. Îi vedea doar puloverul minunat de mohair bleu, cămaşa cu carouri mărunte de aceeaşi culoare, blugii originali, ghetele cu talpă de crep, ceasul pătrat, electronic. Nu-i trecu nici o clipă prin minte că de fapt îi iubea hainele, atmosfera de prosperitate pe care o emana, barul din bibliotecă, magnetofonul, frigiderul… Că pe acelaşi Răzvan, îmbrăcat în costumul modest al lui Florin, nici măcar nu l-ar fi observat. Avea noroc şi de părinţi formidabili. Maică-sa era tehnician dentar şi câştiga cât trei bărbaţi. În fiecare zi venea cu plasa plină: cartuşe de Kent, whisky, cutii de bomboane, tot felul de cadouri. Răzvan nu se fălise când spusese că maică-sa îl purta pe palme. Într-o dimineaţă, învăţau împreună la fizică. La ora zece, doamna Petcu bătuse la uşă. Îi aducea micul dejun şi Oana înlemnise privind tava aceea. Ciocolată fierbinte în cafetieră de argint, brioşe calde într-un vas de jena cu capac, jeleu de caise şi dulceaţă de zmeură în farfurioare de cristal, jambon, pâine prăjită, ouă cu unt la pahar. Pe şervet era brodat „poftă bună!“, iar într-un vas mic cât degetul se aflau trei viorele. Răzvan se strâmbase: „Ce-i cu zarzavatul ăsta? Lăsaţi-vă de mofturi, tovarăşi!“

— Dansăm? întrebă Florin.

Oana şi Cati îl priviră ironic. Uite unde era Fred Astaire!

Cati căscă leneş.

— Inventaţi ceva! Mă plictisesc.

Cati îşi dădea aere de femeie fatală. În fiecare zi se lua drept altcineva, când Sophia Loren, când Mireille Mathieu, Silvie Vartan sau, în dispoziţii mai bizare, chiar Alain Delon.

Se pieptăna în consecinţă, privea printre gene „pierdut“, îşi fâţâia şoldurile de ied şi se credea irezistibilă. Din când în când, cădea pe gânduri şi zâmbea cu amărăciune. Întrebată despre motivul tristeţii, dădea acelaşi răspuns: „Voi muri foarte tânără… O presimt, o ştiu… În schimb, viaţa mea va fi extrem de intensă. Voi iubi cu toată fiinţa mea!… Voi *trrrăi* cu pasiune…“

Când pronunţa ultimele cuvinte, r-ul de la trăi, rulat pătimaş, devenea un adevărat tril.

— În regulă! spusese maică-sa, o femeie voioasă şi totdeauna bine dispusă, funcţionară la poştă. Până vei *trrrăi* cu pasiune, du-te şi ia-i lui bunică-tu o pâine fără sare şi un kil de borş. Nu dormi pe drum!

— Ah! suspină Cati. Cum nu mă înţelegi!

Băga o sticlă în plasă şi pleca serafică, aeriană şi un pic turmentată ca Sue Ellen…

Florin luă pachetul de Kent de pe masă şi i-l întinse:

— Vrei o ţigară?

Cati îşi strâmbă buzele scorojite, unse cu strugurel.

— Am spus că mă plictisesc.

Lui Răzvan i se aprinseră ochii.

— Am o idee de milioane!

— Să jucăm gajurile, nu? întrebă Cati sarcastică.

Florin roşi. Fusese propunerea lui acum câteva ceasuri. Răzvan dădu din mână.

— Fiţi atenţi! Gagiul a uitat maşina descuiată.

— Care gagiu? întrebă Cati.

— Tipul cu Fiatul de vizavi… Ce-ar fi să-i tragem o plimbare?

Florin făcu ochii mari. Când era emoţionat, mărul lui Adam îi sărea sub bărbie. Se bâlbâi.

— Dar ăsta-i furt… Furt curat.

— Furt pe dracu’! Ne plimbam un ceas şi i-o aducem frumos înapoi. Ce ziceţi?

— Ştii să conduci? întrebă Oana.

Pectoralii lui Răzvan se bombară, glasul deveni mai gros.

— Asta era problema? Când ieşim din oraş, babacul mă lasă totdeauna la volan. Puriul oboseşte repede.

Oana îl privea cu gura căscată de admiraţie. Cati se înălţă în coate. Îşi ţuguie buzele:

— Hm, ar fi ceva…

— Treaba voastră! spuse Florin. Eu nu mă bag.

Cati râse:

— Mă aşteptam…

Răzvan, ars de nerăbdare, se bâţâia de pe un picior pe altul.

— Ei, ce facem? Mergem?

Oana se uită în jur. Era mizerie, scrumiere pline, farfurii şi pahare murdare.

— Nu strângem întâi aici?

— La noi, declară suficient Răzvan, musafirii nu spală vasele… Are grijă lady Petcu. Daţi-i bătaie!

Deveniră dintr-o dată febrili, nerăbdători, emoţia le colora chipurile. Îşi îmbrăcară şubele îmblănite „Alain Delon“. Florin le privea cu invidie. Nu-şi dorea nimic altceva pe lume. Un magnetofon şi o şubă… „Poate peste cinci ani!“, îşi zise cu un oftat, încheindu-şi scurta ponosită, transformată dintr-un palton de-al maică-si. Stofa era de damă, un velur verde şi se simţea strivit de umilinţă.

Coborâră scările pe furiş, râzând înfundat, intraţi deja în clandestinitate. Florin încercă s-o ia pe Oana de mână. Ei doi erau pereche. O invitase la un meci de baschet, la sala Floreasca, văzuseră un film la Patria – opt lei epuizaseră dintr-un foc veniturile lui Florin pe o săptămână – veniseră

la Revelion împreună. Fata se smulse, aproape agresivă şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe Răzvan.

— Brr… Ce frig e! se scutură Cati. Care-i maşina?

— Veniţi după mine.

Răzvan deschise portiera şi se instală la volan. Se uită ironic la Florin:

— Ce-ai hotărât, tăticu'? Vii sau nu?

Florin văzu chipurile dispreţuitoare ale fetelor, îşi imagină îngheţat comentariile cu care aveau să-l foarfece după plecare. Încercă să pară flegmatic şi degajat:

— În sfârşit… Nu mă prea amuză, dar cum n-am altceva mai bun de făcut…

Trânti portiera şi se lăsă pe spate, ferindu-se să se uite la Oana. Răzvan scoase o sârmă din buzunar, o răsuci expert şi făcu contactul. Fiatul începu să alunece uşor. Cati şi Oana aplaudară, nebune de entuziasm.

* * *

Ora 3:50

Colonelul Dăneţ sări primul din maşină. Inginerul privea nedumerit în jur.

— Ce chestie! suflă. S-a evaporat.

Locotenentul Moşoianu îl cercetă surprins. Brănescu părea că se amuză de minune. Cecilia tremura în mantoul subţire, de seară.

— Clar, şopti, a dispărut.

— Sunteţi sigură că aici aţi parcat-o? întrebă Dăneţ.

Brăneştii răspunseră într-un glas:

— Absolut! Nu încape nici o îndoială, urmă Cecilia. Am memorat strada şi pe urmă casa asta – arătă vila florentină – o recunoşti dintr-o mie. Probabil a furat-o cineva.

— Aşi! făcu inginerul optimist. Bănuiesc că a încurcat cineva borcanele… În noaptea asta, suntem toţi matoliţi.

Aşa am păţit eu odată pe litoral. Ţii minte, Cici? M-am urcat în Fiatul unui doctor, cum dracu-l chema?

Colonelul Dăneţ se rezemă de stop. Nu vedea nimic în faţa ochilor.

CAPITOLUL IX

Ora 4,00

Mărfarul se apropia de frontieră. Gogan, agăţat pe ultima treaptă a unui vagon de vite, cercetă atent solul apoi sări pe un dâmb nisipos. Se rostogoli de câteva ori şi rămase întins pe burtă, până când trenul pieri în noapte.

Întunericul ţesea umbre dese, îngheţate de răsuflarea rece a vântului. Responsabilul îşi încheie canadiana până la ultimul nasture, ascultând lătratul înfundat al câinilor. La vreun kilometru se zărea o aşezare îngustă şi lungă. Luminile ferestrelor, unde oamenii îşi prelungiseră petrecerea, sclipeau îmbietoare. Gogan se apropie de capătul satului prudent, răstălmăcind fiecare zgomot. Tăie de-a curmezişul o grădină şi se lipi de un stog de paie, scoţând briceagul. Era o sculă nemţească, cu lama lungă, ascuţită brici. Frământa între degete prăselele reci, socotind că atâta vreme cât vântul bate dinspre uliţă, dulăul gospodarului n-are să-i simtă prezenţa. După un sfert de oră, apăru un copil cu ochii cârpiţi de somn şi se grăbi să intre în privata construită la poalele grădinii.

Gogan se furişă în apropiere şi când puştiul ieşi, dintr-un salt îi astupă gura cu palma. Băiatul n-avea mai mult de doisprezece ani. Clipi des, speriat, apoi se dezmetici şi clătină din cap în semn că a înţeles.

Responsabilul îi descleştă gura şi-l prinse de gulerul cămăşii.

— Cum te cheamă?

— Liviu.

— Uite care-i povestea, Liviule, daca eşti cuminte şi mă asculţi, nu păţeşti nimic, mai mult, te umplu de bani. Ne-am înţeles?

Băiatul începuse să plângă înfundat. Tremura din toate încheieturile. Reuşi să îngâne:

— Da.

— Câţi kilometri sunt până la graniţă?

— Trei.

— Cunoşti locurile?

Copilul rămase mut, lacrimile i se prelingeau şuvoaie pe obraji.

— Să nu minţi, Liviule, auzi? şopti Gogan zgâlţâindu-l! Să nu minţi!

— Nu mint, mă nene… Nu ştiu… Arătă spre frontieră. Încolo n-avem voie să ne jucăm.

Responsabilul scoase un teanc de sute:

— Dacă mă treci la sârbi, sunt ai tăi!

— Nu ştiu cărările, mă nene… Să mor eu! Cum te apropii, răsar grănicerii.

— Taică-tu-i acasă?

— Îhî. E ziua lui, se cinsteşte…

— Îl cheamă Vasile?

— Păi?

Se mai liniştise, îşi ştergea obrajii cu mâneca. Gogan era numai ochi şi urechi. Din casă răzbăteau chiuituri şi râsete.

— Cine mai e? întrebă arătând cu capul în direcţia ferestrelor.

— Ai noştri, alde naşu'…

— Da… spuse Gogan pe gânduri. Uite cum o să facem, Liviule. Ai să-l strigi pe taică-tu să iasă niţel afară. Atât, ne-am înţeles!

— Da.

Îl împinse lângă cerdac, topindu-se în umbră.

— Acum!

— Tată! Mă tată, măăă…

Repetă apelurile până când apăru un munte de om înduminicat, cu cămaşa desfăcută la gât. Văzu cuţitul lui Gogan sub bărbia băiatului şi înţelese repede cum stau lucrurile.

— Aşa, va să zică…

— Aşa! şopti responsabilul. Închide uşa şi ai grijă cum o suceşti! Ai mare grijă! La cel dintâi sunet, ăsta micu’ e mort!

Gospodarul trase uşa, rezemă zidul şi scoase zâmbind pachetul de ţigări. Afişa o siguranţă care nu-i plăcu lui Gogan. Nu-i plăcu nici surâsul, nici privirea batjocoritoare.

— Din câte bag eu de seamă, spuse ţăranul, ’mneata baţi cărări dosnice. Numai că nu le cunoşti rosturile.

— Ai ghicit. Mă treci dincolo şi îţi număr patru mii.

— Nici preţurile bag de seamă că nu le ştii. Patru mii se plătea acum douăzeci de ani.

— Asta-i tot ce am! Socoteşte restul în viaţa băiatului.

— Rea socoată faci ’mneata, domnule dragă.

Nu-ş slăbea din bătaia ochilor, zâmbetul nu-i părăsise o singură clipă chipul.

— De unde să ştiu eu, adăugă, că nu te-au împins grănicerii să mă încerci?

— Uită-te la mine, omule! Aşa arată un provocator?

— Câte n-am văzut la viaţa mea… Oftă: Sloboade-mi feciorul şi scoate miile.

Gogan rânji.

— Uite banii. Băiatul rămâne zălog.

— Bine o fi? întrebă gospodarul numărând liniştit teancul de bancnote.

— Bine, rău, asta e!

— Cum chibzuieşti ’mneata să-l trag după mine prin râpe, numai în cămăşuică, domnule dragă?

Responsabilul se foi nehotărât. Mierea din glasul ţăranului îi strecura venin în cuget. Chibzui în fel şi chip, apoi se hotărî:

— Cizmele şi paltonul copilului sunt în antreu, le-am văzut când ai deschis uşa. Scoate-le!

Gospodarul aruncă ţigara, clătinând din cap:

— Lasă-mi feciorul, domnule dragă, şi n-o să-ţi pară rău. Într-un ceas, poate mai puţin eşti la sârbi.

— Nu! spuse răspicat responsabilul. S-ar putea să fii un om de ispravă şi atunci îţi cer iertare că am procedat aşa, dar s-ar putea foarte bine să nu fii. Scoate-i cizmele şi paltonul!

Ţăranul le aduse. Îşi pierduse siguranţa şi Gogan oftă uşurat.

— Aş vrea să mă înţelegi. Sunt într-o situaţie disperată, şopti.

— Asta bag eu de seamă. Politic?

Gogan se decise să rămână la povestea îndrugată lui Vintilescu.

— Am călcat pe cineva cu maşina. Înfund puşcăria.

— Ceasul ăl rău!

— Ferească Dumnezeu! Întrebă repede: E adevărat că grănicerii sârbi sunt în înţelegere cu ai noştri?

— Este. Ieri, nu mai departe, l-au întors pe unu… Trebuie să ştii drumul poterelor şi într-o parte şi în alta. Îl măsură ţintă: Tot nu-mi iese din cap cum de-ai venit tocmai la mine…

— Din întâmplare.

— Hm! Eu cred că ţi-a şoptit careva vorba cea bună… Sunt singurul care îndrăzneşte să înfrunte potera. Gata, Liviule?

— Gata, tată.

— Păi să mergem. Ai grijă, omule, calcă numai pe urmele mele!

* * *

Colonelul Dăneţ deschise ochii. Sudoarea îi îngheţase pe frunte şi îşi zise că în zilele următoare se va simţi probabil rău. Avea o sinuzită veche, tratată de ani de zile inutil la Covasna. Soţii Brănescu continuau să facă presupuneri.

„Ce dracu' mai caută ăştia aici? Să mă lase în pace…"

— Puteţi pleca, le spuse cu o voce stinsă. Dacă aflăm ceva în legătură cu soarta turismului, veţi fi anunţaţi.

Virgil Brănescu scrută chipul colonelului. Ce văzu i se păru probabil suficient. Îşi luă nevasta de braţ.

— Hai, Cici! Chestia e unde găsim acum alt taxi. În fine… La mulţi ani şi succes!

Se îndepărtară. Inginerul iremediabil vesel, Cecilia zgribulită, impresionată de ideea că se aflase atât de aproape de moarte. Vorbeau tare şi glasurile li se auziră până dispărură după colţul străzii.

— Ghinion! scrâşni colonelul. În viaţa mea nu mi s-a întâmplat şi n-am auzit de ceva asemănător. Am impresia că totul e inutil.

Locotenentul Moşoianu îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi coborî ochii.

— Da, inutil, insistă Dăneţ. Îmi vine să cred că undeva e scris să se întâmple totuşi o nenorocire. Niciodată un obiect infernal nu s-a plimbat în felul acesta. O ştafetă a morţii…

Intrară în maşină şi declanşă sistemul radio.

— Atenţie! Către toate secţiile de miliţie din Bucureşti! Extremă urgenţă! S-a furat turismul cu numărul 11 B 2916. Este vorba despre un Fiat 1500 roşu. Înăuntru se află o bombă. Atenţie! Repet! Către toate secţiile…

* * *

— Habar n-am avut că eşti un şofer atât de grozav! spuse Cati. Ai talente ascunse.

Dăduseră drumul la tranzistorul de bord al inginerului şi răcneau toţi cu un entuziasm aproape de delir: *El bimbo!*

Până şi Florin izbutise să se antreneze şi acum, uitându-şi nemulţumirile, participa din tot sufletul la buna dispoziţie generală. Nu-i mai păsa nici măcar de privirile Oanei pe care ori de câte ori le întâlnea, păreau să-i repete: „Uite cum trebuie să arate un bărbat!“

„E un tip cu baftă, se consolă Florin. Asta-i situaţia. Are bani, nu-i obligat să care ca mine în fiecare dimineaţă apă caldă chiriaşilor mamei şi să le pregătească micul dejun, nu trebuie să cureţe zilnic zece kilograme de cartofi şi în timpul ăsta să dondăne lecţia de istorie sau verbe neregulate la franceză. La urma urmei, de ce nu m-aş bucura şi eu de norocul lui? Era mai bine să rămân acasă şi să ascult poveşti de pe vremea lui Tudor Vladimirescu? Asta dacă nu mi-ar fi găsit mama vreo treabă de făcut.“

Se găsea veşnic câte ceva. „Florine, dă fuga la farmacie şi ia un fasconal pentru domnul Nestor… Uite aici cinci lei, să expediezi o telegramă pentru doamna Fundoianu, nu uita să aduci recipisa… Curăţă mazărea, păzeşte borşul… Fă curat la domnul Simian. Are musafiri azi… Cheamă instalatorul… Cumpără un bec de 75 pentru bucătărie şi vezi dacă frate-tău şi-a făcut la matematică… fugi la mercerie, du-te la măcelărie, de ce nu ţi-ai cusut nasturii la uniformă?… Lasă tu cinematograful, nu de asta ne arde nouă, trebuie să punem murături, acuma-s ieftini gogoşarii… Alţi băieţi de vârsta ta câştigă o pâine, îşi ajută părinţii, eu te ţin singură în şcoli… De ce ai nevoie de doi lei? Nu ţi-a lăsat ieri domnul Nestor cincizeci de bani şi alaltăieri, Fundoianca un leu şi jumătate restul de la medicamente?…

Un viraj neaşteptat îi răsturnă unii peste alţii. Izbucniră în hohote de râs. Răzvan exclamă încântat:

— V-a plăcut cum l-am luat pe-ăsta?

Nu se simţise în viaţa lui mai formidabil. Conducea ca Mannix, cu o singură mână şi ţigara lipită în colţul gurii. Depăşea toate maşinile. Când şoferii frânau brusc, înjurând

de mama focului, veselia ajungea la culme. Oana, cu ochi lucioşi, agăţată de scaunul lui Răzvan, observă excitată:

— Asta nu mai e plimbare, e aventură.

Răzvan, fericit şi mândru ca un păun, întoarse capul spre ceilalţi.

— Acum barem s-o facem lată! Ce-aţi zice de-o excursie la Şosea?

Izbucniră toţi în urale.

* * *

Lucica Petcu îşi privea ceasul. De două ore stătea ca pe ace. Răzvan rămăsese singur acasă. Cel mult Florin avea să treacă pe la el. Avea încredere în Florin. Un băiat serios şi modest, ţinut bine în frâu de maică-sa.

Petrecerea asta nu-i făcea nici o plăcere. De fapt, nimic nu-i făcea plăcere dacă nu participa şi Răzvan. Îi dădea câte trei telefoane de la serviciu, nu-l lăsase niciodată să plece în tabără.

Gazda, o femeie masivă, cu ochi cenuşii, inteligenţi, se foia printre oaspeţi neobosită, aducea al treilea rând de cafele.

— Hai, Mitică, suflă Lucica, e târziu.

Bărbatu-său, bine legat şi cu o figură blajină, o cercetă nedumerit.

— Ce naiba te grăbeşti?! Ai mâine serviciu?

Pe obrajii Lucicăi apărură două pete roşii, mâinile îi tremurau. Nu suporta să fie contrazisă şi se enerva repede. Avea ochi albaştri, spălăciţi, un nas subţire ca o suliţă, buzele cândva frumoase şi arcuite făcuseră creţuri, boţite de o permanentă nemulţumire.

— Răzvan e singur, susură şarpe.

— Ei şi? Îl plouă? Îl ninge? N-are ce mânca? O dată pe an scoatem şi noi capul în lume şi atunci mă ţii pe frigare.

În general n-o contrazicea. Îi cunoştea cususurile, multe, unele grele, dar fire blândă şi cu oroare de scandal, Petcu se consolase de-a lungul anilor încercând să ţină seama doar de calităţile incontestabile ale nevesti-si. „E o soţie şi mamă excelentă, gospodină, econoamă şi – recunoştea cu onestitatea individului cumsecade – câştigă de două ori cât mine. Sunt maistru de douăzeci de ani şi o spun deschis: fără Lucica, n-aveam nici jumătate din cât am realizat…“

Petele de pe figura femeii deveniră vinete.

— I-am telefonat acum un sfert de oră şi n-a răspuns. Mi-e frică să nu i se fi întâmplat ceva.

— Vezi-ţi de treabă! spuse Petcu, ducând paharul la buze. O fi ieşit să ia aer sau poate s-a culcat şi a închis telefonul.

Lucica trase nervoasă de poalele de brocart chinezesc. Era o rochie scumpă, ca şi pantofii şi garnitura de gablonz de la gât. Dedesubt însă, furoul era cârpit, portjartierul vechi, numai franjuri. Nu-şi cumpăra niciodată lenjerie sau capoate, adică tot ceea ce în general nu se vede. Periodic, scotocea cufărul unei surori alegând sutiene, chiloţi, combinezoane abandonate.

Gazda aduse două farfurii de fursecuri palide, preparate cu margarină.

— Lucica le-a făcut. Completă maliţioasă sau realmente amabilă: Sunt delicioase.

Un tip rotofei, descheiat la gât, făcu cu ochiul:

— Nea Mitică, matale n-ai să mori de sărăcie!

— Lucica, să-i dai şi nevesti-mi reţeta, numai de n-or fi prea scumpe.

Un vecin de masă îşi vârî cotul în coastele lui Petcu.

— Bagă-n tine, Mitică! Ia cu curcan, să-ţi scoţi banii!

Rotofeiul se strica de râs.

— Bre, bre, bre, oameni buni! Nu mai fiţi aşa risipitori! Păi Petculeştii au prăpădit bani nu glumă! Luă un cornuleţ şi-l răsuci pe toate părţile. Au intrat în astea vreo două pâini intermediare şi o litră de magiun. Ce, îs de colo doisprezece lei?

Lucica asculta surâzând şters. O lăsau realmente rece glumele celorlalţi, nu-i păsa ce gândesc. Petcu în schimb fierbea. Era un Revelion cu participaţie şi-o implorase pe nevastă-sa să nu fie meschină.

— Ni s-a dus buhul de calici! De ani de zile bem, chefuim din pomana celorlalţi. Închide-le naibii gura! Ia-le un curcan, o gâscă, fă un tort că-mi crapă obrazul de fiecare dată. Când începe Vasile cu bancurile, îmi vine să intru sub masă!

Lucica se învineţise.

— Un curcan! O gâscă! Eşti nebun! Azvârli aşa cu miile de lei. Îţi pasă mai mult de alţii, decât de copilul tău!

— Paştele mă-si de copil! Nu-i lipseşte nimic! Şi hudubaia asta împopoţonată la care trag ca boul. Cu ce mă gâdilă dacă nu-mi intră un creştin în casă? Când a venit mă-ta de Crăciun, ai încuiat frigiderul cu cheia. Mâncai pe ascuns cu fi-tu în bucătărie.

— Ea ce mi-a dat mie? Şi ce te interesează pe tine relaţiile mele cu mama?

Dumitru Petcu, odată urnit, se oprea greu.

— Ce ţi-a dat?! Te-a făcut şi te-a crescut, amărâto! Am ajuns eu, gineri-su, să-i dau câte un pol, doi, fără să ştii tu. Te-ai dus la ea de Înviere cu două ouă jumătate. Cică „noi nu mâncăm mult seara. Un ou eu, unu Mitică şi jumătate copilu', că-i mic". De nunta soră-ti, i-ai făcut cadou o găină de douăzeci şi patru de lei, şi aia şchioapă…

— Am un copil, idiotule! Pentru el strâng să-i fie mai moale, să nu înceapă de la lingură ca noi.

— Şi de-aia i-ai vândut maică-ti oul cu un leu?! Şi dacă te calcă mâine tramvaiul? Cui laşi copilul? Ce roabă găseşte el să-l slugărească?

— Îi eşti străin, nu tată! urlase nevastă-sa. Duşman!

Lucica oftă şi se ridică de pe scaun. Se duse după gazdă, la bucătărie. Inventarie critic vasele murdare din chiuvetă, aragazul stropit de cafea, îşi zise că la ea acasă nu se întâmpla aşa ceva niciodată. Musafirii n-aveau decât să

petreacă, asta nu înseamnă că în bucătărie trebuie să fie grajd. Întrebă mieroasă:

— Pot să dau un telefon, Maricico?

— Bineînţeles. Ce-s mofturile astea?

— Aş mai avea o rugăminte…

Lucica Petcu părea că şovăie. În realitate, nu se jena deloc. Femeia aştepta cu mâinile ude şi apa curgea pe ciment.

— Ştii, tortul acela de fructe… Ţi-a reuşit foarte bine. Eu n-am făcut anul ăsta şi lui Răzvan îi place grozav. Dacă ţi-a rămas vreo felioară…

— Cu plăcere. Uite îl scot chiar acum din frigider şi-ţi tai o bucată.

Lucica se roşi de plăcere. Nimic n-o bucura mai mult decât chilipirurile. O sărută pe obrajii plini.

— Ştiam eu că eşti fată bună!

Ieşi din bucătărie şi se duse glonţ la telefon. Gazda privi în urma ei şi dădu din cap.

„În fond, e o nenorocită.“

* * *

Ora 4:15

Goneau cu nouăzeci pe oră. Răzvan ţinea geamul deschis, iar vântul le răcorea chipurile înfierbântate. Oana îşi strângea pletele răscolite, încercând să le înghesuie sub guler.

— E un Revelion de pomină! Niciodată n-am petrecut aşa de bine.

Răzvan se umflă.

— Vedeţi dacă-l ascultaţi pe Mandea?

Florin se uita pe geam. Stâlpii şi copacii goneau spre ei, şoseaua se aşternea netedă, îl ducea departe de casa cu bătrâni mulţi şi marchiză de sticlă galbenă. Fericirea îi umezea ochii. Era un copil cu bucurii puţine şi-şi dădu

seama cu un sentiment de uimire că era a doua oară în viaţa lui când se plimba într-o maşină mică. Prima oară însoţise până la Piteşti un vecin care-şi roda Dacia. Pentru câţiva lei şi când avea timp, îi făcea mici servicii. Îi cumpăra ţigări, îi spăla geamurile sau îi plimba căţelul, un baset gras şi bătrân.

— Gata, feciori! decretă Răzvan. Întoarcem.

Cati îl privi mirată.

— Spuneai ca mergem la Şosea.

— Nu ţine. E plin de şerifi. M-am gândit eu.

— Păcat, suspină fata.

Florin întrebă încet:

— Cât să fie ceasul?

Îşi aminti dintr-o dată că promisese acasă să nu întârzie peste ora trei. Trebuia pregătită masa de Anul Nou. Nu avuseseră timp în ajun. Maică-sa lucrase de după amiază şi se întorsese târziu.

„În fond, îşi zise Florin ce rost are să mă chinuiesc? Cu cât ştiu, pot fi angajat oricând într-un hotel sau într-un restaurant. M-aş umple de bani… Ce se întâmplă?“

Cati ţipă şi-şi astupă ochii. Farurile camionului îl orbiră pe Răzvan. Vină reflex şi intră într-un stâlp.

* * *

Ora 4:30

— Miroase a tutun, spuse Lucica pătrunzând în vestibul.

Dumitru Petcu îşi puse paltonul pe un umeraş, apoi îşi scoase galoşii.

— Nu ştiai că fiu-tău fumează? Unde credeai că dispar Kent-urile?

Femeia năvăli în casă ca o furie. Era întuneric, camera lui Răzvan goală. Când deschise lumina în sufragerie, rămase încremenită. Mizerie, dezordine, macrameul de pe masă pătat. Cu paltonul pe ea, descălţându-şi din mers pantofii cu

tocuri, alergă la frigider. Ochii i se înnegriră de furie. Rămase o clipă fără grai, apoi începu să-şi dea cu pumnii în cap.

— Cum nu vă e vouă milă de mine, ticăloşilor! Cum mă băgaţi voi de vie în mormânt! Bandiţilor!! Canalii ordinare!!!

Se lăsă istovită pe un scaun. Plângea scremut, se văieta, îşi smulgea părul din cap.

Petcu intră alarmat în sufragerie.

— Ce-ai cu mine, femeie? Ai căpiat?! Scoli blocul.

— Nemernicule! Ţi-am spus să nu-l lăsăm singur acasă. Uite ce-a făcut! Uită-te şi tu, beţivanule!

— Ce-a făcut?

— Nu vezi? răcni nevastă-sa. Eşti chior? Asta-i cocină nu casă. Mi-au golit şi frigiderul. Sta-le-ar în gât de nemâncaţi! Nu le dau tac-su şi mă-sa şi vin să se sature din mâncarea mea. Arză-i-ar focul să-i ardă! Jumate de curcan au crăpat!

Petcu ridică din umeri.

— Dă-l dracului de curcan! Nici pe mă-ta n-ai plânge-o aşa. La urma urmelor, tot ne-am scos banii. Am mâncat pe gratis la ăia.

— Idiotule! Cel puţin taci! Taci! Taaaci!!

Urla dezlănţuită, îşi smulgea hainele de pe ea. Cineva bătu în ţevile caloriferului, reclamând linişte.

— Ce ţi-am zis eu? mormăi Petcu. Ai trezit oamenii.

Lucica se ridică brusc. Ochii îi ardeau vâlvătaie, buzele vinete îi tremurau.

— Eu mă omor! Mă omor, nu mai pot! Să mă înghită odată pământul, să termin, să nu mai ştiu de nimic! Mă omor!

— Cum crezi, făcu placid bărbatu-său scoţându-şi cravata.

Începuse să se enerveze, dar deocamdată izbutea încă să-şi păstreze firea.

— Fir-ar a dracului de zgârcenie! Uite ce panoramă pentru o jumătate de orătanie. Ai mei aveau o laiţă şi-un

vătrai şi nu şi-au spus o dată du-te încolo.

Furios, dădu cu piciorul într-un scaun care-i stătea în drum. Femeia se holbă.

— Bestie! Animalule! Strici, spargi, dă-le şi foc!

Se lăsă repede în genunchi să vadă stricăciunea. Uşa vestibulului se deschise şi apăru Răzvan. Rămase cu spatele lipit de zid, neîndrăznind să înainteze. Petcu îl cercetă speriat. Mâneca scurtei era sfâşiată, pe obraz sângera o zgârietură adâncă.

— Ce-ai păţit?

Maică-sa, fără grai, se rezemă de masă. Parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Ce-i cu tine?

— Nimic… Am căzut. Atâta tot.

Bărbia îi tremura, pe obrazul livid ochii căutau în toate părţile.

— Cine a fost aici? întrebă Lucica.

Era tot cu paltonul pe ea, părul coafat cu o zi înainte, din cauza transpiraţiei, începuse să se lase. Petcu ridică mâna.

— Lasă asta. Spune-mi ce ţi s-a întâmplat!

— Nimic, n-auzi? Sunt obosit, vreau să mă culc.

Se uita ca de obicei la maică-sa, cerându-i ajutor din priviri.

— Lasă băiatul în pace. Aduc imediat spirtul… Vrei o farfurie cu supă fierbinte?

Petcu înaintă ameninţător. O dădu la o parte pe nevastă-sa, îl prinse de reverele yupei şi începu să-l zgâlţâie.

— De unde vii şi ce-ai făcut?

— Ce-ai cu copilul, beţivanule? ţipă Lucica.

— Vorbeşte sau te zdrobesc!

Răzvan se făcu moale şi începu să plângă.

— Am avut un accident… N-am vrut.

— Ce fel de accident?

— A lăsat unul maşina descuiată chiar la noi în faţă. Era băut.

Vorbea greu, poticnindu-se la fiecare cuvânt.

— Spune odată.

— Am zis că să ne plimbăm… O oră, nu mai mult. Pe urmă o aduceam înapoi. Am fost patru: eu, Florin, Cati şi Oana.

— Şi?

Răzvan ridică din umeri. Îşi muşcă buzele.

— Ne-am plimbat.

— Vrei să spui că aţi furat-o, derbedeule!

Lucica se băgă între ei… Încercă să desprindă degetele lui Petcu.

— Ce furt? Care furt? Eşti beat. Copilul s-a distrat şi el.

— Gura! urlă bărbatul. Va să zică aţi furat maşina. Mai departe!

— Când ne-am întors, scânci Răzvan bâţâindu-se de frică, am intrat într-un stâlp. M-a orbit un bou cu farurile. Eu n-am avut nici o vină.

— Aha! făcu Petcu respirând greu. E cineva accidentat?

Băiatul clătină capul.

— Nu. Cati are o vânătaie, mi se pare.

— Vânătaia mă-sii! răcni Petcu. Vorbeşte până la capăt. Nu fi laş ca un vierme. Ce-aţi făcut? Aţi anunţat miliţia?

— Nu.

— Aţi spălat putina, nu-i aşa?

Răzvan tăcu. Bâzâia cu capul în jos, scociorând covorul cu vârful pantofului. Petcu îl măsură o clipă cu pumnii încleştaţi. Îşi luă pantalonii de pe scaun şi începu să se îmbrace, scrâşnind din măsele.

— Ce vrei să faci? întrebă Lucia.

— Mergem împreună la miliţie.

Femeia îl privi perplexă.

— Ai înnebunit, Dumitre?

Petcu tăcu întunecat. Respira greu, oasele maxilarelor jucau sub piele.

— Eşti nebun?! Îl vâri singur în puşcărie? Nenorocitule! O să-l dea afară din şcoală, îl distrugi, îl mănânci fript!

— O să meargă cu mine, declară Petcu cu o linişte de gheaţă.

— Nu mă duc, scânci Răzvan, nu mă duc…

— O să mergi!

— Peste cadavrul meu! urlă Lucica. Numai aşa o să treci. Hai, omoară-mă! Omoară-mă!

Bărbatul îşi îmbrăcă haina, rosti la fel de îngheţat:

— Dacă o să fie nevoie, o să te omor.

Răzvan se lăsă pe vine şi îşi ascunse faţa în palme.

— Nu mă duc.

Taică-său îl săltă cu o singură mână. Îl pocni cu sete.

— Zdreanţă! După ce că eşti hoţ, tâlhar de drumul mare, mai eşti şi laş! Mă pot împăca cu gândul că fiu-meu e un pungaş, nu şi râmă. Mai bine-ţi crăp eu capul.

Lucica i se agăţă de braţ. Faţa răvăşită şi congestionată părea o rană vie.

— Dumitre! Dacă-l scoţi din casă, mă omor! Mă arunc de la etaj. Îţi jur pe capul lui Răzvan.

— Omoară-te! N-ai fost în stare să creşti un copil. Mobră, casetofon, ceas de aur, mâncare specială… Nu te atinge de şuncă, e pentru Răzvan, portocalele pentru Răzvan, odaia cea mai bună pentru Răzvan. Ce-ai izbutit, nenorocito? Ce-ai scos din el? Un terchea-berchea, un rahat cu ochi care se făleşte cu ciubucurile mă-sii.

— Mă omor…

Stătea ghemuită pe jos şi izbea covorul cu pumnii. Petcu se uită la fiu-său.

— Ascultă-mă, băiete! De venit, tot vii cu mine. Aş prefera s-o faci însă de bună voie, să înţelegi ceea ce mă-ta n-o să priceapă până la capătul zilelor. Când e vorba de tine, e fiară. În viaţă, prima greşeală apasă cel mai greu. Şi când n-o plăteşti, face pui. Odată şi odată, o să-mi dai dreptate. Nimeni n-o să-ţi taie capul, ai să-ţi primeşti pedeapsa şi atât. Dar n-o să-ţi fie ruşine de tine, o să te simţi un om întreg şi n-o să tremuri de frică ori de câte ori ai să vezi o uniformă.

Înainte de-a ieşi, se uită la nevastă-sa. Gemea, i se vedeau degetele încleştate în păr.

— Du-te şi te odihneşte, îi spuse cu blândeţe neaşteptată. Ne întoarcem repede.

* * *

Ora 4:30

Fusese ideea colonelului să sondeze locatarii blocului florentin. Peste drum se aflau o alimentară şi o cooperativă de încălţăminte, în stânga clădirii un mic scuar, iar în dreapta, un atelier de croitorie particular.

Privind manechinul gol din vitrină, locotenentul îşi aminti de un film italian văzut în copilărie, *Lunga noapte a anului 1941*. I se părea că trăieşte o noapte asemănătoare. Revelionul rămăsese undeva departe, aproape se mira că oamenii circulă şi se uita surprins la bărbaţii congestionaţi, dezveliţi la gât şi cu pălăriile date pe ceafă care-şi căutau un sfert de oră cheile. Nevestele lor, înfrigurate şi obosite, căscau nervos cu bărbiile înfipte în piept.

Blocul avea opt apartamente. Moşoianu, sceptic – „cine dracu stă de Revelion la geam? Ori dormi, ori bagi în tine de nu te mai poţi scula de la masă“ –, începu cercetările metodic, trezind două familii de pensionari de la parter. Unul din bătrâni, cu o mutră năsoasă, cu privire clandestină şi pijamaua prinsă într-un ac de siguranţă, fusese bine de tot! Când văzuse legitimaţia locotenentului, îl poftise în casă: „Un moment, vă rog, până-mi iau valiza.“

— Uite unul pe care nu-l poţi lua prin surprindere…

La etajul întâi nu răspunsese nimeni, la etajul doi locatarii celor două apartamente petreceau împreună. Erau atât de beţi, încât habar n-aveau cum îi cheamă, iar un tip slăbănog, cu o expresie stranie, avea nu se ştie ce treabă cu lustra.

Dăneţ, crispat, fuma ţigară de la ţigară. Se mişca maşinal şi la un moment dat, urcând scările, trebui să se agaţe de balustradă.

— Vă e rău? întrebă Moşoianu.

Colonelul nu răspunse. Îşi zise că ar fi trebuit să dea măcar un telefon acasă, apoi ridică din umeri. „Oricum nu le lipsesc.“

Maria Ciolacu, o femeie între două vârste, cu privirea limpede, le deschise imediat. Era în capot, îngrijit fardată, cu mărgele şi cercei, şi singură. Pe divan se vedea o carte cu coperţile întoarse *Crăciunul lui Hercule Poirot* şi-o scrumieră cu câteva mucuri de ţigară. Brăduleţul brumat cumpărat la florărie dădea un aer sărbătoresc încăperii. Era un interior aerisit, intim şi agreabil.

„Aviatorul ăla pierde într-un ceas venitul lui pe-o lună sau două, ăştilalţi de jos se caţără pe pereţi, altul are ce are cu lampa, iar asta stă gătită la cinci dimineaţa de parcă s-ar duce la teatru şi citeşte fleacuri! Nu se poate să fie toţi nebuni. Şi atunci?…“

Maria Ciolacu şovăia vădit stânjenită. Era evident că ştie ceva. Locotenentul insistă, repetând a douăzecea oară aceleaşi fraze.

— Explozia poate avea loc în orice clipă. Vieţile a zeci de oameni se află în pericol.

— E destul de neplăcut, spuse femeia dându-şi degetele pe spate. Îmi sunt vecini, oameni cumsecade de altfel, şi n-aş vrea să se işte neînţelegeri între noi. Astfel de lucruri se interpretează… În sfârşit, l-am văzut pe băiatul doamnei Petcu intrând într-o maşină parcată vizavi de noi. Era cu încă trei prieteni.

— Când l-aţi văzut? întrebă febril colonelul.

— Acum vreo jumătate de oră cred… Poate patruzeci de minute. Nu m-am uitat la ceas. Tocmai aeriseam… Fumez mult şi odaia e mică.

Se luă după ei, insistând:

— Vă rog foarte mult, să nu le spuneţi că aţi vorbit cu mine.. Acolo stau. Apartamentul şaisprezece.

— Băiatul are tată? întrebă Dăneţ înainte de a apăsa pe buton.

— Da, bineînţeles.

„Ciudat! gândi colonelul. De ce a zis atunci băiatul *doamnei* Petcu?“

* * *

Ora 4:45

Dumitru Petcu îmbrăcat, gata să iasă pe uşă, îi privi năuc. „Cum naiba l-au dibuit atât de repede?!“

În spatele lui, Răzvan tremura. Se agăţă instinctiv de mâneca lui taică-său, rostogolind priviri înfricoşate.

— Chiar la dumneavoastră veneam, spuse Petcu. Poftiţi înăuntru.

Lucica făcu ochii mari şi-şi netezi reflex şuviţele de pe frunte. Dăneţ o măsură scurt. Îi văzu faţa umflată de plâns, expresia răvăşită, hainele în dezordine şi scoase un mormăit semnificativ: „A fost scandal mare aici.“

— Dumnealor sunt de la miliţie, îi explică bărbatu-său. În problema accidentului…

— Ce accident? întrebă speriat colonelul.

— O să vă explice fiu-meu. De aceea veneam la dumneavoastră. Vorbeşte, Răzvane!

Lucica trase două scaune de sub masă.

— Luaţi loc… Să ne iertaţi că e deranj.

Dăneţ dădu sâcâit din mână.

— Spune, băiete, unde ai făcut accidentul?

— Pe Colibaşilor, colţ cu Făgăraş… Am intrat într-un stâlp.

Vorbea încet, privindu-şi des vârful pantofilor.

— Victime? întrebă locotenentul.

Răzvan dădu din cap.

— Nu… Doar eu… o zgârietură.

Lucica îl luă pe Răzvan de mână, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l înhaţe colonelul.

— Copii fără minte. Nu şi-au dat seama ce fac... Vinovat e ăla care-şi lasă maşina aşa, vraişte.

Privirea lui Dăneţ o făcu să amuţească.

— În maşină se afla un casetofon, interveni Moşoianu.

Răzvan se uită la el, apoi îşi coborî iute ochii.

Locotenentul se interesă ca şi cum chestiunea ar fi fost elucidată:

— L-aţi luat cu voi?

— Nu... Nu cred.

Petcu îl prinse de umăr.

— Uită-te la mine, Răzvane, ai luat casetofonul?

— Nu.

— L-a luat altcineva?

Băiatul îşi muşcă buzele.

— Înăuntru se află o bombă, rosti uscat colonelul. Poate exploda în orice secundă, poate a şi explodat.

Lucica scoase un ţipăt şi-şi trecu braţul pe după umerii lui Răzvan. Îl strângea isteric.

— Cred... mi se pare că l-a luat Florin... Florin Georgescu, un coleg de-al meu. Eram toţi foarte zăpăciţi.

— Mama lui ţine un soi de pensiune, explică Lucica. Nu-i aşa, Răzvane?

Îşi închipuia că greutatea culpei s-a deplasat de la fiu-său şi încerca cu febrilitate să fie serviabilă.

— Mda... Locuiesc la ei nişte bătrâni.

— Unde stă Florin? întrebă locotenentul.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu ştiu. N-am fost niciodată la el.

— Răzvan! exclamă Petcu.

— Pe cuvânt nu ştiu, tată. Maică-sa e a dra..., e foarte severă. Nu-l lasă să cheme pe nimeni. Aşa spune Florin.

Colonelul păli. De astă dată era convins, nenorocirea nu putea fi evitată. O clipă avu sentimentul că se va nărui. Se prinse de marginea mesei şi respiră de câteva ori adânc. Se uită la femeie cu o privire rătăcită.

— Îmi puteţi da un pahar cu apă?

CAPITOLUL X

Ora 5:00

Anton Simian aţipise în hol. De frica doamnei Georgescu, proprietara pensiunii, aprinsese un singur bec. Căpătase însă permisiunea, când va veni Didi, să le aprindă pe toate. În lumina săracă, chipul fostului profesor de limba latină părea alcătuit din umbre. Şuviţele de păr albe, lungi, alunecau în găvanele tâmplelor, bărbia ascuţită se rezema în gulerul prea larg. Era un bărbat înalt şi uscăţiv, de-o politeţe ireproşabilă, timid.

În holul sumbru, mobilat sumar – o canapea cărămizie şi tare, tapiţată cu păr de cal, patru fotolii incomode, îmbrăcate în huse de creton, cu floricele verzui şi o masă ovală cu placă de marmură – bătrânul aţipit în haine negre de seară avea o înfăţişare dramatică.

Una din cele şase uşi orientate simetric în lungul pereţilor se crăpă încet. Apăru un obraz pudrat cu nas cârn şi ochi rotunzi. Zulufii mărunţi ca nişte melcişori erau prinşi într-o panglică de catifea neagră.

— Tot n-a venit? întrebă în şoaptă.

Anton Simian tresări. Îşi îndreptă reflex ţinuta, apoi nodul cravatei.

— Nu… Nu încă. Ştiţi cât de solicitaţi sunt actorii în noaptea de Revelion! Dar de venit, vine precis, doamnă Demetra, puteţi fi încredinţată.

Încerca să fie sigur de el, convingător. Bătrâna rămase nehotărâtă în prag.

— Nu ştiu ce să fac… Parcă mi-a trecut somnul.

— Cum vreţi, surâse profesorul. V-am făgăduit să vă chem când vine.

Demetra Fundoianu dădu din cap. Reflecta şi chipul de pasăre avea o expresie prostuţă.

— Credeţi… Credeţi că doamna Georgescu ar avea ceva împotrivă dacă aş aştepta împreună cu dumneavoastră? Mă simt destul de odihnită.

Bătrânul meditä şi el câteva clipe, privind instinctiv spre odaia Flaviei Georgescu.

— Nu, spuse în cele din urmă. Într-adevăr, nu cred că ar putea avea ceva împotrivă.

— Ştiţi cât ţine ea la convenienţe şi n-aş vrea s-o contrariez. Ce mă sfătuiţi?

— Hm, făcu profesorul, sper să nu se supere. În ultimele zile a fost foarte bine dispusă. Am putea profita de situaţia aceasta.

Demetra Fundoianu chibzui din nou.

— Am oroare de discuţii, mai ales că este o femeie atât de energică. Mă duc să sting lumina la mine.

Anton Simian zâmbi şters. Bătrâna avea să mai întârzie pe puţin un sfert de ceas cu dichisitul. De aseară de la nouă stătea îmbrăcată şi fardată. Toţi trei îl aşteptau pe Didi. El, Demetra Fundoianu şi domnul Nestor. Pe la unu noaptea, rămăsese singur. Nestor Ionaşcu se culcase de-a binelea, Demetra se dusese doar să se întindă, fără să-şi deschidă măcar un singur nasture de la toaleta complicată.

Deşi îi făgăduise solemn s-o anunţe când soseşte Didi, Demetra îşi bägă nasul pe uşă din oră în oră, să se asigure. Pieptul bătrânului profesor se umflă de mândrie. Vestea că celebrul Didi Simian, actorul de la Teatrul Liric, îl va vizita, bulversase toată casa. Fundoianca stătuse toată ziua în odaia oblonită cu comprese de muşeţel pe obraz şi gâtul încins într-un bandaj îmbibat în cremă. Nestor Ionaşcu se tunsese şi însăşi doamna Georgescu îi împrumutase trei centimetri de cremă de ras. Toate acestea în cinstea lui Didi… Iar Didi era fiul lui.

Îşi simţi ochii umezi de emoţie şi schimbă încă o dată, poate a suta oară, poziţia tăvii pe masă. Era o tavă elegantă la care muncise două ore în ajun încercând să reproducă aidoma poza cutiei de fursecuri de cincisprezece lei cincizeci. Prăjiturelele, drăgălaşe ca nişte jucării, pe o farfurioară în stânga, sticla de coniac şi păhărelele în dreapta, garoafa roşie în mijloc. Floricelele brodate pe ştergar aveau aceeaşi culoare. Era o plăcere să priveşti tava şi profesorul nu gustase încă nici un fursec. Unul singur sfărâmat, i-l oferise Demetrei Fundoianu. Bineînţeles, când va veni Didi, vor da cu toţii împreună farfuria gata.

Simian zâmbi şi îşi pipăi cu acelaşi sentiment de fericire buzunarul de la piept. Aici avea a doua surpriză pentru băiat: cinci ţigări Kent. I le dăruise un fost coleg de cancelarie şi se împlineau trei luni de când le păstra.

Demetra Fundoianu îşi făcu apariţia după o nouă cercetare prealabilă a holului.

— Sunt atât de emoţionată! Dar de data asta presimt că nu mai avem mult de aşteptat.

În buzunarul rochiei de *crepe-maroquin* negru cu puzderie de cerculeţe, năsturaşi, pliseuri şi o coleretă de danteluţă, se vedeau cărţile pentru pasienţă de care nu se despărţea niciodată. Orice pretext era bine venit pentru a le întinde pe masă: va lua notă mare la teză Florin, fiul proprietăresei, vor avea la prânz budincă de orez sau de macaroane, îi va vizita oare Didi Simian…

Se aşeză de cealaltă parte a canapelei, trăgându-şi bine rochia peste genunchii graşi. Îi strecură bătrânului o privire cochetă.

— Ce credeţi, domnule Anton, n-ar trebui oare să mă apuc de fumat? Am impresia că m-ar calma şi multe din ceasurile pe care le petrec singură ar trece mai plăcut.

Profesorul surâse. I se vedeau pe canini crocheturile protezei.

— Presupun ca înainte de a lua o hotărâre atât de categorică, va fi necesar să vă consultaţi cu doamna Georgescu.

— Femeia aceasta, suspină Demetra Fundoianu, este într-adevăr mult prea autoritară… Aţi auzit?

Scăzu instinctiv glasul, aruncând priviri speriate în toate părţile. Profesorul se aplecă, făcându-şi mâna pâlnie la ureche. Orice fleac constituia o veste importantă în casa Flaviei Georgescu.

— De la întâi, şopti bătrâna, adică de astăzi, ne scumpeşte pensiunea cu cincizeci de lei pe lună. Vom plăti deci nouă sute de lei.

— Sunteţi sigură?

— Aşa am auzit, spuse prudentă bătrâna. În orice caz, nu trebuie să se ştie că aţi aflat de la mine.

Chipul lui Anton Simian se întunecă. Ştirea n-avea nimic îmbucurător. Nouă sute de lei depăşeau cu mult jumătatea pensiei lui, iar la Didi nu putea apela. Actorii au obligaţii mari, trebuie să ducă trenă, să fie eleganţi, să ţină o casă deschisă. Viaţa lor e un afiş în faţa căruia se opreşte toată lumea. Numai rochia de Revelion a Ralucăi, soţia atât de drăgălaşă a lui Didi, costase două mii cinci sute de lei. Profesorul nu concepea să constituie o povară pentru fiul lui şi constatase îngrijorat că menajul traversează o perioadă de jenă financiară. Prânzurile de duminică pe care le luau împreună pierduseră din consistenţă, câte o salată şi o feliuţă de carne şi de câte ori pleca de la ei, Anton Simian, flămând, trecea pe la expresul *Lido*.

— E inadmisibil de lacom, urmă în şoaptă Demetra Fundoianu.

Profesorul, neatent, o privi nedumerit:

— Cine?

— Doamna Georgescu. Mă întreb cât câştigă ea de pe urma noastră.

Se întreba mereu, era unul din subiectele predilecte ale bătrânilor. Pierdeau ceasuri întregi în odăile lor, cu creionul

în mână cântărind, evaluând, socotind dacă în ziua respectivă mâncaseră sau nu de douăzeci de lei. Abundau mâncărurile de cartofi, tocătura, crema de legume cu pâine prăjită şi gogoşile… În materie de reţete ieftine şi spornice, fantezia Flaviei Georgescu părea inepuizabilă. Locatarii o socoteau zgârcită şi rapace. Pentru a închiria încă o cameră, împărţea dormitorul cu băieţii ei, Florin şi Doru. Ce-i drept, odaia era mare şi o despărţise cu o draperie.

Demetra Fundoianu chicoti. Gândurile îi zburau cu repeziciune de lăcustă, era incapabilă să se fixeze.

— Aţi observat, domnule Anton, ce pălărie purta madam Istrate? În viaţa mea n-am văzut o conopidă mai reuşită. Oare s-or fi distrând bine?

— O sper pentru ei, spuse Simian zâmbind.

Soţii Istrate, ceilalţi doi locatari ai pensiunii, fuseseră invitaţi să petreacă Anul Nou la o nepoată din Câmpulung.

Demetra Fundoianu începu să aştearnă cărţile pe masă.

— Abia aştept să-i întreb dacă în parc se mai află pavilionul rozelor. Am petrecut seri adorabile acolo… Nu ştiu dacă v-am spus, dar eu şi soţul meu, colonelul, am locuit trei ani la Câmpulung. Până în ’29. Era garnizoană acolo, abia după aceea ne-am mutat la Tulcea. Chiar de Sfinţii Constantin şi Elena. Nu-i nostim? Covrigii erau foarte gustoşi.

— Poftiţi?

— Vorbeam despre covrigii din Câmpulung. O adevărată specialitate. Ca şi cârnaţii de Balcic. Am păstrat mulţi ani reţeta. Cred că trebuie să fie la fiica mea.

— Ce face doamna Rozalia? întrebă absent Anton Simian privindu-şi ceasul.

Demetra Fundoianu îşi muşcă buza de jos.

— Bine, foarte bine… Au plecat împreună cu copiii la Sinaia, ştiţi, de sărbători. De altfel, v-am mai spus… Sau nu, nu cu dumneavoastră am vorbit… cu domnul Nestor… În realitate, m-au invitat să merg cu ei, dar după cum ştiţi, eu

sunt o femeie hotărâtă. Nu-mi place deloc personajul acela care se numeşte domnul Cloambeş, dar este oare un domn?

Anton Simian clătină evaziv din cap. Bătrâna minţea, dar el se prefăcea că o crede. Fiică-sa n-o invitase, se vedeau rar, nici de trei ori pe an, banii – trei sute de lei cu care Demetra îşi completa pensia după colonel – îi expedia prin poştă. Totdeauna cu aceeaşi recomandare, mâzgălită pe spatele mandatului: *Socoteşte fiecare leu, banii sunt scumpi, avem copii şi greutăţi.*

Ochii Demetrei Fundoianu se umeziră. Ultima oară când vorbise la telefon cu Rozalia, îl auzise pe bărbatu-său, odiosul Cloambeş, strigând: „Mai las-o dracului pe paţachina aia pudrată! Nu poate suna decât în timpul mesei?“

Clipi de câteva ori ca să-şi zvânte ochii:

— Oare cât să fie ceasul, domnu’ Anton?

— Cinci şi jumătate.

— Dumnezeule! Trebuie să iau medicamentul. Mă scuzaţi o secundă, da? Compania dumneavoastră e atât de înviorătoare!

Profesorul rămase pe gânduri. Din cauza emoţiei, nu mâncase nimic aseară şi simţea amar în gură. O înghiţitură de ceai de muşeţel i-ar alunga cocleala. Intră în odaia lui şi deschise termosul. Deasupra patului, în fotografie bogat înrămată, Didi Simian surâdea cuceritor.

* * *

Ora 5:35

Florin se strecură în hol, păşind în vârful picioarelor. Tremura din tot trupul, mâna îi transpirase pe mânerul casetofonului. Toate i se învălmăşeau în minte. Oana, paharele de gin – mâncase şi băuse prea mult şi acum îi era cumplit de greaţă – plimbarea cu maşina, accidentul… El n-avea nici o vină. Nu fusese ideea lui, nu el stătuse la volan.

Casetofonul… Da… inima i se strânse, înşfăcase pur şi simplu aparatul fără să se mai gândească. Se trezise alergând pe stradă, cu casetofonul strâns la piept. Era primul lui obiect de preţ. Numai al lui. Maică-sa nu trebuia să ştie nimic… O să-l ascundă…

În spatele canapelei din hol se afla o nişă acoperită cu o draperie de stambă. Aici păstra Flavia Georgescu hainele de ploaie, galoşii şi umbrelele locatarilor, încălţămintea, bătătorul, mături şi perii. „Miroase a cauciuc“, se plângea mereu doamna Fundoianu ducându-şi batista parfumată la nas. O auzeau, bineînţeles, doar Anton Simian şi Ionaşcu.

Florin dibui un cotlon lângă zid, aruncă o cârpă peste aparat, iar în faţă aşează un bidon vechi de gaz. Aranjă draperia şi dispăru în bucătărie. Avea să-i spună maică-si că a venit pe la trei, dar n-a vrut s-o trezească. Deschise geamul şi trase aer adânc în piept.

Hainele trebuiau aerisite, ca şi răsuflarea. Rupse două frunze de la muşcata de pe pervaz şi începu să le mestece conştiincios. Frunza de muşcată acoperă mirosul de tutun şi alcool. Se schimbă iute şi îmbrăcă un trening uzat. În hol se auzea mişcare. Florin îşi lipi urechea de uşă. Nu, nu era maică-sa. Păşea ca un soldat, duduia casa… Trebuie să fie domnul Simian…

Răsuflă uşurat şi îşi legă şorţul. Rămase câteva clipe cu mâinile în şolduri, reflectând ca o gospodină încercată. Erau atâtea de făcut! În primul rând trebuia pusă apa la fiert pentru bătrâni, după aceea carnea. Un kilogram şi jumătate pentru şase oameni. Nu, doar cinci, azi Doru pleacă în excursie. Va ţine seama de asta.

Spălă rasolul, apoi intră în cămară să ia ceapă şi morcovi. Ce menu era astăzi? A da, supă de oase, rasol cu fasole păstăi şi tartă cu magiun. O masă festivă, pe care o dezbătuse îndelung cu maică-sa.

În chiuvetă rămăseseră câteva farfurii murdare din ajun. Îşi suflecă mânecile şi începu să le spele cu apă rece.

De câte ori se gândea la casetofon, simţea un cârcel în inimă. Altădată, primind un astfel de dar, ar fi chiuit de bucurie. Acum îi venea să plângă.

* * *

Se strecurau hoţeşte pe fundul unei râpe. Andrei Gogan se simţea secătuit. Tensiunea ultimelor douăzeci şi patru de ore îi agăţa plumb de picioare, oboseala îşi făcuse loc în tot trupul, îl durea carnea, oasele, la fiecare respiraţie îl usturau plămânii.

„Nu mai am treizeci de ani, gândi. O să fie al naibii de greu, trebuie să iau totul de la lingură şi furculiţă!“

Ţăranul evita cu pricepere potecile, făcea ocoluri lungi, dese. Schimbă cu fecioru-său câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Responsabilul îi atrase atenţia să folosească graiul autohton, adăugând:

— Nu mă pune la încercare, omule! Nu mai am nimic de pierdut, ţine minte!

— Grănicerii răscolesc coclaurile, şopti gospodarul.

— I-ai văzut?

— Îi simt. La caz de primejdie, vă faceţi una cu pământul.

Şerpuiau printre tufărişuri, vântul le culca umbrele, isca pe neaşteptate altele noi. Responsabilul îşi simţea inima în gât, strângea din maxilare încercând să-şi alunge spaimele. Urcau o creastă de deal vicleană, numai gropi. Gospodarul se opri, ascultând noaptea. Suflă:

— Culcat!

Gogan lipi înnebunit buruienile uscate. Ţăranul îl pocni fulgerător cu vârful cizmei în încheietura mâinii şi scăpă cuţitul.

— Acum să te judec eu, jigodie!

Responsabilul încercă să stăvilească ploaia de lovituri, dar omul îl bătea ţărăneşte, cu încăpăţânare şi patimă, folosind picioarele şi pumnii. Liviu nu mai putu îndura:

— Gata, mă tată!
— Zici că i-o fi de ajuns?
— Eu aşa socot. E tot numai o rană.
— Bine, dă de veste grănicerilor.

Băiatul îşi duse degetele la buze şi fluieră ascuţit, haiduceşte.

* * *

„De ce oare încă n-a venit Didi? se frământa Anton Simian. Numai să nu fi avut un accident. În noaptea asta, lumea e cam zăpăcită, oameni serioşi, la locul lor, par iresponsabili…“

Demetra Fundoianu întindea cărţile într-o ordine pe care bătrânul profesor o găsea straniu de complicată. Era pasienţa lui Garibaldi şi dura mult, uneori câte un ceas.

Pe degetele grăsuţe, cu pete cafenii, strălucea un inel modern prin anii ’40, un cocoloş de aur răsucit ca o cochilie şi vârfuit de un briliant. Bătrâna declară cu certitudine:

— Vine! Uitaţi-vă şi dumneavoastră. Craiul de ghindă cade a treia oară lângă şeptarul de cupă.

— Eu sunt craiul de ghindă! exclamă cu bună dispoziţie evidentă un glas în spatele lor. Şi iacă-tă-mă-s! Am picat!

Demetra Fundoianu, înveselită brusc, se lăsă pe spate şi începu să râdă bătând din palme.

— Domnu’ Nestor, v-am spus de douăzeci de ori că dumneavoastră sunteţi de verde! De ghindă sunt numai persoanele uscăţive, cu ochi negri.

Nestor Ionaşcu îşi trase un scaun lângă masă şi-i îmbrăţişă cu o privire caldă.

— Ce-i cu domniile voastre? Nu v-aţi culcat încă sau v-aţi şi trezit?

Era cel mai tânăr din pensiune – şaizeci şi opt de ani – un bărbat îndesat cu păr nisipiu şi o figură ştearsă.

În tinereţe ţinuse o loterie modestă în Piaţa Buzeşti, iar ulterior, fusese funcţionar la secţia financiară a raionului Nicolae Bălcescu. Nu se însurase niciodată. Nu din misoginism, nu din cine ştie ce filosofie de celibatar. Pur şi simplu, aşa se întâmplase. În general, trecea neobservat, se credea activ pentru că bătea străzile căscând gura la fleacuri şi îşi făcea singur cumpărăturile, îi plăcea să-şi povestească visele pe care şi le nota în fiecare dimineaţă cu conştiinciozitate, avea zeci de caiete – şi adora să fie luat drept hipnotizator.

De aceea, obişnuia să-şi privească fix interlocutorul şi exulta, când celălalt, oarecum stânjenit, începea să se alarmeze, gândindu-se la locatarii anumitor clinici, cu profil precis. Singura impresionată cu adevărat era Demetra Fundoianu. De câte ori întâlnea privirea prea direcţionată a lui Ionaşcu, îşi acoperea faţa cu palmele, ciripind speriată:

— Încetaţi, vă rog, domnule Nestor! N-am să vă îngădui pentru nimic în lume să mă adormiţi. Ar însemna să nu mai pot răspunde de mine.

Ca şi ceilalţi, Nestor Ionaşcu nutrea în afară de teama de boală o singură spaimă mare: aceea de a nu fi alungat din pensiunea-azil a Flaviei Georgescu. Cândva, strâmbând din nas în faţa unei cine extrem de frugale – două linguri de macaroane şi o ceaşcă de ceai – proprietăreasa îl pusese brutal la punct:

— Nu ţin pe nimeni cu sila în casa mea, domnule Nestor. În alte părţi, doar chiria unei camere a ajuns la cinci-şase sute de lei. Îmi vine să cred că vă hrănesc din punga mea. Dacă nu vă place, puteţi împacheta chiar mâine. N-am nevoie de preaviz, amatori sunt destui.

Nestor Ionaşcu îngheţase, îngheţaseră şi ceilalţi. Într-adevăr, unde s-ar putea duce să trăiască, cu mai puţin de o mie de lei pe lună?

Ionaşcu se uită la tava cu fursecuri neatinsă. Exclamă mereu tonic:

— Ei, ce se aude cu actorul nostru? Se lasă aşteptat.

— Aşa sunt celebrităţile, domnu’ Nestor, spuse Demetra Fundoianu. Au ce face cu timpul lor.

Anton Simian îşi îndreptă dunga pantalonilor. Declară cu oarecare importanţă:

— Probabil a avut mai multe angajamente decât mi-am închipuit eu. În unele locuri petrecerea durează. Tinerii au alt apetit de distracţie şi, bineînţeles, altă rezistenţă.

Uşa de la camera Flaviei Georgescu se deschise brusc. Bătrânii tresăriră şi întoarseră priviri speriate. Proprietăreasa era o femeie în jur de patruzeci de ani, înaltă, cu faţa osoasă şi plină de energie. Avea o privire precisă, pătrunzătoare, gesturi iuţi şi sigure. O simţeai îndemânatică, întreprinzătoare şi tare ca o stâncă. Locatarii n-o văzuseră niciodată în capot ori o ţinută mai intimă. Era îmbrăcată totdeauna corect, în fustă şi bluză, un şorţ albastru, iar părul încărunţit deja îl strângea într-un coc. Azvârli o privire scurtă asupra fursecurilor şi fruntea i se încreţi.

— A ars lumina toată noaptea, va să zică.

Anton Simian abia se stăpâni să nu se ridice în picioare. Bolborosi confuz:

— Dumneavoastră mi-aţi îngăduit-o, doamnă Georgescu. Îl aştept pe fiul meu, actorul.

— Era vorba de un ceas sau două. Aşa ne-am înţeles…

— La mulţi ani, doamnă Flavia, interveni linguşitoare Demetra Fundoianu, cu intenţia de a muşamaliza incidentul. Îngăduiţi-mi să vă fac un mic cadou.

Scoase cu gesturi mărunte din buzunar un flacon de colonie de violete. Proprietăreasa îl luă zâmbind, mângâie în treacăt umărul bătrânei, continuând să-l aţintească pe Anton Simian. Profesorul îşi lăsă ochii în pământ.

— Am să… am să achit eu diferenţa la lumină.

Asta dorise să audă şi Flavia Georgescu. Trecu în bucătărie, traversând holul cu paşi mari şi apăsaţi.

Florin avu aceeaşi tresărire ca a bătrânilor. Îi era teamă de maică-sa. Flavia Georgescu îl scrută cu ochii subţiaţi de

atenţie şi-l luă în primire:

— Unde ai fost până la ora asta?

Băiatul, cu mâinile în apa soioasă din chiuvetă, întoarse o privire speriată.

— Am venit de mult dar n-am vrut să vă trezesc. Am stat o oră întins – arătă o ladă lungă de lemne, înaltă, acoperită cu un covor vechi – şi pe urmă m-am apucat de treabă. Nu-mi era somn deloc…

— Ai grijă, începu maică-sa un cântec pe care Florin îl auzea de când se ţinea minte. Sunt singură, vă cresc cum pot. Taică-tău a fost un ticălos, m-a lăsat cu doi copii mici şi a plecat în lume. Vezi ce faci, nu te vârî în buclucuri, deschide ochii cu cine te înhăitezi. La o adică nu te pot ajuta nici atâtica, n-am bani, n-am cui să dau un telefon, în schimb am şi grija lui Doru.

Florin îşi muşcă buzele. În general, cuvintele Flaviei îi alunecau pe lângă urechi. Azi, însă, căpătau o rezonanţă specială. De taică-său nu-şi aducea aminte. Când îi părăsise nu avea încă patru ani. Pur şi simplu dispăruse într-o dimineaţă. Rămăsese de la el o singură fotografie mică, prinsă pe o legitimaţie. Un bărbat tânăr, cu păr mult, întunecat şi ochi negri. O figură mai degrabă cuminte, în care n-ai fi ghicit niciodată aventurierul. După ani de zile, primiseră de la el o felicitare de Crăciun, expediată din Mexic. O ilustrată splendidă, cu copii bucălaţi în jurul unui brad magnific. Florin, a cărui singură jucărie era o minge tare şi neagră, cât o portocală, ar fi vrut s-o păstreze. Maică-sa însă o rupsese metodic, cu furie rece şi azvârlise bucăţile în sobă.

— Eşti prea dură cu băieţii, îi reproşau mereu prietenii. Tremură în faţa ta, te porţi cu ei ca un zbir.

Flavia Georgescu ridicase din umeri.

— Or să înţeleagă şi or să mă aprecieze mai târziu.

— Or să te aprecieze, dar n-o să te iubească.

Flavia ridicase a doua oară din umeri. Avea acum altele mai importante pe cap: pensionarii, mâncarea de a doua zi

pentru opt persoane, uniformele băieţilor, lumina, lemnele, chiuveta de la bucătărie trebuia desfundată, serviciul. Era desenatoare tehnică la un institut de proiectări şi lucra uneori şi ore suplimentare.

„De-ar avea ziua mai multe ceasuri!“ era fraza ei favorită. Nu dormea niciodată mai mult de patru ore pe noapte. Când o părăsise bărbatul, rămăsese năucită. Surpriza, spaima, indignarea o paralizaseră. După câteva luni, se dezmeticise şi se hotărâse să deschidă pensiunea pentru bătrâni. Nu scotea mult de pe urma lor: hrana ei şi a băieţilor, impozitele casei. I-o lăsase moştenire un unchi şi Flavia Georgescu îl socotea drept singurul ei noroc în viaţă.

— Doru s-a sculat? întrebă Florin.

— Încă nu. Îl trezesc la şase şi un sfert. Nu trebuie să fie la şcoală înainte de şapte.

Şcoala lui Doru organizase o excursie la Cheia. Flavia îi îngăduise să participe. Era gratuită, iar băieţii îşi luau cu ei gustarea de acasă.

— I-ai pregătit mâncarea? se interesă Flavia din cămară.

— Da. I-am pus un ou tare, un sandvici cu unt si unul cu miere. Sunt împachetate pe pervazul ferestrei.

— Bine… Ce le dăm ăstora azi?

— Păi… Era vorba de păstăi cu carne. Am şi spălat rasolul…

Proprietăreasa ieşi din cămară cu şorţul plin de ceapă şi cartofi:

— M-am răzgândit. Le trântim o musaca. E mai spornică.

„Şi iar or să mă trimită toţi după bicarbonat, la mama dracului, gândi Florin. Farmaciile sunt închise…“

* * *

Ora 6:30

Sunară îndelung, până le deschise o femeie robustă, cu ochii cârpiţi de somn. Sub capotul îmbrăcat în grabă se vedea cămaşa de noapte roz, din milaneză cu o garnitură modestă de dantelă. Locotenentul Moşoianu trebui să-i explice de două ori că sunt de la miliţie şi că de fapt vor să discute cu fiică-sa, Cati. Ileana Mateescu o ţinea pe a ei. Fiind obosită, se culcase înainte de miezul nopţii, bărbatu-său, tehnician petrolist, lucrează în Siria, se va întoarce acasă abia la vară. De altfel chiar fără precizările femeii, „amănuntele“ siriene din casă săreau în ochi. Covorul de perete pluşat cu inevitabila răpire din Serai, faţa de masă şi cuvertura canapelei, din acelaşi serial, câteva măşti de lemn deasupra televizorului, cerceii Ilenei Mateescu şi un medalion – binecunoscutul profil cu potcap al faraoanei – într-o scrumieră pe masa de toaletă.

Aşteptară câteva minute, până apăru Cati într-un capot matlasat şi dându-şi aere. Dacă ar fi întrebat-o cineva acum drept cine se ia, ar fi oscilat între *Dama cu Camelii* şi Mirabela – un nume „superb“ sub care se recomanda uneori – virtuala super-star a spionajului secolului XX.

Maică-sa îi dădu un ghiont discret, îndesându-i iute la ureche:

— Nu te strâmba că te cârpesc.

Cati ignoră suveran recomandarea şi se aşează într-un fotoliu. Părea ostenită, preocupată de probleme majore.

— Ai petrecut Revelionul la Răzvan Petcu, nu-i aşa? întrebă Moşoianu.

Fata lăsă să treacă un timp până să răspundă. Îşi subţie privirea, acuzând o miopie distinsă.

Colonelul Dăneţ, ars de nerăbdare, o cerceta surprins. Detesta în general maimuţărelile şi chiar faptul că Otilia, care ştia că are ochi frumoşi, îi dădea uneori peste cap, fluturându-şi genele lungi, îl scotea din sărite.

Ileana Mateescu îşi zgâlţâi fata de umeri.

— Trezeşte-te! N-ai auzit ce te-a întrebat?

Cati o privi zâmbind ironic.

— În primul rând, de unde să ştiu că dumnealor sunt de la miliţie? Nu cred pe nimeni pe cuvânt.

— Isprăveşte! scrâşni maică-sa. Acu’ te pleznesc în faţa dumnealor. Ai fost sau nu la Răzvan?

Cati oftă neînţeleasă.

— Să zicem că da. Şi? Ce importanţă are chestia asta?

Moşoianu auzi măselele colonelului pârâind şi i-o luă repede înainte.

— Uite, domnişoară, cum stă chestiunea! V-aţi plimbat cu o maşină care nu vă aparţinea, aţi făcut un accident iar unul din prietenii dumitale a furat casetofonul dinăuntru.

Ileana Mateescu păli. Îşi duse mâna la piept, strângând crispat reverele capotului.

— Aproximativ. Accidentul nu l-am făcut eu, nu ştiu să merg nici măcar pe bicicletă, iar despre casetofon, habar nu am.

Pierduse ceva din siguranţă, dar încă brava. Dăneţ interveni cu glas sec:

— L-a luat Florin Georgescu. Unde locuieşte?

Cati zâmbi ca în faţa unei naivităţi evidente.

— De-aş cunoaşte adresele tuturor băieţilor care se învârt în jurul meu! Mama m-a învăţat…

— Viaţa lui Florin e în pericol, o întrerupse Moşoianu. În casetofon se află o bombă.

— Ce palpitant! Pe cuvântul dumneavoastră?

Sensul era limpede. „Nu mă duceţi pe mine cu benzi din astea.“

Ileana Mateescu o cârpi după ceafă. Lovitura puternică şi neaşteptată o azvârli din fotoliu. Căzu pe covor în patru labe şi locotenentul abia îşi stăpâni râsul.

Maică-sa n-o lăsă să-şi revină şi o apucă de plete:

— Unde stă Florin, secătură? Alaltăieri mi-ai spus că te duci la el să împrumuţi un caiet.

Cati îşi pironi privirea verde în galoşii colonelului. Rosti încet:

— Pe strada Caliman, 13 sau 15, nu sunt sigură. O casă veche, cu grădină…

* * *

Ora 6:45

Flavia Georgescu prăjea ceapa. Se uită peste umăr la băiatul cel mic.

— Ce iei in excursie? Paltonul?

Doru îşi scoase nasul din ceaşca cu lapte. Vorbi cu gura plină:

— Cum o să mă caţăr pe munte cu paltonul?! Îmi împrumută Florin hanoracul lui.

— Ai grijă de bocanci, că nu mai intri în casă. Şi în general, nu fă pe deşteptul acolo. Tu, ăl mai cu moţ, tu, capul răutăţilor.

— N-am să fac pe deşteptul.

Un colţ al buzelor îi zvâcnea. Era un băiat de doisprezece ani, cu capul rotund tuns scurt şi o bărbie încăpăţânată. Nu semăna cu Florin, era mai voluntar şi mult mai îndrăzneţ.

— Când pleci, să vii să te văd. Termină pâinea!

— M-am săturat. Săru’mâna.

Îşi spălă ceaşca şi linguriţa şi dădu să iasă. Maică-sa îl opri în prag.

— Va să zică ne-am înţeles! Uită-te la mine când îţi vorbesc. Mâine eşti tu de jurnă, Florin are liber.

— Bine. Mi-o spui de o săptămână în fiecare zi.

Intră în hol şi se strecură în spatele perdelei de stambă. Cei doi bătrâni sporovăiau, Demetra Fundoianu descânta cărţile.

„Babalâcii nu s-au culcat deloc“, îşi zise Doru cotrobăind printre boarfe. Îşi căuta bocancii. Dădu peste un obiect cu marginile netezi şi dure. „Ce drăcovenie o mai fi şi asta?“

Când văzu casetofonul, rămase încremenit de mirare. Îşi făcu socotelile acolo, în genunchi, sufocat de mirosul greu,

că aparatul nu putea fi decât al lui Florin. „Dacă-i cer să mi-l împrumute, îşi zise Doru, nu mi-l dă…“

Se simţi dintr-o dată sfâşiat de dorinţa de a-l lua cu el în excursie. Îşi imagina stupoarea şi încântarea colegilor, drumul vesel în autobuz. Pentru ca surpriza să fie completă, avea să-l ascundă în sac. Va da drumul la muzică şi…

— Ei, tinere, auzi glasul lui Nestor Ionaşcu, ce tot moşmondeşti acolo?

Fără să fie văzut, scoase o limbă de un cot. Totul era să treacă neobservat aparatul până în vestibul. Îl camuflă în spatele bocancilor şi traversă iute holul. Când scăpă de privirea bătrânilor, respiră uşurat. Băgă iute casetofonul în sacul de sport, puse pachetul cu mâncare deasupra şi strânse şiretul de piele.

În bucătărie, Flavia Georgescu îl inspectă minuţios, îi legă încă o dată fularul. Doru tremura de nerăbdare.

— Hai, mamă, că m-a fluierat Dabu Cornel.

— Las s-aştepte! Îi puse o monedă în palmă şi-i închise degetele deasupra: Ai trei lei… Vezi pe ce prostii îi cheltuieşti.

Doru o zbughi pe uşă. În hol, Demetra Fundoianu îi ură graţioasă:

— Petrecere plăcută, Dorule. Ai să ne povesteşti şi nouă cum te-ai distrat, nu-i aşa?

Băiatul înfăşcă sacul şi ieşi vijelie, lăsând marchiza deschisă. Frigul pătrundea în hol. Nestor Ionaşcu se ridică şi închise.

* * *

Ora 7:10

Demetra Fundoianu dădu buzna în bucătărie.

— Închipuiţi-vă…

Se opri să respire, sufocată de emoţie. Flavia Georgescu aşeza straturile de tocătură şi cartofi într-o cratiţă de şase

kilograme. O privi rece. Nu-i plăcea să-i intre chiriaşii în bucătărie. Una e să pretinzi, când bucăţica din farfurie e minusculă, că măcelarii sunt nişte bandiţi, vând carnea îngheţată plină de sânge şi alta e să vezi ce pune gospodina în tigaie. Florin, aşezat pe un scăunel mic, curăţa nuci.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Flavia Georgescu.

Bătrâna îşi apăsa danteluţa de pe piept.

— Închipuiţi-vă… Vă caută miliţia.

— Miliţia?!

— Da… Pe dumneavoastră şi pe Florin… Le-a deschis domnul Nestor. I-am atras atenţia că ar fi trebuit să vă ceară permisiunea. Şi-a luat totuşi această răspundere.

Florin încremeni. Simţi că totul se scufundă în jurul lui. În urechi îi răsuna cu lovituri de ciocan un singur cuvânt: „casetofonul“.

Flavia Georgescu dezbrăcă şorţul şi îşi şterse mâinile într-o cârpă. Se uită bănuitoare la fiu-său:

— Ai făcut ceva?

Băiatul, cuprins de panică, bolborosi nesigur:

— Nu… Nu ştiu…

Dăneţ şi Moşoianu aşteptau în hol, urmăriţi cu priviri curioase de bătrâni. Anton Simian, lângă tava cu fursecuri încă intactă, îşi repezise înainte gâtul de cocostârc. Nestor Ionaşcu se retrăsese în fundul încăperii şi îşi frământa tivul hainei cadrilate. Demetra Fundoianu părea să şovăie, se oprise nehotărâtă, la jumătatea drumului spre odaia ei.

Proprietăreasa intră dreaptă, împingându-l de la spate pe băiat.

— Eu sunt Flavia Georgescu şi el e fiu-meu, Florin. Vă pot fi cu ceva de folos?

Dăneţ o cântări scurt: „Aprigă muiere!“ şi făcu semn locotenentului să vorbească. Moşoianu îşi drese glasul:

— Fiul dumneavoastră a petrecut Revelionul împreună cu nişte prieteni. Presupun că ştiţi…

Flavia îl întrerupse cu o voce categorică:

— Ştiu tot ce-i priveşte pe copiii mei.

— Perfect, asta uşurează considerabil situaţia. Azi dimineaţă, a adus acasă un casetofon.

Femeia se întoarse spre Florin, fulgerându-l cu privirea.

— Ai adus tu un casetofon?

— Da, şopti băiatul.

— De unde l-ai luat?

— N-are importanţă acum, interveni Moşoianu.

Flavia Georgescu ridică palma, oprindu-l.

— De unde ai luat aparatul, Florine?

Băiatul îşi duse mâna la gât şi se rezemă de braţul canapelei. Totul se învârtea în jurul lui.

— Dintr-o maşină…

— A cui?

— Nu ştiu… Răzvan a condus-o… A observat când proprietarul a lăsat-o deschisă.

— Deci aţi furat-o!

Bătrânii, năuci, îşi plimbau privirea de la unul la altul.

— Aţi furat-o, spune!

Dăneţ, excedat, interveni:

— Lăsaţi acum investigaţiile, doamnă. Altceva este esenţial. În casetofon se află o bombă care poate exploda din secundă în secundă. Grăbeşte-te, băiete şi dă-ne aparatul.

Florin o ocoli pe maică-sa şi se strecură după draperie. Cei trei bătrâni săriră arşi de pe canapea. Alergară instinctiv spre peretele opus. Aici se opriră, neştiind ce să facă.

Pe obrazul îngheţat al Flaviei Georgescu, buzele întindeau o aţă subţire.

„Canalia! Degeaba m-am jertfit, degeaba am luptat. Ticăloşia care mocneşte în el, ticăloşia lui taică-său a fost mai puternică. Uite ce a ajuns! Un hoţ ordinar!“

Florin se ivi de după draperie. Părea complet debusolat.

— A dispărut, îngână… Nu-l mai găsesc.

Colonelul văzu negru înaintea ochilor:

— Ce spui?!

— Nu mai e… Îl ascunsesem aici, după bidonul cu gaz… Nu-s nici două ore.

— Cine ar fi putut să-l ia? întrebă Moşoianu. Constata uluit că presimţirile lui Dăneţ se confirmă. Florin abia îşi stăpânea lacrimile.

— Nu ştiu… Vă jur.

Demetra Fundoianu făcu un pas timid înainte.

— Mă scuzaţi, vă rog… Poate că intervenţia mea vi se pare nepotrivită şi atunci vă rog să-mi atrageţi atenţia… Cred… Cred că am văzut în mâna lui Doru un fel de aparat… Bineînţeles, eu nu mă pricep.

Locotenentul o cercetă înfrigurat.

— Cine e Doru?

— Fiul meu mai mic, explică rece Flavia Georgescu… A plecat azi dimineaţă într-o excursie cu şcoala, la Cheia.

Demetra Fundoianu dădu de mai multe ori din cap:

— Exact… E tocmai ceea ce vroiam să vă spun. Mi-a atras atenţia când a ieşit din debara. Nu-mi place deloc să-mi dau importanţă, dar am avut impresia… cum să vă explic… că se furişa… Şi atunci am observat că în aceeaşi mână cu bocancii ţinea un aparat negru, cam atât de mare.

— Sunteţi sigură?

— Da, domnule… Cred că pot spune, chiar foarte sigură.

Flavia Georgescu, lividă, abia mişcă buzele:

— Înseamnă…

— La ce ora au plecat în excursie? se interesă Dăneţ.

— La şapte trebuiau să fie la şcoală… Învaţă la Neculuţă… Aici, a patra stradă.

Se luă după ei până în curte.

— Vă implor… Faceţi ceva… Sunt patruzeci de copii.

Florin plângea în mijlocul holului. Anton Simian îl mângâie timid pe cap şi intră în camera lui.

Îşi dezbrăcă haina şi se întinse ostenit pe divan. Didi n-avea să mai vină… O ştiu dintr-o dată, cu sentimentul că o ştiuse toată noaptea, de la început…

Pe masa din hol, zăceau fursecurile aranjate artistic, ca în pozele cutiilor de cincisprezece lei şi cincizeci de bani.

* * *

„Fereşte-mă, Doamne, de dragostea văduvei şi mânia ţăranului“, îşi aminti Azimioară, privind chipul lui Gogan.

Era numai copci, numai vânătăi, îi lipsea unul din incisivi, ochiul stâng semăna cu o prună dată în pârg. Mâna dreaptă şi-o ţinea agăţată cu un bandaj de gât.

Se aflau într-o încăpere mobilată sumar, pusă la dispoziţia locotenentului de către comandantul pichetului de grăniceri.

Azimioară sorbi ultima picătură de cafea şi aprinse altă ţigară:

— V-aş face o propunere rezonabilă, începu locotenentul. Întrucât amândoi avem nevoie de odihnă, hai să n-o întindem. De acord?

— Fireşte.

— La ce ora aţi fixat explozia casetofonului?

— Poftim?

Părea nedumerit, deşi pe figură îi stăruia altă expresie, imposibil de confundat.

„Clar, îşi zise Azimioară, şi-a propus să nege tot. O să cam am de furcă.“

— Încă putem preveni o catastrofă, reluă locotenentul. Refuzul deliberat de a salva vieţile unor oameni nevinovaţi, măcar acum, în ceasul al doisprezecelea, va avea consecinţe extrem de grave!

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Gândiţi-vă bine! Insist. Gândiţi-vă foarte bine! Oricum, aţi pierdut partida.

— Faceţi, presupun, o confuzie…

— Ca să vezi, puteam paria că sunteţi îndeajuns de ostenit pentru a mai recurge la tactica obişnuită. Şi suficient de inteligent ca să evitaţi complicaţii suplimentare care vor spori substanţial anii de penitenciar. M-am înşelat. Respiră lung, ridicând mâinile a neputinţă: La lucru atunci, cum scrie la carte! Numele:

— Andrei Gogan, cincizeci de ani, domiciliat in Bucureşti…

— Responsabilul magazinului *Artex*.

— Exact.

— De ce aţi încercat să forţaţi frontiera? Vă avertizez că istoria accidentului de circulaţie pe care i-aţi povestit-o vărului din Ploieşti e cel puţin ilară. Improvizaţi altceva, dacă tot v-aţi decis să flirtaţi cu ridicolul.

— Am o complicaţie extraconjugală.

— Aţi început surprinzător de corect, observă Azimioară. E vorba de Corina Manea.

— Da. O descreierată, de două luni mă şantajează, vrea să-mi distrugă căminul.

— Adică?

— Insistă să divorţez şi s-o iau de nevastă.

— Femeia crampon…

— Vezi bine.

— Continuaţi.

— Ieri seara, am avut o discuţie aprinsă, în Cişmigiu. M-a ameninţat cu moartea.

Locotenentul deveni atent. Începuse să întrezărească varianta responsabilului.

— V-a spus şi cum o să procedeze, desigur.

— Nu, însă mă pot aştepta la orice.

— De pildă, să vă strecoare o bombă sub aşternut.

— Tot ce e posibil.

— Sau, mai patetic, la locul dumneavoastră de muncă…

— De ce nu?

Improviza cu reale aptitudini. Azimioară clătină din cap, edificat:

— Pricep. V-aţi speriat şi aţi decis să vă luaţi lumea în cap.

— A mai fost ceva, continua Gogan. Discuţia degenerând, mi-am pierdut pur şi simplu controlul şi i-am pus mâna în gât.

— V-a sugerat, probabil, să delapidaţi pentru ea. Iar dumneavoastră, animat de o etică desăvârşită, aţi strangulat-o puţin.

— Cam pe aici. Vă daţi seama, în situaţia nou creată nu-mi rămânea decât fuga.

Locotenentul îşi pocni palmele, fals surprins:

— Uite cum se rezolvă toate! Păi, de vreme ce Corina Manea n-a murit, totul e în regulă.

— Trăieşte?

— Nu ştiaţi? Bineînţeles că nu ştiaţi, altminteri ce rost mai avea fuga peste graniţă? Surâse: Spuneţi-mi sincer, mizaţi cumva măcar unu la sută că vreo instanţă o să înghită aiureala asta?

— Refuz să discut.

— Deci, mizaţi. Îmi imaginez că şi pentru sesizarea lui Ionel Florea în legătură cu delapidarea aţi compus o povestioară asortată.

— Refuz să răspund.

— Dar să raţionaţi? Corina Marea a făcut, din proprie iniţiativă, declaraţii complete.

— Vrea să mă distrugă, v-am avertizat.

— Aflând că Ionel Florea a alertat autorităţile şi că imediat după Revelion va veni o comisie specială de control, aţi hotărât să distrugeţi unitatea. O idee iresponsabilă. I-aţi dat Corinei Manea un casetofon-bombă cu explozie întârziată, sfătuind-o să-l lase în magazin.

Andrei Gogan încercă să râdă, dar nu izbuti decât un rictus.

— Sunt curios care instanţă – asta apropo de observaţia dumneavoastră – ar acorda credit unei întreţinute, decise

să-şi ucidă amantul. A! Acum înţeleg la ce se gândea când m-a ameninţat că o să crăp în curând.

— Jumătate de oră mai târziu, continuă Azimioară ignorând intervenţia, Corina Manea şi-a dat seama că planul a eşuat.

— Planul ei!

— V-a anunţat că Ionel Florea a luat casetofonul acasă.

— Are martori?

— Şi v-a implorat să împiedicaţi nenorocirea.

— Poate proba?

Respingea degajat acuzaţiile, întorcându-le împotriva concubinei şi pentru o clipă Azimioară regretă că ţăranul „ghid“ şi-a recăpătat prea repede sângele rece.

— Exasperată, femeia a alergat spre miliţie, urmă locotenentul. Aţi ajuns-o din urmă mânat de altă idee şi mai monstruoasă: crima.

— Un impuls nefericit, recunosc, generat însă de alte motive. Nu e prima dată când cineva îşi iese din sărite pentru că omul iubit îi relevă lucruri cutremurătoare. Adăugă patetic: Pe Corina Manea am adorat-o, domnule locotenent!

— Cu alte cuvinte e prima dată când auziţi despre casetofonul-bombă.

— Categoric!

— Iar plasarea lui în magazin v-o explicaţi prin hotărârea nefericită a partenerului clandestin, decis să vă omoare.

— Nu ştiaţi că există şi asemenea femei?

Azimioară îşi privi ceasul încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Asemenea dispozitive nu se desfac pe piaţa noastră. Cum vă explicaţi proveniența?

— Întrebaţi-o pe ea.

— Varianta că ar fi cumpărat casetofonul-bombă de la un străin nu stă în picioare! Italienii vând portjartiere…

— Habar n-am. Nu mă ocup de comerţul la negru.

— Probabil şi l-a construit singură.

— Probabil.

— Numai că pentru o asemenea ispravă trebuie să ai cunoştinţe temeinice…

Responsabilul îl privi iute, apoi reveni la vechea atitudine.

— Dumneavoastră ştiţi mai bine.

— Dar dumneavoastră? La ce armă aţi făcut stagiul militar?

Nu-i răspunse. Privea nedecis podelele. Azimioară stinse ţigara:

— O să vă spun eu, la geniu. Specialitatea v-o mai amintiţi?

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

— Specialitatea explozibile!

— Credeţi că m-aţi dat gata, aşa-i? Vă faceţi iluzii. Nu-i suficient să ascuţi cuţite ca să devii ucigaş. Un adevăr elementar, la îndemâna oricărei instanţe.

Locotenentul îşi umezi buzele.

— Ar mai fi unul, la îndemâna tuturor vecinilor. Nu-i un secret pentru nimeni din bloc că soţia dumneavoastră este extrem de geloasă.

— Nu.

— Atât de geloasă încât nu se sfieşte să vă urmărească pe gaura cheii atunci când întârziaţi într-o odaie. Oftă: Lucreţia Gogan mi-a declarat că v-a văzut meşterind două ore la un casetofon.

Responsabilul încremeni pur şi simplu, apoi se frânse brusc.

— La ce oră aţi fixat explozia?

Gogan rămase imobil, privind undeva în gol. Azimioară avu impresia că nici măcar nu auzise întrebarea. Repetă:

— La ce oră aţi fixat explozia?

— La şapte patruzeci şi cinci dimineaţa.

Locotenentul respiră uşurat, îşi privi ceasul şi părăsi în viteză odaia.

* * *

Ora 7:20

Degetele lui Moşoianu se albiseră pe volan. Conducea cu o sută douăzeci pe oră, dar colonelul, totdeauna prudent şi gata să admonesteze excesele la viteză, tăcea îngândurat.

„O să ne rupem gâtul“, reflectă locotenentul virând spectaculos pe lângă un troleibuz.

Era încă întuneric şi cerul scund al începutului de iarnă, străpuns rar de glasul ciorilor, părea de sticlă păcurie. Autobuzul cu cei patruzeci de copii avea un avans de cincisprezece minute care trebuia recuperat…

— …cu orice chip, rosti sumbru Dăneţ.

Moşoianu tresări. Îl buimăcea adresa colonelului, precizia cu care intuia câte un amănunt sau o stare de spirit. Când îl vedeai dur, ciolănos, prost îmbrăcat, i-ai fi putut reproşa orice, în afară de o inteligenţă subtilă.

— Poftiţi?

— Nu la asta te gândeai? Casetofonul poate exploda în orice clipă… Gogan l-a fixat aseară în jur de opt. Deci, în următoarea jumătate de ceas… Tăcu, apoi adăugă cu un zvâcnet nervos al gurii: Calcul elementar.

Se uită la locotenent. Conducea concentrat, trăsăturile crispate îl făceau de nerecunoscut.

— La vârsta ta, şopti Dăneţ, mi-era teamă de moarte.

Locotenentul schiţă un gest de surprindere şi colonelul zâmbi.

— Nu te-ai gândit niciodată la asemenea eventualitate. Ştiu, adică îmi închipui. Dacă totuşi… Îşi trecu degetele prin păr, dezmeticindu-se parcă. Fleacuri! Dă-i bătaie, băiete!

— Uite-i! exclamă Moşoianu şi apăsă pe accelerator.

* * *

Puştii cântau cât îi ţinea gura, amplificând răgetele la refren: *El bimbo, el bimbo!* Elvira Radian, profesoara de română, tânără şi frumuşică, bătea uşor tactul cu ghetuţa mică de lac. O amuza aerul indignat al lui Ciocârlan, dirigintele de la a VII-a, mutrele ofensate ale Olteascăi, de istorie, acră, cafenie şi înţepată. „Hm! Dacă şi asta mai e muzică.“

Doru Georgescu mesteca *chewing-gum*. Fălcile i se zbuciumau în ritm de ye-ye, ochii îi sclipeau de nerăbdare. „După ce termină ăştia, îi dau drumu!“ Dezmierdă casetofonul camuflat în sacul de sport, ameţit de fericire. Degetul care pipăia declanşatorul tremura uşor.

* * *

— Ăsta a căpiat! exclamă şoferul

Moşoianu trecu razant pe lângă autobuz, se avântă disperat în depăşire şi frână brusc.

Şoferul chaussonului, gata să intre într-un tramvai, urlă exasperat:

— Boule! Criminalule!

Locotenentul şi Dăneţ săriră în aceeaşi clipă.

— Deschide! strigă colonelul, zgâlţâind portiera autobuzului.

Moşoianu îi prinse braţul.

— Lăsaţi-mă pe mine!

— Pleacă!

Uşile batante se dădură în lături. Şoferul, vânăt de furie, ţipă sufocat:

— Aţi înnebunit?

Dăneţ nu-l luă în seamă.

— Cine e Doru Georgescu? Cine? Repede, pentru numele lui Dumnezeu!!

Zeci de ochi îl priveau fără să priceapă, cuprinşi de un vag sentiment de spaimă. Băiatul se ridică neliniştit. Stătea într-o dungă, aşa cum obişnuia s-o facă la şcoală, când se ridica din bancă.

— Ai un casetofon la tine?

Colonelul traversă din doi paşi culoarul care despărţea fotoliile şi-l zgâlţâi de umăr:

— Unde-i?

Profesorul Ciocârlan se simţi obligat să intervină.

— Ia ascultă, tovarăşe! Cine eşti dumneata şi ce ai, la urma urmelor, cu băiatul?

— Dă-mi casetofonul! urlă Dăneţ.

Doru îi întinse sacul de sport tremurând. Colonelul azvârli o privire scurtă înăuntru şi se repezi să iasă.

„În sfârşit! Doamne, Dumnezeule! În sfârşit!“ Maşina infernală se afla în mâinile lui. Îi auzea tic-tacul. Hotărât, nu credea să mai…

Coborî împiedicat treptele autobuzului, strângând aparatul la piept. Unde să-l abandoneze? Cercetă disperat în jur. Clădiri, magazine trecători… Făcu câţiva paşi.

Moşoianu, agăţat de bara chaussonului, strigă:

— Aruncaţi-l!!

Fură ultimele cuvinte pe care le auzi colonelul Olimpiu Dăneţ. O explozie puternică cutremură văzduhul şi o pulbere grea, cenuşie, întunecă obrazul palid al soarelui de iarnă.

EPILOG

— Căruţul ăsta mi se pare mult mai practic, spuse Emilia. Landourile sunt frumoase, dar incomode.

Ionel Florea îi strânse mâna. Pe chipul vesel, de băiat drăguţ, se citea atenţia aceea caracteristică tinerilor căsătoriţi care se iau în serios

— Ai dreptate, draga mea. E mult mai practic.

După aceea, traversară bulevardul şi se pierdură în mulţime.

* * *

Placa era pe sfârşite:

O, *voi privighetori, nu-i treziţi pe soldaţi…*

Coralia Gogan fredona încet melodia, cu buzele strânse. Telefonul începu să sune. Femeia se crispa.

„Am să desfiinţez postul. Oamenii se caută, se caută… În fond, nimeni n-are să spună nimănui nimic…“

Se săltă într-un cot şi smulse aparatul din priză.

O, voi privighetori…

* * *

— În occident, explică Manuela Miga unei prietene la telefon, materialele plastice au căzut complet. Când a fost

Sandy în Israel… Ştii, anul trecut făcea două curse pe săptămână…

Alexandru închise încet uşa dormitorului. Surâse cu blândeţe:

„Pentru Manuela, tot ce-i capitalism înseamnă occident şi viceversa… Biata fetiţă, n-are nici o vină că n-a putut face studii îngrijite…“

Se aşeză pe cuvertura distins îndoită la un colţ şi începu să-şi coasă un nasture.

* * *

Şerbănică Miga citea ziarul, explorându-şi măselele cu un băţ de chibrit. Florence, crispată, încerca să nu-l vadă. Stătea în faţa oglinzii şi îşi punea părul pe moaţe.

„E inutil, gândi, ţinând o spelcă între dinţi. De patruzeci şi cinci de ani, îi explic că mă enervează obiceiul ăsta de birjar care a luat o gustărică şi un ciocan la birtul din colţ. Nu mai trebuie decât să râgâie… Dacă am înţelege de la început că nu trebuie să încerci să schimbi pe nimeni, am fi mult mai fericiţi.“

Şerbănică se uită la băţul ud, îl aruncă în scrumieră şi pipăi altul în cutia de chibrituri. Când întoarse pagina, bombăni:

— Florence, ţi-am spus de atâtea ori că nu-mi place să şifonezi ziarul…

* * *

Lucreţia Gogan se uită la vitrina goală, aşezată în colţul sufrageriei.

— Numai pahare de cristal, am avut patruzeci si opt. Parcă nici nu-mi vine să cred… Atâta mi-au lăsat, aşternutul şi fotografiile…

De la o vreme, obişnuia să vorbească singură.

* * *

Corina Manea, în genunchi, învolbură faldurile valului de mătase. Azvârli oblic două margarete de staniol, apoi prinse preţul cu un ac. Se ridică şi trecu în colţul opus al vitrinei, azvârlind o privire întâmplătoare în stradă. Un bărbat între două vârste, cu mâinile în buzunare, îi privea fix picioarele goale.

Era elegant, într-un raglan *camel-hair*, admirabil şi fără pălărie.

Corina îi zâmbi.

* * *

Doru Georgescu îşi înghiţi lacrimile. De când Florin plecase de acasă, viaţa ajunsese un iad. Azvârli cojile de cartofi în găleată, uitându-se pe furiş la maică-sa. Părea mai ţeapănă ca oricând, amesteca mâncarea din cot, fără să se aplece un singur centimetru.

— Toţi băieţii se duc, mamă, scânci Doru.

Flavia Georgescu vorbi fără să se întoarcă:

— Am spus o dată nu! Dacă ţi-ai terminat treaba, alege muşeţelul.

Doru încleştă pumnii. Scrisoarea lui Florin o păstra în caietul de matematică, între coperta de carton şi cea de plastic.

„Vino aici, Dorule… Dacă te hotărăşti, îţi trimit bani de tren… Directorul şcolii e un tip valabil, îi explic eu situaţia… Ştii? Am învăţat să conduc…“

* * *

Anton Simian decupă cu grijă din *Informaţia* cronica ultimului spectacol al Teatrului Liric. Referinţele asupra lui Didi erau subliniate cu creion roşu. Deschise cutia cu lipici, scoase rotogolul de ceară şi începu să manevreze cu grijă pensonul. Proceda cu meticulozitate, colecţionarea tuturor articolelor care se ocupau de Didi – uneori simple anunţuri de spectacole – într-un album cu scoarţe groase, reprezenta una din ocupaţiile lui favorite.

— Ce caiet minunat! se extazie Demetra Fundoianu. Ştiţi, domnule Simian, am regretat totdeauna că nu m-am născut cu un talent, cât de mic... Să cânt... sau să pictez. Nici măcar nu mi-ar fi trebuit să ajung celebră.

Bătrânul, deşi aşezat, surâse blând, schiţând o intenţie de reverenţă.

— V-aţi născut cu cel mai nepreţuit talent! Acela de a fi o femeie fermecătoare...

Era bine dispus, primise o ilustrată de la Didi. Schia cu Raluca la Cota 1400.

Demetra Fundoianu roşi de plăcere. Nestor Ionaşcu intră în hol.

— Ştiţi ce avem azi la cină? întrebă încântat. Piure de cartofi cu ochiuri româneşti... Pe cuvântul meu, uneori viaţa e frumoasă...

* * *

— Ghici cu cine m-am întâlnit azi! exclamă Cecilia Brănescu.

Inginerul ridică din umeri. N-avea de gând să facă nici un efort. Cecilia urmă bine dispusă, ciugulind dintr-o farfurie cu cireşe:

— Cu Manuela... Manuela Miga.

— Aha!

— Închipuieşte-ţi, ne-a invitat să trecem pe la ei...

— Ce ţi-a spus? Vor să joace un poker?

— Nebunule! râse profesoara.

Inginerul căscă.

— Să te informezi exact. Tipii sunt teribil de neinteresanţi.

Intră în sufragerie, dându-şi jos, din mers, bretelele de pe umeri…

* * *

— Ai mai auzit ceva de Răzvan? întrebă Oana.

Ieşiseră de la şcoală şi tăşcile de vinilin, înalte ca nişte portharturi, li se bălăbăneau pe spinare. Cati, cu părul atât de strâns peste frunte şi urechi încât îi ridica pielea, cu ochelari şi un fular înghesuit în bluza de uniformă, ridică din umeri, afectând o tuse uşoară. De două săptămâni se credea intelectuală rusă, în preajma Duminicii roşii, atinsă de tuberculoză.

— L-a trimis taică-su la Braşov… Urmează o şcoală tehnică…

Oana dădu cu piciorul într-o coajă de portocală.

— N-o să uităm niciodată Revelionul ăla. Nu-i aşa?

Cati zâmbi superior.

— Sunt genul de fleacuri cu care nu-mi încarc niciodată memoria…

Începu să tuşească. Un coleg le salută şi Cati dădu din cap cu superioritate regală.

— Bună ziua, tinere.

În faţa blocului, deveni mai puţin ţeapănă.

— Dă-mi şi mie, te rog traducerea, la latină. N-am notă şi baba mă ascultă mâine…

* * *

Lucica Petcu îşi compunea scrisorile la birou.

„…aşa că nu-ţi pierde răbdarea, un an trece repede şi la toamnă mă fac luntre şi punte să te aduc înapoi. Îţi trimit tot prin Păsăreanu, fără să ştie taică-tău, trei sute de lei şi un pachet de mâncare. Vezi să termini sarmalele întâi, friptura ţine mai bine. N-am uitat de blugi… Mi-a promis persoana că-mi face rost săptămâna viitoare… La fel, ochelari italieni…“

* * *

Doamna Dăneţ luă fotografia colonelului de pe televizor şi o şterse de praf. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Ovidiu o observa cu coada ochiului.

„Ciudat! îşi zise. E mai prezent acum, aici, între noi, îl simţim cu mult mai mult decât înainte… Mama n-o să-şi revină niciodată…“

Apoi deveni atent. Crainicul sportiv transmitea la radio ultimele rezultate de la campionatele mondiale de fotbal.

* * *

Locotenentul Moşoianu îşi imagina o zână blondă. Până una-alta, urmărea cu interes pur tehnic ospătăriţa brună şi zveltă cu picioare de gazelă. Azimioară ridică halba:

— Salve, flăcăule!

Moşoianu tresări. O clipă, văzu în faţa ochilor silueta colonelului Dăneţ. Era expresia lui: „Salve et i!“

— A fost un număr, şopti îngândurat.

Azimioară dădu maşinal din cap. Se uita la un Ford-Mustang 1979, care încerca să parcheze în faţa

restaurantului.

„Cam câte salarii mi-ar trebui ca să pot…“ Renunţă şi se întoarse la halba cu bere.

Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II 29
Capitolul III 45
Capitolul IV 66
Capitolul V 89
Capitolul VI 105
Capitolul VII 126
Capitolul VIII 155
Capitolul IX 165
Capitolul X 183
Epilog 209